Safer 1434

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | ŞUBAT 2013 | YIL: 2 | SAYI: 13 | FİYATI: 5 ₺

السلفية

MALUM OLAN MEÇHUL:

TEVHİD VE CİHAD EHLİ

SELEFİLER

GÜNDEM'12

Malum Olan Meçhul: Tevhid ve Cihad Ehli Selefiler

Rebî'ul-Evvel 1434
Şubat '13 Sayı: 13

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Allah'a, salat ve selam Rasûlü'ne olsun...

Hangi yönden bakılırsa bakılsın kişiyi selamete götürecek olan anlayış, Selefi bir itikad, Selefi bir menhec, Selefi bir ahlaktır. Çünkü bu dini berrak bir şekilde anlayıp, aynı şekilde bizlere bu berraklığı miras bırakan yine aynı taifedir.

Şer odakları ve kalemşörler bu hak taifeye fikrî anlamda savaş açtılar. Bugün ise onları yeryüzünden silmek için hem fikirsel, hem eylemsel olarak çaba sarfetmektedirler.

Ne yazık ki, Selef'in menhecini itikad olarak benimseyip de amelî olarak küresel küfrün yanında Müslümanlara karşı saf duran ve kendisini Selefi(!) addeden azımsanmayacak kadar kemmiyeti olan bir taife mevcut!

Selefilik, itikadı salt teori olarak savunmak değil, itikadı kanları akıtarak, bu uğurda kınayıcının kınamasından korkmamaktır.

Selefilik, bugün Suud gibi Batı uşaklığını yapan, ümmetin ırzını, namusunu kafirlere peşkeş çekenlerin hak edeceği bir isim olamaz. Onlar *'Telef'* ve *'Telefi'* ismini almaya daha müstahaktırlar.

Allah bizleri Selefimizi akide, menhec ve ahlak olarak izlemekten ayırmasın.

"Onların menheci üzere yolumuzu çizdik.

Olgun bir akıl, demir gibi bir yürekle.

İşte biz tağutların tehditlerine rağmen,

Ahdimiz üzereyiz ve yolumuzdan dönmedik!"

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Rebî'ul-Evvel 1434
Şubat 2013
Sayı: 13
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk. No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

Ebu Hanzala

Allah'a Adanmış Gençlikler: -8- Nasihatleşme

Dua bir yaşam biçimiydi. Kul olduklarının, Allah'ın beraberliğini hissetmelerinin semeresiydi. Şundan emin olabilirsin ki; günahkar insanlar dua edemezler. Kalpleri ölmüş veya hastalıklarla malul olanlara en ağır kelime *'Ya Rabb'*tır. Elleri masiyetin her rengine ayna olmuşların avuçları, bir tek semaya açılmaz....

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Genç Kardeşim,

Müslümanın, Müslüman üzerindeki haklarından biri *'nasihat'*tir. Yani birbirlerinin eksiklerini gidermeleri, birinin diğer kardeşinin açığını kapamasıdır. Nasihat kelimesi beş manaya delalet ediyor. Hepimiz insanız. İnsan olmamız hasebiyle hatalar işliyor, unutuyor veya gaflete düşüyoruz. Hatasız olmak mümkün değildir. Ancak hatayı telafi etmek mümkündür. Hatasızlığın mümkün olmayışı Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesindendir... O'nun isim ve sıfatlarına bakarsan çoğunun affetme, bağışlama, lütufta bulunma, ihsan etme, günahları örtme olduğunu göreceksin. Bu sıfatların tecellisi için hata işleyen kullar gereklidir. Allah Rasûlü;

"Şayet siz günah işlemiyor olsaydınız, Allah sizleri götürür, yerinize ***günah işleyip istiğfar eden*** *bir kavim getirirdi."* [1] buyuruyor.

İnsan her zaman aynı hal üzere olmuyor. Kalp çokça hal değiştirdiği için bu ismi almıştır. Bu kelime lugatta *'çevrilme, dönme'* anlamlarına gelir. Zaman olur insanın kalbi incedir. Rabbini anar, hatalarını fark edip, tevbe ve hak sahiplerini razı ederek telafi eder. Zaman olur kalp katılaşır. İşlediği günahlar sebebiyle Allah'ı unutur, Allah da *subhanehu ve teâlâ* ona kendi nefsini unutturur. Ahirete iman edip, her anın ve saniyenin hesabını vereceğini bilmesine rağmen *'Bu gidiş nereye?'* sorusunu sormaz nefsine. Allah *subhanehu ve teâlâ* beni de, seni de bu tehlikeden muhafaza etsin. İşte bu tip hallerde nasihat devreye girer. Müslümanın okuduğu bir ayet, hadis, dinlediği bir ders veya birebir aldığı bir öğüt/nasihat kendine gelmesini sağlar. Tevbe ile Rabbine yönelir. Rabbi ondan yüz çevirmeden ve onu nefsine havale edip yardımsız bırakmadan istikamet çizgisini yakalar. İşte bu yazı; nefsim için derlediğim güzelliklerdir. Yani bunlarla nefsime nasihat ettim. Faydasını gördüm. Seninle paylaşmak istedim. Ara başlıkları *'Ey nefsim'* olan bir yazıyı, *'Genç kardeşim'* diye okuyacaksın.

Öyle bir Allah'a inanıyoruz ki;

O Allah *subhanehu ve teâlâ*; O'ndan başka hiçbir mabud yoktur. Kalplerin sevgi ve kullukla önünde eğildiği, O'na tevekkül edip dayandığı, O'nunla korunduğudur. Her şeyi bilir. Gayb ve şehadet aleminin bilgisi O'nun yanındadır. Ve O Rahman ve Rahim'dir. Sahip olduğu azamet ve celal ile değil, merhamet ve lütufla muamele eder kullarına. İbadeti hak eden varlık O'dur. Mülkün sahibidir. Yerde ve gökte ne varsa O'na aittir. *'Kuddüs'*tür, *'Selam'*dır, *'Mümin'*dir. Eksiklikten ve çirkin şeylerden münezzehtir. Yüce-

1. *Müslim, Ebu Eyyüb'ten*

ler yücesidir. Zatında ve sıfatlarında kemal ile muttasıftır. Kulları esenliktedir. Vaad ettiklerini mutlaka yerine getirir. Kulları O'nu tasdik edip, iman ettikleri gibi, yardımı, beraberliği ve lütfuyla O da onları tasdik eder, onları azabından emin kılar. Her şeyi O kontrol ediyor ve her şeyin mutlak hükümranıdır. El-Aziz'dir. İzzeti şanına yakışır şekildedir. Kimse O'na galip gelemez. Dilediği her ne olursa olsun yerine gelir. Yerde ve gökte hiçbir şey O'nu aciz bırakamaz, El- Cabbar'dır. Her şey O'nun *subhanehu ve teâlâ* hükmüne mecburdur. Her şey O'nun cebri altındadır. Aynı zamanda hataları cebreder, kullarının eksikliklerini giderir. Tek büyük O'dur. Kibri ve büyüklenmeyi bir tek O hak eder. Her şeyi yaratan O'dur. Şekil veren de O'dur. Tüm güzel isimler ve yüce sıfatların sahibidir. Her şey O'nu tesbih eder. O *subhanehu ve teâlâ* izzet ve hikmet sahibidir[2].

"O'nun rahmeti gazabına galebe çalmıştır. Ve her şeyi kuşatmıştır. Her gece ellerini açar, ta ki gündüzden günah işleyenler tevbe etsin, gündüz tekrar açar, ta ki geceden günah işleyenler tevbe etsinler." [3]

O en yakın dost, en sadık söz sahibidir. Zaman, mekan ve şartların O'nun üzerinde tesiri yoktur. *"Ya Rab"* cümlesi kadar yakındır. Mülkünde her türlü afet olanlar kapıcılar edinir, istenilmekten hoşlanmaz, ulaşılması zordur. Yerin ve göğün sahibinin hali ise ne yücedir. Ne zaman istersek, hangi halde olursak olalım O'na ulaşabiliyoruz. İnsan azdıkça azıyor, nimet ve ihsan gördükçe şımarıyor. O *subhanehu ve teâlâ* kovmuyor:

"Ey nefsine zulmeden/aşırı giden kullarım Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin." [4] diyor.

İnsan ahdini bozuyor, tekrar unutuyor. Aynı hitap kıyamete dek insanın önünde duruyor. Ölene kadar hangi halde olursa olsun Rabbinin bu davetine muhatap!

2. *Bu sıfatların bir arada zikredildiği Haşr Suresi 22-24. ayetlerine bakınız.*

3. *Müslim, Ebu Musa'dan.*

4. *39/Zümer, 53*

Genç Kardeşim,

İşte bu sıfatlara sahip bir ilaha kulluk ediyoruz. Her şeyin başı budur. Eğer bu duyguları hissedip, kalbi bu marifetle donatmazsak yola yanlış girmiş oluruz. İlk düğme yanlış iliklendi mi o gömlekte sürekli eğrilikler olur. Kulluğumuzun ilk adımı *'En güzel isimler ve en yüce sıfatlara sahip olan'* Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımaktır. Bu nasihate dört elle yapış. Rabbini tanımak hususunda gevşeklik gösterme. Işıkların kapandığı, yolun ıssızlaştığı, nefsin azdığı, şeytanın kuşattığı veya dünyanın tüm albenisiyle zorladığı anlarda bu bilginin seni çekip çevirdiğini göreceksin.

Rabbini tanımak hususunda gevşeklik gösterme. Işıkların kapandığı, yolun ıssızlaştığı, nefsin azdığı, şeytanın kuşattığı veya dünyanın tüm albenisiyle zorladığı anlarda bu bilginin seni çekip çevirdiğini göreceksin.

...Ve Dua!

Yüce Allah'ı tanımanın en büyük semeresi duadır. Dua; insanın kul olduğu, yöneldiği Zat'ın da Allah olduğunun itirafıdır. Dua; ibadet ve kulluğun özüdür. Çünkü dua hem bir öğretmen hem de bir mürşiddir. İnsana haddini, sınırlarını öğretir. *'Sen kulsun ve Rabbin var'* der. En etkileyici mürşid, en tesirli nasihat duadır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerin velisidir. O tüm azametine rağmen bizlere dost olmuş, lütufta bulunmuştur. Hal böyle iken insanın dertleşecek, sıkıntılarını paylaşacak birilerini aramasına ne hacet?

"Allah kuluna yetmez mi?" [5]

Dua ile Rabbine dertlerini açan, O'ndan yardım isteyenden daha bahtiyar kim olabilir? Evet, bir de duaya bu gözle bak. Her sıkıntında başvurduğun dost gibi düşün.

"De ki; Ondan ve tüm sıkıntılardan sizi Allah kurtarır." [6]

Önümüzde uzun bir yol var. Ve biz bu yolu tamamlamak istiyoruz. Yolun uzun, zor ve meşakkatli olduğu, yolda insanın ayağını kaydıracak engeller ve insanı yoldan saptıracak tu-

5. *39/Zümer, 36*

6. *6/En'am, 64*

zaklar olduğunu yolun sahibi haber veriyor. En tehlikelisi ise insan yoldaki bu engel ve tuzaklara karşı zayıf! Genel olarak yolculara baktığımızda manzara çok daha tehlikeli. Birçok insan yola girmeye muvaffak olamamış, yola girenlerin de çoğu, yolun sonunu getirememiş. Adeta her şey insanın aleyhine. Ancak öyle bir sığınak, öyle metin bir dayanak var ki yolda, yolcu da, tuzak da, engel de O'na boyun eğmiş. Hepsi O'nun iradesine tabi. Hiçbiri O'nun hükmüne direnemez. İşte o Allah'tır! O'na ulaşmanın yolu da **dua**...

Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarını görüyor, onlardan haberdar. Ancak onların duayla O'na ulaşmalarını istiyor. O'nun yakın oluşunu hissedip, ona göre davranmalarını istiyor. Ve bunca rahmeti, lütfu, mevhibesi karşısında dua etmeyenlere kızıyor, onları aşağılıyor.

"Ve gerçekten Rablerine dönecekler diye, vermekte olduklarını kalpleri ürpererek verenler " [7]

"Allah kendisine dua etmeyene kızar." [8]

Bu dayanaktan mahrum olmayalım. Sıkıntımız ne olursa olsun O'na *subhanehu ve teâlâ* açalım. O'nun yardımına, tevfikine olan ihtiyacımızı dillendirelim. Allah Rasûlü:

"Sizden biriniz ayakkabı bağı kopsa dahi bunu Allah'tan istesin." buyurmuştur.

Şimdi sana bu yolun rehberlerinden bir demet sunacağım. Öyle ilginç dualar okuyacağız ki şaşıracağız. Maddi, manevi her sıkıntılarını Rablerine açmışlar. Allah'ın elçileri onlar. Yani seçilmiş insanlar. Kimi yiyecek istiyor, kimi evlat... Kimi hastalığını Rabbine arz ediyor, kimi evlat hasretini. Biri çocuk istiyor diğeri günahına mağfiret... Kimi imamet istiyor, kimi hakkıyla şükredebilme. Kimi şeytanların, kimi nefsinin, kimi de putların şerrinden Allah'a sığınıp yardım istiyor. Kimi zafer istiyor, kimi insanlar arasında güzel anılmayı... Öyle geniş bir yelpaze ki; insan hayretler içinde kalıyor. İşte yolun azığı, müminin yol arkadaşı, karanlığı aydınlatan dualar...

7. *23/Mümin, 60*
8. *Tirmizi, İbni Mace Ebu Hureyre'den.*

Adem *aleyhisselam*

"Dediler ki: 'Rabbimiz, biz nefislerimize zulmettik, eğer bizi bağışlamazsan ve esirgemezsen, gerçekten hüsrana uğrayanlardan olacağız.' " [9]

Nuh *aleyhisselam*

"Nuh, Rabbine seslendi. Dedi ki: 'Rabbim, şüphesiz benim oğlum ailemdendir ve senin vaadin de doğrusu haktır. Sen hakimlerin hakimisin.' Dedi ki: 'Ey Nuh, kesinlikle o senin ailenden değildir. Çünkü o, salih olmayan bir iş (yapmıştır). Öyleyse hakkında bilgin olmayan şeyi benden isteme. Gerçekten ben, cahillerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum.' Dedi ki: 'Rabbim, bilgim olmayan şeyi senden istemekten sana sığınırım. Ve eğer beni bağışlamaz ve beni esirgemezsen, hüsrana uğrayanlardan olurum.' " [10]

"Dedi ki: 'Rabbim, şüphesiz kavmim beni yalanladı. Bundan böyle, benimle onların arasını açık bir hükümle ayır ve beni ve benimle birlikte olan mü'minleri kurtar.' Bunun üzerine, onu ve onunla birlikte olanları (insan ve hayvanlarla) yüklü gemi içinde kurtardık." [11]

"Sonunda Rabbine dua etti: 'Gerçekten ben, yenik düşmüş durumdayım. Artık sen (bu kafir toplumdan) intikam al.' " [12]

"Nuh: 'Rabbim, yeryüzünde kafirlerden yurt edinen hiç kimseyi bırakma.' dedi." [13]

İbrahim *aleyhisselam*

"Hani İbrahim: 'Rabbim, bu şehri bir güvenlik yeri kıl ve halkından Allah'a ve ahiret gününe inananları ürünlerle rızıklandır' demişti de (Al-

9. *7/Araf, 23*
10. *11/Hud, 45-47*
11. *26/Şuara, 117-119*
12. *54/Kamer, 10*
13. *71/Nuh, 26*

lah: 'Sadece inananları değil) inkar edeni de az bir süre yararlandırır, sonra onu ateşin azabına uğratırım; ne kötü bir dönüştür o' demişti. İbrahim, İsmail'le birlikte evin (Ka'be'nin) sütunlarını yükselttiğinde (ikisi şöyle dua etmişti): 'Rabbimiz bizden (bunu) kabul et. Şüphesiz, Sen işiten ve bilensin'; 'Rabbimiz, ikimizi sana teslim olmuş (Müslümanlar) kıl ve soyumuzdan sana teslim olmuş (Müslüman) bir ümmet (ver). Bize ibadet yöntemlerini (yer veya ilkelerini) göster ve tevbemizi kabul et. Şüphesiz, sen tevbeleri kabul eden ve esirgeyensin. Rabbimiz, içlerinden onlara bir elçi gönder, onlara ayetlerini okusun, kitabı ve hikmeti öğretsin ve onları arındırsın. Şüphesiz, sen güçlü ve üstün olansın, hüküm ve hikmet sahibisin.' " [14]

"Hani İbrahim şöyle demişti: 'Bu şehri güvenli kıl, beni ve çocuklarımı putlara kulluk etmekten uzak tut. Rabbim, gerçekten onlar insanlardan birçoğunu şaşırtıp-saptırdı. Bundan böyle kim bana uyarsa, artık o bendendir, kim bana isyan ederse elbette sen, bağışlayansın, esirgeyensin. Rabbimiz, gerçekten ben, çocuklarımdan bir kısmını Beyt-i Haram yanında ekini olmayan bir vadiye yerleştirdim; Rabbimiz, dosdoğru namazı kılsınlar diye (öyle yaptım), böylelikle sen, insanların bir kısmının kalplerini onlara ilgi duyar kıl ve onları birtakım ürünlerden rızıklandır. Umulur ki şükrederler. Rabbimiz, şüphesiz sen, bizim saklı tuttuklarımızı da, açığa vurduklarımızı da bilirsin. Yerde ve gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz. Hamd, Allah'a aittir ki, O, bana ihtiyarlığa rağmen İsmail'i ve İshak'ı armağan etti. Şüphesiz Rabbim, gerçekten duayı işitendir. Rabbim, beni namazı(nda) sürekli kıl, soyumdan olanları da. Rabbimiz, duamı kabul buyur. Rabbimiz, hesabın yapılacağı gün, beni, anne-babamı ve mü'minleri bağışla.' " [15]

" 'Din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum da O'dur; Rabbim, bana hüküm (ve hikmet) bağışla ve beni salih olanlara kat; Sonra gelecekler arasında bana bir doğruluk dili (lisan-ı sıdk) ver. Beni nimetlerle-donatılmış cennetin mirasçılarından kıl, babamı da bağışla, çünkü o şaşırıp sapanlardandır. Ve beni (insanların) diriltilecekleri gün küçük düşürme,' " [16] [17]

"Kendilerine onların gerçekten çılgın ateşin arkadaşları oldukları açıklandıktan sonra -yakınları dahi olsa- müşrikler için bağışlanma dilemeleri Peygambere ve iman edenlere yaraşmaz. İbrahim'in babası için bağışlanma dilemesi, yalnızca ona verdiği bir söz dolayısıyla idi. Kendisine, onun gerçekten Allah'a düşman olduğu açıklanınca ondan uzaklaştı. Doğrusu İbrahim, çok duygulu, yumuşak huyluydu." [18]

" 'Rabbim, bana salihlerden (olan bir çocuk) armağan et.' Biz de onu halim bir çocukla müjdeledik." [19]

Musa *aleyhisselam*

"Dedi ki: 'Rabbim, benim göğsümü aç. Bana işimi kolaylaştır. Dilimden düğümü çöz; ki söyleyeceklerimi kavrasınlar. Ailemden bana bir yardımcı kıl, kardeşim Harun'u. Onunla arkamı kuvvetlendir. Onu işimde ortak kıl, böylece seni çok tesbih edelim. Ve seni çok zikredelim. Şüphesiz sen bizi görüyorsun.' (Allah) Dedi ki: 'Ey Musa istediğin sana verilmiştir.' " [20]

"Musa dedi ki: 'Rabbimiz, şüphesiz sen, Firavun'a ve önde gelen çevresine dünya hayatında bir çekicilik (güç, ihtişam) ve mallar verdin. Rabbimiz, senin yolundan saptırmaları için (mi?) Rabbimiz, mallarını yerin dibine geçir ve onların kalplerinin üzerini şiddetle bağla; onlar acı azabı görecekleri zamana kadar iman etmeyecekler.' (Allah) Dedi ki: 'İkinizin duası kabul olundu. Öyleyse dosdoğru yolda devam edin ve bilgisizlerin yoluna uymayın.' " [21]

"Dedi ki: 'Rabbim, gerçekten, ben kendi nefsime zulmettim, artık beni bağışla.' Böylece (Allah) onu bağışladı. Şüphesiz. O, bağışlayandır, esirgeyendir. Dedi ki: 'Rabbim, bana verdiğin nimetler adına, artık suçlu günahkarlara destekçi olmayacağım.' " [22]

"Hemencecik onların sürülerini suladı, sonra yine gölgeye çekilerek dedi ki: 'Rabbim, doğrusu bana indirdiğin her hayra muhtacım.' " [23]

İsa *aleyhisselam*

"Meryem oğlu İsa: 'Allah'ım, Rabbimiz, bize

---

14. 2/Bakara, 126-129
15. 14/İbrahim, 35-41
16. 26/Şuara, 82-87
17. İbrahim'in aleyhisselam babası istiğfarda bulunması belirli bir zaman içindir. Daha sonra ona dua etmeyi bırakmıştır. Ve müşrikler için istiğfarda bulunma kesin bir dille yasaklanmıştır.
18. 9/Tevbe, 113-114
19. 37/Saffat, 100-101
20. 20/Taha, 25-36
21. 10/Yunus, 88-89
22. 28/Kasas, 16-17
23. 28/Kasas, 24

gökten bir sofra indir, öncemiz ve sonramız için bir bayram ve senden de bir belge olsun. Bizi rızıklandır, sen rızık vericilerin en hayırlısısın' demişti." [24]

" 'Rabbimiz, biz indirdiğine inandık ve elçiye uyduk. Böylece bizi şahidlerle beraber yaz.' " [25]

Eyyub *aleyhisselam*

"Eyüp de; hani o Rabbine çağrıda bulunmuştu: 'Şüphesiz bu dert (ve hastalık) beni sarıverdi. Sen merhametlilerin en merhametli olanısın.' " [26]

"Kulumuz Eyyub'u da hatırla. Hani o: 'Herhalde şeytan, bana kahredici bir acı ve azap dokundurdu' diye Rabbine seslenmişti." [27]

Zekeriya *aleyhisselam*

"Orada Zekeriya Rabbine dua etti: 'Rabbim, bana katından tertemiz bir soy armağan et. Doğrusu sen, duaları işitensin' dedi." [28]

"Zekeriya da; hani Rabbine çağrıda bulunmuştu: 'Rabbim, beni yalnız başıma bırakma, sen mirasçıların en hayırlısısın.' " [29]

Süleyman *aleyhisselam*

" 'Rabbim, beni bağışla ve benden sonra hiç kimseye nasib olmayan bir mülkü bana armağan et. Şüphesiz sen, karşılıksız armağan edensin.' " [30]

"Kim bir iyilikle gelirse, artık kendisine daha hayırlısı vardır ve onlar, o günün korkusuna karşı güvenlik içindedirler." [31]

Yakup *aleyhisselam*

"Dedi ki: 'Ben, dayanılmaz kahrımı ve üzüntümü yalnızca Allah'a şikayet ediyorum. Ben Allah'tan (bir bilgi olarak) sizin bilmediğinizi de biliyorum.' " [32]

"Çünkü gerçekten benim kullarımdan bir grup: 'Rabbimiz, iman ettik, sen artık bizi bağışla ve bize merhamet et, sen merhamet edenlerin en hayırlısısın', derlerdi de..."

23/Mü'minun, 109

Yusuf *aleyhisselam*

"(Yusuf) Dedi ki: 'Rabbim, zindan, bunların beni kendisine çağırdıkları şeyden bana daha sevimlidir. Kurdukları düzeni benden uzaklaştırmazsan, onlara (korkarım) eğilim gösterir, (böylece) cahillerden olurum.' Böylece Rabbi, duasını kabul etti ve onların hileli düzenlerini kendisinden uzaklaştırdı. Çünkü O, işitendir, bilendir." [33]

" 'Rabbim, sen bana mülkten (bir pay ve onu yönetme imkanını) verdin, sözlerin yorumundan (bir bilgi) öğrettin. Göklerin ve yerin yaratıcısı, dünyada ve ahirette benim velim sensin. Müslüman olarak benim hayatıma son ver ve beni salihlerin arasına kat.' " [34]

Müminlerin Dualarından

"Allah, iman edenlere de Firavun'un karısını örnek verdi. Hani demişti ki: 'Rabbim bana kendi katında, cennette bir ev yap; beni Firavun'dan ve onun yaptıklarından kurtar ve beni o zalimler topluluğundan da kurtar.' " [35]

"Çünkü gerçekten benim kullarımdan bir grup: 'Rabbimiz, iman ettik, sen artık bizi bağışla ve bize merhamet et, sen merhamet edenlerin en hayırlısısın', derlerdi de…" [36]

" 'Rabbimiz, biz indirdiğine inandık ve elçiye uyduk. Böylece bizi şahidlerle beraber yaz.' " [37]

" 'Rabbimiz, bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi kaydırma ve katından bize bir rah-

24. 5/Maide, 114
25. 3/Ali İmran, 53
26. 21/Enbiya, 83
27. 38/Sad, 41
28. 3/Ali İmran, 38
29. 21/Enbiya, 89
30. 38/Sad, 35
31. 27/Neml, 89
32. 12/Yusuf, 86

33. 12/Yusuf, 33-34
34. 12/Yusuf, 101
35. 66/Tahrim, 11
36. 23/Mü'minun, 109
37. 3/Ali İmran, 53

İhlas ve sıdk varsa kulluk vardır. Bu ikisinin olmadığı şey yorgunluktur. Hayat için oksijen neyse, kulluk için ihlas odur...

met bağışla. Şüphesiz, bağışı en çok olan sensin sen. Rabbimiz, kendisinde şüphe olmayan bir günde insanları gerçekten sen toplayacaksın.' Doğrusu Allah, vaadinden cayıp-dönmez." [38]

"Onların söyledikleri: 'Rabbimiz, günahlarımızı ve işimizdeki aşırılıklarımızı bağışla, ayaklarımızı (bastıkları yerde) sağlamlaştır ve bize kafirler topluluğuna karşı yardım et', demelerinden başka bir şey değildi. Böylece Allah, dünya ve ahiret sevabının güzelliğini onlara verdi. Allah iyilikte bulunanları sever." [39]

"Onlar: 'Rabbimiz şüphesiz biz iman ettik, artık bizim günahlarımızı bağışla ve bizi ateşin azabından koru' diyenler…" [40]

Allah Rasûlü'nden bir dua (Taif duası):

"Allah'ım gücümün zayıflığını, takatsizliğimi, insanların beni horlayıp dışlamasını yalnız sana şikayet ediyorum. Sen merhametlilerin en merhametlisi, mustazafların Rabbi ve benim Rabbimsin. Beni kimlerin eline bırakıyorsun? Bana katı ve sert davrananlara mı yoksa bana hücum eden düşmana mı? Yeter ki başıma gelenler senin gazabından dolayı olmasın, şayet bunlar senin gazabından değilse hiç aldırmam. Ancak senin afiyetin benim için daha geniştir. Ya Rabbi! Bana gazabından veya öfkenin bana musallat olmasından senin yüzünün nuruna sığınırım. Benden razı oluncaya dek eşiğine yüz sürmeye razıyım. Sen tevbe istiğfara layık olansın. Kuvvet ve kudret ancak senindir." [41]

Genç Kardeşim,

Tevhid önderlerinin dualarına bak. Sanırsın ki yeryüzünün en günahkar –haşa ve kella- insanları Rabblerine yöneliyor. Öyle bir mahcubiyet ve ince yakarışlar ki insan şaşıyor. Ve zannedersin uzuvları işlevini yitirmiş, hiçbir işi iradeleriyle yapamayan -haşa ve kella- insanlar. Adeta küçük-büyük her hallerinde Rablerine yönelmişler. Biliyoruz ki onlar Allah'a en yakın ve en cesur insanlardı. Her biri tek başına bir ümmettir. Münker ve ehli ne denli güç ve zorbalık içinde olursa olsun, onları mücadeleden alıkoyamamıştı.

Demek ki dua bir yaşam biçimiydi. Kul olduklarının, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* beraberliğini hissetmelerinin semeresiydi. Şundan emin olabilirsin ki; günahkar insanlar dua edemezler. Kalpleri ölmüş veya hastalıklarla malul olanlara en ağır kelime *'Ya Rabb'*tır. Elleri masiyetin her rengine ayna olmuşların avuçları, bir tek semaya açılmaz. Evet, dua bir yaşam biçimidir. Elimizden geleni ortaya koyduktan sonra işlerimizi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* havale etmenin adıdır.

Dilimiz İstiğfarla Islak Olmalı

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* güzel isimlerine ve yüce sıfatlarına bir daha bak. İlginç ve insanın kalbini harekete geçiren bir durumla karşılaşacaksın. Çoğu; verme, lütfetme, bağışlama, afv ve rızıklandırma üzeredir. Kibriyle veya azametiyle, kahrı ve cebriyle kullarına yaklaşmadığı gibi, onların günah ve zulümleri nedeniyle ve hak ettikleri muameleyle de davranmaz. Buna rağmen hayra muvaffak olamıyor, yüreklerimiz O'na *subhanehu ve teâlâ* doğru inabet etmiyorsa ortada büyük ve mahrum edici günahlar var demektir. Günahlar Allah *subhanehu ve teâlâ* ile kul arasındaki perdedir. Allah her daim lütfedip, merhamette bulunuyor. Bu kula ulaşmıyorsa, kendi elleriyle ördüğü duvarlara bakmalıdır. Bulduğu günahlarından tevbe etmeli, bilmedikleri için daima istiğfarda bulunmalıdır.

Yunus *aleyhisselam* görev yerini terk etmişti. Bir balığın karnında, karanlıklar içerisinde bulunuyordu. O zulumatı şu cümlelerle aydınlattı;

"Balık sahibi (Yunus'u da); hani o, kızmış vaziyette gitmişti ki; bundan dolayı kendisini sıkıntıya düşürmeyeceğimizi sanmıştı. (Balığın karnındaki) Karanlıklar içinde: 'Senden başka ilah yoktur, sen yücesin, gerçekten ben zulmedenlerden oldum' diye çağrıda bulunmuştu. Bunun üzerine duasına icabet ettik ve onu

38. *3/Ali İmran, 8-9*
39. *3/Ali İmran, 147-148*
40. *3/Ali İmran, 16*
41. *İbni İshak, Zadu'l-Mead.*

üzüntüden kurtardık. İşte biz, iman edenleri böyle kurtarırız." [42]

Şayet istiğfarda bulunmasaydı o karanlıklar son bulmayacak, öylece kalacaktı.

"Eğer (Allah'ı çokça) tesbih edenlerden olmasaydı, onun karnında (insanların) dirilip-kaldırılacakları güne kadar kalakalmıştı." [43]

Bu ayetler bizlerin kandili olmalıdır. Allah'a ve müminlere karşı yerine getiremediğimiz sorumluluklarımız için bol bol istiğfarda bulunmalıyız. Bu müjde, Yunus *aleyhisselam* ile beraber tüm Müslümanlaradır.

"İşte biz, iman edenleri (Yunus misali) böyle kurtarırız." [44]

Nuh da *aleyhisselam* kavmini böyle irşad etmişti.

" 'Bundan böyle' dedim. 'Rabbinizden mağfiret isteyin; çünkü gerçekten O, çok bağışlayandır. (Öyle yapın ki,) Üzerinize gökten sağanak (bol miktarda yağmur) yağdırsın. Size mallar ve çocuklarla yardımda bulunsun. Size (ürün yüklü) bağlar-bahçeler versin, ırmaklar da versin.' " [45]

Allah Rasûlü de *sallallahu aleyhi ve sellem* böyleydi. Oturduğu her mecliste onlarca defa Allah'a *subhanehu ve teâlâ* tevbe istiğfarda bulunurdu. Sahabenin ondan en çok duyduğu şey istiğfardı.

"Vallahi ben her gün Allah'a 70 defadan fazla tevbe ve istiğfar ediyorum." [46]

"Ey insanlar Allah'a tevbe ediniz, ben gün içinde yüz defa tevbe ediyorum." [47]

"Biz bir mecliste Allah Rasûlü'nden yüz defa şu duayı sayardık: 'Allah'ım günahımı bağışla, tevbemi kabul et. Muhakkak sen tevbeleri kabul eden ve çok merhametlisin.' "[48]

"Kim sürekli istiğfarda bulunursa Allah subhanehu ve teâlâ her darlıkta ona çıkış kapısı açar, her sıkıntıda kurtuluş nasip eder ve hiç ummadığı yerden rızıklandırır." [49]

Genç Kardeşim,

"Ta ki sadıklara sıdklarından dolayı hesap sorsun..." [50]

Fudayl bin İyad *rahimehullah* bu ayeti okur ve: *'Eğer İsmail, İsa aleyhisselam gibi sadıklar sıdklarından sorguya çekilecekse; bizim gibi yalancıların hali nicedir?'* der.

Bir çoğunun helak olduğu dünya sıratından söz ediyoruz. Kıldan ince kılıçtan keskin yol... Herkes üzerinden geçmek zorunda. Bu yolun adı: **İhlas ve sıdk**. Her insan kul olması hasebiyle bu meseleyi önemsemelidir. Çünkü ihlas ve sıdk varsa kulluk vardır. Bu ikisinin olmadığı şey yorgunluktur. Hayat için oksijen neyse, kulluk için ihlas odur.

Düşün ki Allah *"sadıklar"* diye isimlendirdiklerini dahi sıdklarından sorguya çekecektir. Ameline riya ve yalan bulaşanlar mı? Onları muhatap dahi almayacaktır.

"Ben şirkten en müstağni olanım. Kim bir iş ve amelde benden başkasını ortak kılarsa (riya) onu da ameline terk ederim." [51]

Kardeşim, her insan bir defa dikkat ediyorsa, biz iki defa dikkat etmeliyiz ihlas ve sıdk meselesine. Niye mi?

Birincisi: Genciz.. Gençlik fıtri olarak insanın kendini çevresine kabul ettirmeye ve beğendirmeye çalıştığı bir dönemdir. Sıradan insanlar

42. 21/Enbiya, 87-88
43. 37/Saffat, 143-144
44. 21/Enbiya, 88
45. 71/Nuh, 10-12
46. Buhari, Ebu Hureyre'den.
47. Müslim, İbni Ömer'den.
48. Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace, İbni Ömer'den.
49. Ebu Davud, İbni Mace, İbni Abbas'tan.
50. 33/Ahzab, 8
51. Müslim

bunu giyinme, kuşanma, süs, kültür vb. şeylerle açığa çıkarma yarışındadır. Peki Müslüman genç? Onun bulunduğu çevrede kendini kabul ettirmesi ancak amellerle olur. Yani tehlike fıtridir. Fıtri şeylerden kurtulmak mümkün değildir. Bunlar ancak kontrol edilip yönlendirebilirler. Gençlik, görünme ve kendini hissettirme çağıdır. Bizim ortamımızda bunun yolu salih amellerdir. Sen de kabul edersin ki, güzel giyinen, süslenen, modern kültüre dair bilgi sahibi olan bir genç bizim ortamlarımızda hoş karşılanmaz. Kişi takvası, ibadeti, hizmeti, edebi ve benzeri güzel ahlakıyla ilgi çeker. Bu ameller kabul edilme, övünme veya kendini hissettirme gibi saiklerle yapılırsa, Allah katında hiçtir. Çünkü içine insanların beğenisi karışmıştır.

İkincisi: Sen her şeyinle İslam'a aitsin. Gençliğini Rabbine adamaya niyet etmiş, hizmet yolunu seçmişsin. Günün belli saatlerini İslamî hizmete ayıran Müslümandan daha tehlikeli bir durumdasın. Her anında, her söz ve fiilinde ihlas ve sıdka dikkat etmelisin.

Aslında işin ehemmiyetini, mükafatından anlamalıyız. İhlasla Rabbine adanan, O'nun *subhanehu ve teâlâ* gözetmesi ve özel beraberliği altındadır. O Müslümanların yardımında olduğu gibi Rabbi de onun yardımındadır O Müslümanların sıkıntılarını giderdiği gibi, Rabbi de onu sıkıntılarını giderir. O Rabbinin dinine yardım ettiği gibi, Rabbi de onun yardımcısı ve dostudur. Yolun afet ve engellerine karşı Rabbinin *'ayakları sabit kılma'* teminatı altındadır.

Allah'ın razı olmadığı bir insanın buğzu kalplere yerleştirilmiştir. Ne yaparsa yapsın hakiki sevgiye ulaşamayacak, sevilmesine, ilgi görmesine rağmen yalnızlık ve acılar içinde kıvranacaktır.

Mükafatı böyle yüce olan bir hal, özel çaba ister. Ona ulaşmak, akabinde ebedi istirahat olan bir yorgunluğun semeresidir. Sen de biliyorsun ki hazine değerlendikçe sandık değerlenir, anahtarı ağırlaşır, saklandığı yer ulaşması zor ve tehlikeli olur. Adanma, Allah'ın gözetim ve özel beraberliğini getiren bir hazinedir. Ulaşılması bundan zordur. Çünkü onun anahtarı, sandığı, saklandığı yer insanlığın ayağının kaydığı **ihlastır**...

Kardeşim,

Şeytan ve nefis bizleri riyaya çekecektir elbet. Onlar işini yapıyor. Ancak böyle durumlarda nefsimizi hesaba çekmeli ve ona sormalıyız.

— Neden? Bize vereceği cevap bellidir. İnsanların beğenmesi, buna bağlı olarak övmesi. İçinde yaşadığımız çevrede kabul görme... Bunların satır arasındaki pespayeliğine aldanma! Rabbinin rahmet ettikleri müstesna bunlara direnebilen insan çok nadirdir!!

Hemen ona şu soruyu yöneltmelisin:

— Kalpler kimin elinde?

Alemlerin Rabbi olan Allah'ın.

— Onun sevip beğenmediği, övüp razı olmadığı bir kalp hakiki anlamda sevebilir mi?

Mümkün değildir.

— Peki Allah kabul etmediği, yok saydığı bir amelin sahibini sever mi?

Bilakis! Onlara buğz eder. Onların yüzüne dahi bakmaz.

Öyleyse ey nefsim Allah'ı en iyi tanıyan Muhammed Mustafa'nın *sallallahu aleyhi ve sellem* şu hadisine kulak ver:

"Allah bir kulunu sevdi mi Cibril'i çağırır: 'Ben falancayı seviyorum sen de onu sev.' der. Cibril sema ehline (meleklere) nida eder: 'Allah falanı seviyor siz de sevin.' Sonra o insan için yeryüzüne kabul konur (insanların kalbine onun sevgisi yerleştirilir). Allah bir kuluna buğz etti mi Cibril'i çağırır: 'Ben falancaya buğz ediyorum sen de buğz et.' der. Cibril sema ehline nida eder: 'Allah falana buğz ediyor siz de buğz edin.' Sonra o insanın buğzu kalplere konur." [52]

Bu ve benzeri hadislerle şeytanın ve nefsin burnunu sürt...!

52. *Buhari, Müslim, Ebu Hureyre'den.*

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı olmadığı bir insanın buğzu kalplere yerleştirilmiştir. Ne yaparsa yapsın hakiki sevgiye ulaşamayacak, sevilmesine, ilgi görmesine rağmen yalnızlık ve acılar içinde kıvranacaktır. Delil mi istiyorsun? Şu milyonlarca hayranı(!) olduğu söylenen fesat ehlini görmüyor musun? Kimi intihar ediyor, çoğu uyuşturucu kullanıyor, bir çoğunun **tek bir dostu** yok. Milyonların sevgi, ilgi beğenisi nerede? Evet kardeşim! Konuşan sadık mesduk, Muhammed Mustafa'dır *sallallahu aleyhi ve sellem*. Allah onlara buğz etmiş, Cibril ve melekler buğz etmiştir. Kalplerde olan sevgi değildir. İnsan sevildiği oranda vardır ve mutludur. Bu ehlinin sevgi dediği sapkın bir bağlılık türüdür. Hem sevene, hem de sevilene sıkıntı olmaktan başka bir şeye yaramaz.

Şimdi kendimize dönelim. Sevilmek, beğenilmek ve hayırla yad edilmek insanî bir duygudur. Hiç birimiz bundan kurtulamayız. Bu mümkün değildir. Tevhid imamı İbrahim Halil'in *aleyhisselam* şu duası bunun delilidir.

" 'Sonrakiler arasında benim için lisani sıdk kıl.' " [53]

İbrahim *aleyhisselam* sonradan gelen nesiller içinde güzel anılmayı sıdk ile övülmeyi Rabbinden talep ediyor.

Ama bunun yolu riya, yalan veya olmayan sıfatlarla tezahür etmek değildir. Bunun yolu ihlas ve sıdk ile Allah'ın sevgisini kazanmaktır. O bir defa sevdi mi elde edilesi tüm sevgiler senindir. (Allah'ım bizi sev, seni hakkıyla sevmeyi nasip eyle.)

Şimdi sana bir genç anlatacağım. O, Allah Rasûlü'nü görmemişti. Ama onun *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabına yetişmişti, 'Rebi' İbni Husyem'.

Suriyye dedi ki: *'Rebi' Kur'an okurken yanına biri girerdi. Kur'an'ın üzerini elbisesiyle örterdi.'*

Nuseyr bin Za'luk: *'Rebi' mahallesinin mescidinin dışında bir defa nafile namaz kılmadı. Abdullah bin Mesud'un öğrencisiydi. Onun ilmini almıştı. Süfyan-ı Sevri, İmam Malik'ten, o da İmam Şa'bi'den şunu naklederdi: 'Ben Abdullah bin Mesud'un öğrencileri kadar çok ilimli, güzel ahlaklı (hilm), dünyadan el çekmiş insan görmedim. Şayet sahabe olmamış olsa kimseyi onu öğrencilerinin önüne geçirmezdik.'*

Bu şehadete rağmen Rebi' ihlası zedelenir endişesiyle konuşmuyordu. Seleften biri: *'Rebi' ile yirmi yıl arkadaşlık ettim, ondan ayıplanacak tek kelime duymadım.'*

Bu ihlasın ve sıdkın ahiret mükafatını anlamak istiyorsan, dünyada gördüğü müjdeye bak. Abdullah bin Mesud'un *radıyallahu anh* öğrencisi Rebi'a şöyle derdi: *'Ey Rebi' şayet Allah Rasûlü seni görmüş olsa severdi. Ben seni gördüğümde sadece muhbitleri (kalpleri Allah'a tevazuyla eğilmiş) hatırlıyorum.'* [54]

Abdullah bin Mübarek *radıyallahu anh* selefin imamlarındandı. Bir arkadaşı onun haline bakıp: *' 'O da bizlerle aynı şeyi yapıyor, ama insanlar onu çok seviyor, hürmet görüyor' diye merak ederdi. Bir savaşta onu gözetlemeye başladı. Ondan dinleyelim: 'Herkes uyudu. Ben de başımı mızrağıma dayayıp uyuyor gibi yaptım. İbni Mübarek uyudu. Benim uyuduğumu düşününce kalktı. Ve fecre kadar namaz kıldı. Fecr doğunca beni uyandırdı. Ben ona uyumadığımı söyledim. Bu hoşuna gitmedi ve bir daha benimle konuşmadı. Ben onun kadar hayrını gizleyeni görmedim.' '*

Yeryüzünün sevgi, övgü ve kabulü, semanın sevgi, övgü ve kabulüne bağlıdır. O *rahimehullah* herkes gibi yaşıyordu. Ancak amellerinin nuru kalpleri aydınlatıyordu. Allah *subhanehu ve teâlâ* sadece kendine yönelmiş amelleri kabul ediyor, bereketlendiriyor ve muhabbet, ihtiram olarak kalplere yerleştiriyordu.

Ne kadar çok insan görüyoruz. İnsanlar için çok şey yaptıklarını ama insanların anlamadığını iddia ediyorlar. Şurası bir gerçektir ki, insan- oğlu nankördür. Rabblerine karşı kayıtsızdırlar. O'nun nimetlerini görmez, şükretmeyi bilmezler. Böylesi insanların kendileri gibi kul olanların faziletini teslim etmesi beklenemez. Ancak salih insanların yanında yapılanlar yer etmiyorsa, orada kendi ihlasımızı ve sıdkımızı kontrol etmeliyiz. Çünkü; onların kalbi Allah'la *subhanehu ve teâlâ* yaşar. Sevgileri Allah içindir. Allah için olan ameli sevdikleri gibi, ehlini de severler.

Selam ve Dua ile...
Ebu Hanzala

53. 26/Şuara, 84

54. Siyer A'lam Nubala, İmam Zehebi, Rebi' bin Husyem tercemesi.

Malum Olan Meçhul: Tevhid ve Cihad Ehli Selefiler

Selefilik her dönemde; itikadî ve amelî sapmalara karşın asla dönüş ve öze yapışmanın adıdır. İstedikleri bundan başka bir şey değildir. Allah'ın razı olduğu anlayış ve amel üzere dini yaşamak. Bu anlamda birçok sapkın akımın karşısında durmuşlardır.

Modern haçlı saldırıları başladığından bu yana *'selefilik'* insanların gündeminde. Bunun nedeni; dünyanın dört bir yanında cihad bayrağını selefi grupların dalgalandırıyor olmasıdır. Dünyada devam eden fiilî cihad cephelerine bakıldığında;

Çeçen cihadı: Dokko Ömerov önderliğinde selefilerin sancaktarlığındadır.

Afganistan-Pakistan: Muhacir grupların kahır ekseriyeti selefilerdir.

Afrika, Somali, Mali ve bu iki ülke dışında küçük çaptaki kıyam hareketleri selefi gruplarca icra ediliyor.

Irak: İşgalin ilk gününden itibaren en belirgin sancak selefilere aittir.

Suriye: Muhacir grupların ve Suriyeli tevhidî muhalefetin sancaktarları selefilerdir.

Fiilî cihadı icra ettikleri gibi, işgale karşı dünyanın dört bir yanında yaptıkları askeri eylemler son on yıldır selefilerin bir şekilde gündemde olmasını sağlamıştır.

Bu kadar çok gündemde olup da, hiç tanınmayan veya yanlış tanınan başka bir hareket olmasa gerektir. Bu yanlış tanınma selefilerden kaynaklı değildir. Yazılı ve görsel olarak selefileri, kendi dilinden tanıma imkanı oldukça geniştir. Ancak insanların tanımak istedikleri grubu, muhaliflerin dilinden tanıma eğilimi bu problemin nedenidir.

Selefiliğin kendini nispet ettiği selef de aynı zulme maruz kalmıştır. İlk üç asır denilen dönemde selef imamları, itikadlarını net cümlelerle ifade etmişlerdir. Öyle ki bu ifadeler, ilkokul seviyesinde bir öğrencinin anlayabileceği kolaylıkta ifadelerdir. Buna rağmen bizler selef itikadının ne olduğunu 5, 6 ve 7. yüzyıllarda kaleme alınmış kelam/felsefe ehlinin kitaplarından öğreniyoruz. Akaid kitaplarına aşina olanlar: ***'Tafvid selefin, tevil halefin mezhebidir. Selefin yolu en selametli olmakla beraber, halefin (ilk üç asırdan sonra gelenler) yolu ilme ve hikmete daha uygundur'*** bu ve benzeri ifadelerle çokça karşılaşırlar. Ve isim-sıfat konusunu izah eden bu cümle, genel itikadî konulara selefin ve sonradan gelenlerin yaklaşımlarını ifade eder. Sorun; altı çizili cümlenin yanlış önermeler sil-

silesi olmasıdır. Selefin yolu diye tabir edilen dönem kitaplarında, ne tafvid selefin mezhebidir, ne de tevil selefin ikinci bir tercih olarak olur verdiği bir yoldur. Hatta ilim ve hikmet olması bir yana, delalet ve bidat olarak kabul edilmiştir.

Selef bu zulme maruz kaldığı gibi, onlara müntesip selefiler de bu zulümden paylarına düşeni almışlardır... Binlerce matbuat ve görsel yayınla kendilerini ifade etmelerine rağmen Amerikan düşünce kuruluşlarının(!) raporları, laik ve liberal gazetecilerin sözde araştırmaları onlar hakkında esas kabul edilmiştir. Bu konuda sadece Türkiye'ye bakmak yeterli olacaktır. Selefî âlimlere ait itikadî, fıkhî, ahlakî ve davet menheci konularında yüzlerce telif ve terceme eser vardır. Buna rağmen selefiliği tanıma kaynakları 11 Eylül ve 2003 olaylarından sonra din düşmanları tarafından kaleme alınan kitap, selefi düşmanlığıyla ma'ruf bazı hocaların(!) yazılarıdır.

Yakın zamanda Mısır'da yaşadığı anlaşılan bir yazarın makalesi yayınlandı bir gazetede. Kısa bir yazıda büyük bir meselenin tahlili yapılıyordu. İddia: Mısır'ın İhvan-ı Müslimin vb. vasat cemaatleri, zindan yoluyla çalışmalardan engellediği, sistemi ve halkı tekfir edenleri ise serbest bırakıp önlerini açtığıydı.

Yazarın kaynağı sorulacak olsa; bunların zikrettiği zümreye düşmanlığıyla ma'ruf camia mensupları olduğundan hiç şüphemiz yoktur. Mesela aynı iddianın yazar ve camiasına yönelik yapıldığını düşünecek olursak; nasıl bir tablo çıkar karşımıza? Yani yabancı ülkelerden bir Müslüman, Türkiye'de İslamî camiaya, bu iddia sahibini ve mensubu olduğu camiayı soracak olsa nasıl bir cevap alırdı? Devletin kurup yönettiği, liderlerinin askeriyeye çalışan bir ajan olduğu(ki İslam davası uğruna can vermiştir) kanlı bir cinayet şebekesi olduğu, Müslümanları hunharca katlettiği vb. asılsız iddialar... Kendi camiası için asla razı olmayacağı bu meş'um yöntemi neden başka Müslümanlar için pervasızca ve kendinden emin bir üslupla kullanıyor? Kimsenin doğruya ulaşma ve bu anlamda beyin konforunu bozma gibi bir derdi yok maalesef.

Selefileri, metotlarını zındıklıkla itham ettikleri felsefe/kelam ehlinin kitaplarından, kendisine cihad ilan ettikleri haçlı devletlerinin raporlarından veya selefi düşmanlığıyla ma'lum camialardan öğreniyoruz. Böyle bir vakıada doğru sonuca ulaşmayı beklemek lüks olsa gerek.

Selefilik Nedir?

'Kitabı ve Sünneti Selef-i Salihin'in anlayışı/ fehmi üzere anlamaktır.'

Neden Selefilik?

Selefi ve selefileri ayırt edici alamet, kaynakları anlama metotlarıdır. Kendini İslam'a nispet eden tüm taifeler **genel olarak** kitap ve sünnetin kaynak olduğunu kabul etmişlerdir. Ancak asıl mesele; bu kaynakların nasıl ve neye göre anlaşılacağıdır. Hepimiz biliriz ki; insanların eğitimi, yetiştikleri kültür, genel karakter ve mizaçları anlayışlarına etki etmektedir. Tek bir metin, farklı anlayış sahiplerinin bakışıyla ayrı neticeler verebilir. Bundan dolayı metin ve kaynakta birlik olduğu gibi, anlama metodunda da birlik olmalıdır. Aksi halde farklı anlayışlar zamanla din haline gelebiliyor. Yahudi ve Hristiyanların içine düştüğü durum da bundan başka bir şey değildir. Önce farklı anlayış ve yorumlar kaynakla beraber var oldu. Sonra farklı anlayışlar kaynaktan sayıldı. Yorum olarak başlayan farklılık, kaynağın kendisi olarak sonradan gelenlere *'din'* diye aktarıldı. Bunun yanında öze eklemeler yapılıp, fırkalaşmaların olacağı, Allah ve Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından bildirilmiştir.

Kur'an; Sünnetullah'ın bir parçası olarak Peygamber ve onun yardımcılarının ardından gelen nesillerin hevaya tabi olup, dini bozduğu, Allah'ın ayetlerini tahrif ederek çıkar sağladıklarını haber vermiştir.

"Elleriyle (bir) kitap yazıp sonra onu az bir bedel karşılığında satmak için: 'Bu Allah katındandır' diyenlere yazıklar olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü vay haline onların! Ve kazandıklarından ötürü vay haline onların! İsrailoğulları: 'Sayılı birkaç gün müstesna, bize ateş dokunmayacaktır', dediler. De ki (onlara): 'Siz Allah katından bir söz mü aldınız -ki Allah sözünden caymaz-, yoksa Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?' " [1]

"Ehli kitaptan bir grup, okuduklarını kitaptan sanasınız diye kitabı okurken dillerini eğip bükerler. Halbuki okudukları kitaptan değildir. Söyledikleri Allah katından olmadığı halde: 'Bu Allah katındandır', derler. Onlar bile bile Allah'a iftira ediyorlar." [2]

"İşte bunlar, Allah'ın kendilerine nimetler verdiği Peygamberlerden, Âdem'in soyundan, Nuh ile birlikte (gemide) taşıdıklarımızdan, İbrahim ve İsrail (Ya'kub)'in soyundan, doğruya ulaştırdığımız ve seçkin kıldığımız kimselerdendir. Onlara, çok merhametli olan Allah'ın âyetleri okunduğunda ağlayarak secdeye kapanırlardı. Nihayet onların peşinden öyle bir nesil geldi ki, bunlar namazı bıraktılar; nefislerinin arzularına uydular. Bu yüzden ileride sapıklıklarının cezasını çekecekler." [3]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin içinde de benzer durumların yaşanacağını icmali ve tafsili olarak haber vermiştir.

"Sizden önce ki milletlerin yoluna misli misline tabi olacaksınız. Onlardan bir grup kelerin deliğine girse sizler de gireceksiniz. 'Onlar kimdir ey Allah'ın Rasulü? Yahudiler ve Hristiyanlar mı?' diye sordular, 'Başka kim olacak' diye cevap verdi." [4]

Buhari'nin rivayetinde: *" 'Farisi ve Rumlar mı?' dediler, 'Başka kim olacak dedi.' "*

Tirmizi rivayetinde: *"Beni İsrail'in başına gelenler benim ümmetimin de başına gelecektir. Onlardan biri açıktan annesiyle zina edecek olsa, benim ümmetimden yapanlar olacaktır."*

Bu rivayetler icmali olarak bu ümmetin her konuda önceki milletlere benzeyeceğinin delilidir. Ümmetin inanç konusunda önceki milletleri araştırıp, onların saptıkları noktaları tespit etmeleri gerekir. Aksi halde sözünde sadık ve mesduk Nebi'nin haber verdiği kaçınılmaz olarak başa gelir.

Allah Rasûlü tafsilatlı olarak fitnelerin vuku bulacağını, hevanın insanlara hükmedeceğini, fırkalaşmaların olacağını, bunların biri dışında kalanların ateşte olacağını haber vermiştir.

Yukarıda işaret ettiğimiz gibi Yahudi ve Hristiyanlar kitap olmamasından değil, yanlış anlayışlarından dolayı sapmışlardır. Onlar önce din adamlarını kutsadılar. Onların yanlış yapmayacağına inandılar. Günümüzde olduğu gibi Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerinin ne dediğine değil, tefsirin ne dediğine bakmaya başladılar. Tefsir denilen yorumla ayetin kendisi taban tabana zıt olsa da, yorum kısmında yazılanı aldılar. Zamanla yorumlar Allah'ın kelamının yerini tutar oldu. Tahriften kastedilen budur.

"Allah ilmi insanların arasından çekip almaz. Âlimleri kabd etmek suretiyle ilmi onlardan çekip alır. Âlim kalmayınca insanlar cahil yöneticiler edinir. Onlara soru sorarlar. Onlar ilimsizce cevap verir. Hem sapar hem de saptırırlar." [5]

Tirmizi ve Daremi rivayetinde: *"Allah Rasûlü bu durumu haber verince sahabeden Ziyad bin Lebid el-Ensari: 'İlim nasıl bizden alınır ki? Biz Kur'an'ı okuduk ve Allah'a yemin olsun ki onu okumaya devam edeceğiz, çocuklarımıza ve kadınlarımıza da okutacağız!' diyerek şaşkınlığını ifade etti. Allah Rasûlü: 'Anan seni kaybetsin ey Ziyad! Ben de seni Medine'nin fakihlerinden sanırdım. **İşte Tevrat ve İncil Yahudi ve Hristiyanların elinde, onlara ne faydası oluyor?'** diyerek cevap verdi."*

Evet, kaynakların elde olması kişilerin hak üzere olduğunu göstermez. Mühim olan onların doğru anlaşılmasıdır. Ehli kitap, âlimlerinin

1. *2/Bakara, 79-80*
2. *3/Ali İmran, 78*
3. *19/Meryem, 58-59*
4. *Muttefekun Aleyh*
5. *Muttefekun Aleyh*

yorumunu çok yücelttti, öyle ki aslının önüne geçirdiler. Bu ümmet de Sünnetullah'ın gereği ve Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber vermesiyle benzer durumlarla karşılaşacaktır. Onun için *'doğru anlama metodu'* geliştirmelidirler.

Bunun yanında Allah Rasûlü tafsilatlı olarak fitnelerin vuku bulacağını, hevanın insanlara hükmedeceğini, fırkalaşmaların olacağını, bunların biri dışında kalanların ateşte olacağını haber vermiştir.

"Yahudiler 71 fırkaya ayrıldı. Biri cennette yetmişi ateştedir. Hristiyanlar 72 fırkaya ayrıldı. Yetmiş biri ateşte, biri cennettedir. Benim ümmetim 73 fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi ateşte, biri cennettedir. 'Kimdir onlar ey Allah'ın Rasûlü?', 'Cemaattir'. " [6] buyurdu.

Tirmizi rivayetinde: *"Benim ve ashabımın yolu üzere olduğudur."* buyurdular.

"Benden sonra yaşayacak olanlarınız çokça ihtilaflar görecektir. Sizler benim sünnetim ve raşid halifelerimin sünneti üzere olunuz. Ona azı dişlerinizle yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Sonradan çıkan her şey bidat, her bidat sapıklıktır." [7]

"Ben Kıyamet günü havuzun başında olacağım. İnsanlar bana doğru gelirken bazı insanlar alıkonacak. 'Ya Rabbi, benden ve benim ümmetimdendirler' diyeceğim, 'Sen onların senden sonra neler yaptıklarını bilmiyorsun' diyecek." [8]

Başka bir rivayette: *"Sen onların senden sonra ne yenilikler çıkardıklarını bilmiyorsun."* denecek.

Burada çok önemli bir soru sorulmalıdır. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği bu insanlar kimdir? Değiştirip bozdukları, ekleyip ifsad ettikleri ilk bakışta anlaşılan insanlar mıdır?

Asıl tehlike bu sorunun cevabındadır.

Huzeyfe *radıyallahu anh* anlatıyor: *" 'Ey Allah'ın Rasulü; biz cahiliye ve şer içerisindeydik. Allah bize bu hayrı getirdi. Bu hayırdan sonra şer var mıdır?' dedim, 'Evet' dedi, 'Peki o şerden sonra tekrar hayır var mıdır?', 'Evet içerisinde dehen/bulanıklık olan bir hayır vardır' dedi. 'Onun bulanıklığı nedir?', 'Benim yolum dışında yol edinenlerdir. Onların bazı şeylerini tanır bazısını inkar edersin (yani hem sünnet, hem de bidatler olur)',* ***'Bu hayırdan sonra tekrar şer olacak mı?' dedim. 'Evet. Cehennem kapılarında duran davetçiler olacaktır. Kim onlara icabet ederse içine atacaklar.', ben, 'Ey Allah'ın Rasûlü onları bize vasfet' dedim. 'Onlar bizim cildimizden ve dilimizle konuşan insanlardır…' "*** [9]

Bizim dilimizle konuşan; yani dilinde bizim kaynaklarımız olan ve bizim cildimizden yani bize yabancı olmayan insanlar. Bunlar cehennem kapılarında durup; insanları davet edecektir.

Bu meseleler düşünüldüğünde *'selefin anlayışı'* üzere anlamanın gerekçesi anlaşılmış olur.

Kitabı ve Sünnet'i Allah ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* razı olduğu ve onay verdiği bir anlayışla anlamak, anlayışların çatıştığı zamanlarda vahiyle onaylanmış anlayışı hakim ve tayin etmek; bu noktadan yola çıkarak *'ölçü anlayış'* arama faaliyetleri başlamıştır.

"(İslâm dinine girme hususunda) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara ihsan üzere tabi olanlar var ya, işte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedî kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur. " [10]

Allah *subhanehu ve teâlâ* sadece sahabeden razı ol-

6. *İbni Mace, Ebu Davud, Darimi*
7. *Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace*
8. *Muttefekun Aleyh*
9. *Buhari, Müslim*
10. *9/Tevbe, 100*

mamış, onlara *"...ihsan üzere tabi olanlar..."* dan da razı olmuştur. İhsan; İslamî bir kavramdır. İşini çok güzel yapmak, itkan olmaktır. Hadiste zikredildiği gibi: *"Allah'ı görüyormuşçasına O'na kulluk etmek, O'nu göremese dahi Allah'ın insanı gördüğünü bilerek O'na kulluk etmek"*tir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayetle; sahabeden ve onlarla beraber olanlardan razı olduğunu beyan etmiştir. Onlardan razı olması onların dini doğru bir şekilde anlayıp, yaşadıklarının kanıtıdır.

"Eğer onlar da sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse doğru yolu bulmuş olurlar; dönerlerse mutlaka anlaşmazlık içine düşmüş olurlar. Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir." [11]

Bu ayette imana davet edilen ehli kitaba inançta ölçü gösteriliyor. Sahabe gibi iman ettikleri takdirde hidayet bulacakları ifade ediliyor. Ayetin metninde *"...sizin iman ettiğiniz gibi..." 'misl'* kelimesiyle ifade edilmiştir. Bu da birebir, aynı olmayı gerektirir.

"Yahudiler 71 fırkaya ayrıldı. Biri cennette yetmişi ateştedir. Hristiyanlar 72 fırkaya ayrıldı. Yetmiş biri ateşte, biri cennettedir. Benim ümmetim 73 fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi ateşte, biri cennettedir. 'Kimdir onlar ey Allah'ın Rasûlü?', 'Cemaattir'. " [12] buyurdu.

Tirmizi rivayetinde: *"Benim ve ashabımın üzere olduğudur."* buyurdular.

"Benden sonra yaşayacak olanlarınız çokça ihtilaflar görecektir. Sizler benim sünnetim ve raşid halifelerimin sünneti üzere olunuz. Ona azı dişlerinizle yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Sonradan çıkan her şey bidat, her bidat sapıklıktır." [13]

Bu hadisler, ayetlerde zikredilen ihsan üzere ve misli misline tabi olmayı tekit ve beyan ediyor. Ayrılık sahipleri, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nassıyla sapıklık ve ateş ehlidirler. Fırka-i Naciye, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının yolu üzere olanlardır.

Ashaptan İbni Mesud *radıyallahu anh*: ***"Sizden bir yol izleyecek olanlar, ölmüş olanların yolunu izlesin(sahabeyi kast ediyor). Çünkü dirinin fitnesinden emin olunmaz. İşte bunlar Allah Rasûlü'nün ashabıdır. Onlar bu ümmetin en hayırlıları idi. Kalpleri en iyi, ilimleri en derin, gereksiz tekellüfleri olmayan insanlardı. Allah, onları nebisine arkadaş ve dinini nakledenler olarak seçti. Onların yolu ve ahlakıyla ahlaklanın. Onlar sırat-ı müstakim üzereydiler."***

'Selefiler' ise Kitap ve Sünnet'te övülen, ölçü olarak belirlenen sahabe ve onlara ihsan ilkesi üzere tabi olanları kapsayan selefi ismiyle anılmışlardır.

Bu sözde önemli noktalar vardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* ashabı, Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* arkadaş ve yoldaş seçmiştir. Yine onları vahyin ve dinin pratik yaşanışını sonraki nesillere nakledecek emin insanlar kılmıştır. Bu, şeref olarak onlara yeter.

İşte selefilik diye herkesin bir şeyler söylediği insanlar, bu satırları menhec olarak benimseyenlerdir.

Çünkü; Allah insanların nefislerini temize çıkarmasını, tezkiye etmelerini yasaklamıştır. Bununla beraber ashabı, tezkiye etmiş, onlardan razı olmuş ve onları sonraki nesiller için Kur'an ayetleriyle ölçü kılmıştır.

İslam Tarihinde Selefiler

İslam tarihinin her döneminde selefilik özü temsil etmiştir. Fırkaların itikadî, amelî ve ahlakî olarak dine bir şeyler eklediği her yerde, özü savunan alimler olmuştur. Bazen Ehli Hadis, kimi zaman Ehli Sünnet, kimi yerde Fırka-ı Naciye diye isimlenmişlerdir. Bu isimler yukarıda kaydettiğimiz hadislerden alınmıştır. Her biri öze bağlı olup, sonradan çıkanlara karşı olduklarını ifade etmek için kullanılmıştır.

Çoğu fırkanın kullandığı isimler dahi; onların şahıslara ve belli fikirlere aidiyetlerini göstermektedir. Oysa selefilerin kullandıkları tüm isimler Allah Rasûlü'ne, Sünnet'e, ümmete veya

11. 2/Bakara, 137
12. İbni Mace, Ebu Davud, Darimi
13. Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace

hadiste övülen vasıflara bağlılıklarını simgeler.

Mutezile; isim olarak onların ayrılışını simgeler.

Şia; sair halifelere karşı Ali'yi *radıyallahu anh* desteklediklerini simgeler.

Eşarilik; Ebu Hasan el-Eşari'ye *rahimehullah* bağlı olduklarını simgeler.

Maturidilik; Ebu Mansur el-Maturidi'ye *rahimehullah* bağlı olduklarını gösterir.

Cehmiyye; Cehm İbni Safvan'a nispeten kullanılmıştır.

'Selefiler' ise Kitap ve Sünnet'te övülen, ölçü olarak belirlenen sahabe ve onlara ihsan ilkesi üzere tabi olanları kapsayan selefi ismiyle anılmışlardır. Selef bir zaman diliminde yaşayan insanlar için kullanılmıştır. Selefi tanımı, o dönem insanın itikadi ve ameli sıfatlarıyla sıfatlanmış herkese ıtlak edilir.

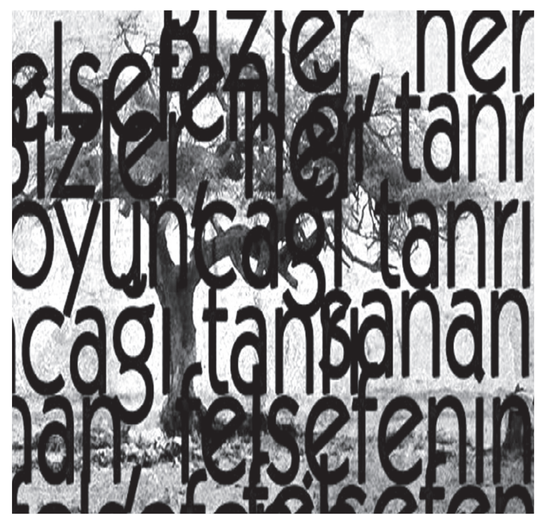
Selefilik her dönemde; itikadî ve amelî sapmalara karşın, asla dönüş ve öze yapışmanın adıdır. İstedikleri bundan başka bir şey değildir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı olduğu anlayış ve amel üzere dini yaşamak... Bu anlamda birçok sapkın akımın karşısında durmuşlardır. Bunların tamamını bu yazıda zikretmek olanaksızdır. Yalnızca en belirgin ve sapkınlığın temeli olan akımlara değineceğiz.

1. Selefilik ve Kelam/Felsefe

Kelam ilmi işlediği konulardan ziyade, bu konularda neticeye ulaşma metoduyla selefin gündeminde olmuştur.

Sultan Me'mun döneminde Yunan felsefesine ait kitaplar Arapça'ya terceme edildi. Aslında terceme hareketi, Emevi sultanlarından Yezid bin Halid döneminde de görüldü. Ancak sistemli bir şekilde başlaması ve ilim meclislerine sirayeti Abbasi Sultanı Me'mun döneminde olmuştur.

Selef, bu yeniliğe şiddetle karşı çıktı. Bugün olduğu gibi; bazıları basit bir kültür faaliyetine bu denli sert mukavemet edilmesini anlamamışlardı.

"Eğer onlar da sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse doğru yolu bulmuş olurlar; dönerlerse mutlaka anlaşmazlık içine düşmüş olurlar. Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir." (2/Bakara, 137)

Selefin itirazı birkaç yöndendi;

- Kullanılan terimler sahabe tarafından kullanılmamış ıstılahlardı. Şayet dinin anlaşılmasında gerekli olsa onlar kullanırdı.
- Terceme edilen kitaplar *'anlama metodu'* belirliyor, bu noktada kurallar koyuyordu. Oysa Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabını bu kuralları gözeterek indirmedi.
- Allah Rasûlü her yönden tamamlanmış bir din bırakmış ve yeniliklere kapıyı kapamıştı. Yenilik sahiplerinin lanetlenmiş, amellerinin reddolmuş, yollarının sapıklık olduğunu haber vermiştir.

Nuh el-Cami: *'Ebu Hanife'ye sordum. 'İnsanların konuştuğu cevher, a'raz hakkında ne dersin ey imam?', 'Bunlar felsefecilerin sözleridir. Sen selefin yoluna ve eserlere (rivayet) tabi ol. Tüm yeniliklerden sakın. Çünkü yenilik bidattir.' '* [14]

İmam Şafii *rahimehullah*: *'Şayet kelam ilim olmuş olsa; sahabe ve tabiin ahkamda konuştukları gibi kelamda konuşurdu. Fakat kelam batıldır ve batıla götürür.'*

'Benim kelam ehli hakkında hükmüm; bineklere bindirilip, kırbaçlanarak halkın arasında dolaştırılmaları ve 'Kitabı, sünneti terk edip kelama dalanların akibeti budur', diye ilan edilmeleridir.'

'Kişinin şirk dışında Allah'la subhanehu ve teâlâ karşılaşacağı her şey, kelamla karşılaşmasın-

14. *el-Fakih ve el-Mütefakkih*

Vakıanın dayattığı kabuller karşısında nasları hiçe sayan, ayıplara haramlardan daha çok değer veren, şirki ve küfrü maslahat adı altında işleyenler bu yaklaşımın eseridir.

dan daha iyidir.' [15]

İmam Ahmed rahimehullah: *'Kelamla iştigal eden felah bulmaz. Kelama bakıp da kalbinde şüphe ve bulanıklık olmayan bulamazsın.'*

İbnu Abdulber rahimehullah (Cami 2/927-952) seleften birçok nakilde bulunur. Akabinde (1799. No'lu eser): *'Tüm beldelerin fıkıh ve eser alimleri icma ettiler ki; kelam ehli bidat ve sapıklık ehlidir. Onlar fakihler tabakasından sayılmazlar.'*

Bir zümre ise: *'Sahabe döneminde münazara yapan kimse yoktu(!) Bu tip konulara ihtiyaç duymuyorlardı. Bizler İslam'a yeni giren ve meseleleri soran kavimlerle muhatap oluyoruz. Düşmanı olmayanın silahsız gezmesini, savaş meydanındaki adama delil getirmek doğru olmaz.'* diyerek bu kitaplara ilgi duyuyordu. Ancak kulağa hoş gelen ve zahiri İslam'ın maslahatı gibi görünen bu iddialarda, görmezlikten gelinen ve görülmek istenmeyen bir nokta vardır. Sahabe Yahudi ve Hristiyan gibi ehli kitapla muhatap olmuş, edebiyat toplumu olan müşrikleri yıllarca İslam'a davet etmişti. Bundan daha dikkat çekici olan *'şu şu milletleri dine davet ve şüphelerini izale etmek için kelam/felsefe şarttır'* dedikleri bölgeleri sahabe fethetmişti. Ancak hiçbir şartta kitap ve sünnet dışında bir şeye ihtiyaç duymamışlardı.

Bu iddialara sahip olanlar şüpheleri izale etmek bir yana; kendileri şüphe ehli oldular. Ulaştıkları neticeler tüyler ürperticidir. Nasıl olmasın ki? Allah'ın subhanehu ve teâlâ İslam olmadıkları takdirde nefes alma hakkı tanımadığı, necisler dediği, hayvandan daha aşağıdırlar diyerek aşağıladığı insanların aklı ve metotlarıyla Allah'ın kelamını anlamaya çalıştılar.

Ulaştıkları neticelerden en meşhur olanlarından bazı örnekler vereceğim. Böylece selefin derin ilmi, feraseti anlaşılmış olsun

Cuveyni rahimehullah: *'Zahiri tevile açık olan nasların, akliyatta delil alınması uygun değildir.'*

'Akli deliller kişinin içini rahatlatır ve yüreğinde genişliğe sebep olur. Sem'i naslar (kitap-sün-

15. *Nakiller: El-Cami Beyanul İlmi ve Fadlihi*

net) doğru olsa da; akli delillerin oluşturduğu rahatlık onlarda bulunmaz.'

'Akaidin usulü üçtür. Sadece akılla bilinip nassa ihtiyacı olmayanlar. Sadece nasla bilinip, akla ihtiyacı olmayanlar. Hem akıl hem de nasla bilinecek olanlar. Ancak; nasla sabit olan akla muhalif ise reddedilir. Çünkü şeriat akla muhalefet etmez.' [16]

İmam Gazali *rahimehullah*: *'Mantık ilmini kuşatmayanın ilmine güven olmaz.'* [17]

Fahruddin er-Razi *rahimehullah*: *'Bil ki: Katiyet ifade eden akli deliller ile bir şey sabit olur da, şer'i delillerin zahiri (Kur'an-sünnet) sabit olana muhalefet ederse, önümüzde dört yol oluşur:*

1. 'Aklı ve nakli beraber tasdik ederiz.' Bu imkansızdır. İki zıt aynı anda tasdik edilemez.

2. 'İkisini de iptal ederiz.' Bu da imkansızdır. İki zıttı aynı anda yalanlamış oluruz.

*3. **'Nakli (kitap-sünnet) alır, aklı reddederiz.'** Bu imkansızdır. Çünkü biz **aklî delillerle Allah'ı, sıfatlarını, mucizelerin Peygamberin doğruluğuna delil oluşunu bilmeseydik; naklin doğruluğunu bilemezdik…***

*4. Yukarıdaki maddelerden sonra tek bir şey kalır. **Aklî olan delilleri alırız. Nakil olana ya sahih değildir deriz, ya da zahiri kastedilmemiştir.'***

Başka bir yerde: *'Naklî deliller yakin ifade etmezler. Yakin/kesinlik ifade edebilmeleri için on şeyden emin olmak gerekir.*

1. *Lafızları rivayet edenlerin ma'sum olması.*

2. *İrabının sahih olması.*

3. *Tasrifinin sahih olması.*

4. *İştirak olmaması.*

5. *Mecaz olmaması.*

6. *Şahsa özel olmaması.*

7. *Zamana özel olmaması.*

8. *İdmar olmaması.*

9. *Takdim ve te'hir olmaması.*

10. *Aklî bir delilin bulunmaması.'*

Başka bir yerde meramını daha açık ifade ediyor: *'Bunların (on şart) herhangi bir nasta olmaması zandır. Zannî olan bir şeye dayanan zan olur. Bu sabit olursa nakli delillerin zannî olduğu anlaşılır. Aklî deliller ise kat'idir. Ve **zannî** olan **kat'i** olanla çatışamaz.'*

Amidi *rahimehullah: 'Haşevilerin; 'İlme ve elde edilemek istenilen gayeye ancak kitap ve sünnetle ulaşılır', sözü batıldır. Biz naklî delillerin gelmemiş olduğunu varsaysak; Allah'ın varlığı, alemin sonradan meydana geldiğini, cevher ve a'razla ilgili hükümleri nakli delillerden önce de biliyorduk.'* [18]

Bu görüşler felsefe/kelam kitaplarıyla *'kültür faaliyeti'* adı altında uğraşmanın neticesiydi. Allah'ın yaşam hakkı tanımadığı necis filozofların aklî önermeleri, Allah'ın kitabının ve Rasûlü'nün Sünnet'i üzerinde ölçü ve hakim olmuştu.

Günümüzde naslara karşı yaşanan lakaytlığın temelinde bu yaklaşım vardır. Aklî önermelerini naslara takdim edenlerin bu görüşleri, itikat diye ilim talebelerine okutuldu. Naslara yukarıda resmedilen pencereden bakan birinin nefsinin vakıaya, çıkarları ve menfaatleri çakıştığında nasıl yaklaşacağını düşünebiliyor musunuz?

Vakıanın dayattığı kabuller karşısında nasları hiçe sayan, ayıplara haramlardan daha çok değer veren, şirki ve küfrü maslahat adı altında işleyenler bu yaklaşımın eseridir.

Selef alimlerinin itirazlarını aşırılık, tutuculuk veya dar görüşlülük olarak algılayanlar acaba naslara yaklaşımlarının bu neticeleri doğuracağını tahmin edebilirler miydi?

---

16. Bu komedinin neticesi: Akaidin usulü tektir. O da akıldır. Ona uyduğu takdirde alınıp, uymadığında reddedilen şeyi kısımlar arasında saymak ne anlam ifade eder!

17. Sahabe ve tabiine nasıl güveneceğiz?

18. Nakiller için: Menhec Es-selef ve mütekellimin 1/119-130; Makalat'ul Cehm bin Safvan; Eseruha Fil Firek 1/180-187… Bu imamların birçoğundan bu görüşlerinden tevbe ettikleri naklolunmuştur. Rabbim tevbelerini kabul etsin. İslam'a ve Müslümanlara yaptıkları hizmetlerle mükafatlandırsın.

Selef öze yapışmıştı. Bu dini en iyi bilen Rasûl'ün *"Benim ve ashabımın"* dediğine uymayan şeylere karşı çıkmışlardı. Günümüzde uydurdukları indi menheclere Müslümanları davet edenleri görüyoruz. Bunların Muhammedî nuru taşımadığı kendilerine hatırlatıldığında; uyaranları bağnazlık ve tutuculukla suçluyorlar. İşte suçlananlar herkesin haklarında bir şeyler söylediği ama tanımadıkları selefiler oluyor.

2. Selefiler ve Mistik Akımlar (Tasavvuf)

Nübüvvet menheci üzere kurulu raşid hilafet Ali'nin *radıyallahu anh* şehadetiyle son bulmuş, saltanat dönemi başlamıştı. İnsanlar dünyaya meylediyordu. Ahlakî çözülmeler baş göstermeye başlamıştı. Özellikle yeni İslam olan mıntıkalarda, bu durum iyice hissedilir olmuştu.

Selef imamları insanları ahiret ehli olup, lezzetleri fani olan ve akabinde ebedî elemler barındıran dünyadan yüz çevirmeye davet ediyorlardı. *'Zühd'* başlığı altında kitaplar te'lif edilmeye başlandı. Ahlak, tezkiye, suluk, rakaik vb. isimler altında halkalar oluşturup insanlara nasihat ediyor, ilk neslin yaşantısını aktarıyorlardı.

Kaynakları farklı, anlayışları ayrı, ilim elde etme yolları uç, amelleri bambaşka taifeler türedi. Selefilik bu yapılanların Allah Rasûlü döneminde olmadığını, yukarıda zikrettiğimiz hadis vb. rivayetlerle bu tip eğilimleri Allah Rasûlü'nün reddettiğini söyleyenlerdir.

Ahlakın temeli kalp amelleridir. Kalp amellerinden olan sevgi, korku, yönelme, boyun eğme vb. insana bırakılmamıştır. Çünkü bunların bir sınırı yoktur. Zahire amel olarak yansıması kişiden kişiye göre değişebilir. Bu da amelde ayrılık ve ihtilafa sebep olur. Birinin sevgi anlayışıyla güzel gördüğü, bir diğerine çirkin; bir başkasının korku duygusuyla ta'zim kabul ettiği, diğerine göre saygısızlık olabilir.

Bu neticelerin vuku bulmaması için İslam fıkhı ve şeriat ilmi vardır. Ta ki insanların ameli yönleri ölçülü olsun. Allah Rasûlü net bir ifadeyle:

"Kim bizim yapmadığımız bir ameli yaparsa Allah katında o amel reddedilmiştir."[19] diyerek bu noktayı muhkemleştirmiştir.

Kendi döneminde bu konuda hassas davranmış ve sahabesini sadece kendisine uymaya irşad etmiştir.

Enes *radıyallahu anh* rivayet ediyor:

"Üç kişi Allah Rasûlü'nün evine geldiler. Onun ibadetini soruyorlardı. Onlara haber verilince sanki küçümsediler. 'Bizimle Allah Rasûlü aynı olamaz. Onun gelmiş geçmiş günahları affedilmiştir.' dediler. İçlerinden biri 'Geceleri sürekli namaz kılacağım'; içlerinden biri 'Ben sürekli oruç tutacağım'; içlerinden biri 'Kadınlardan uzaklaşacak, bir daha evlenmeyeceğim.' dedi. Allah Rasûlü geldi. 'Bunları siz mi söylediniz?' diye sordu. 'Allah'a yemin olsun ki ben Allah'tan en çok korkanınız ve takva ehli olanınızım. Buna rağmen bazen oruç tutar bazen tutmam. Bazen namaz kılar bazen uyurum. Kadınlarla da evlenirim. ***Kim Sünnetim'den yüz çevirirse benden değildir.****' "*[20]

Sahabe Allah'a olan sevgileri ve korkularıyla ameli bir program belirlediler. Amaçları Allah'a kulluktu. Günümüzde övülüp, Allah dostluğu ünvanıyla taltif edilecek bu sözler, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından kınandı.

Selefin davet ettiği zühd, şer'i kurallarla çevrili olup, insanların zevk ve vicdanına terkedilmemişti. Zamanla zühd kısmına rağbetle beraber, Sünnet'e uygunluk kısmı terkedildi. Önce tasavvuf adıyla zuhur eden yeni söylemler, tarikat döneminin başlamasıyla içinden çıkılmaz bir hal aldı. Allah'ı gördüğünü iddia edenler, rüyasında Allah Rasûlü'nden emir ve görev alanlar, Allah Rasûlü'ne altı bin ayet vahyolunmuşken kendisine onlarca cilt, on binlerce sayfa kitap yazdırılanlar…

19. *Buhari, Müslim*
20. *Buhari*

'Zahir avamın, kitap-sünnet havâsındır' diyenler,

Budistlerin yogasını *'rabıta'* diye ümmete dayatanlar,

Şeytanî rakslarına *'zikir'* diyenler,

Her biri ayrı bir dine çağıran, her biri meşruiyetini Allah Rasûlü'nden rüya yoluyla aldığını söyleyen tarikatlar...

Kaynakları farklı, anlayışları ayrı, ilim elde etme yolları uç, amelleri bambaşka taifeler türedi. Selefilik bu yapılanların Allah Rasûlü döneminde olmadığını, yukarıda zikrettiğimiz hadis vb. rivayetlerle bu tip eğilimleri Allah Rasûlü'nün reddettiğini söyleyenlerdir. Hayır ve bereket öze dönüştedir.

Bunun özünde dinin kemale erdiği, Allah tarafından Rasûlü'nün eliyle tamamlandığı inancı vardır.

İmam Malik *rahimehullah*: *'Dinde bidat çıkarıp onu güzel gören kişiye: "Ben bugün size dininizi tamamladım."*[21] *ayetini bildirerek, 'O gün din olmayan bugün de din olamaz.' diyor.'* [22]

Allah İmam'a rahmet etsin. Şayet Allah *subhanehu ve teâlâ* bu dini tamamlamış ve o haliyle razı olmuşsa, buna inanan birinin dine yeni bir şey eklemesi düşünülemez. Yenilikler çıkaranların önünde iki yol vardır: *'Ya bu yeniliğin dinden olmadığını, sonradan kendinin ve benzerlerinin uydurduğunu söyleyecektir; ya da bunlar dinde vardır ama Allah Rasûlü gizledi, risaleti tebliğ vazifesine ihanet etti'* diyecektir.

Allah Rasûlü'ne *'sevgi'* adı altında yapılan kandiller, kutsal gün ve geceler, sesli zikir merasimleri bu babtandır. Şayet bunlar güzel şeylerse neden Allah Rasûlü ümmetini irşad etmedi? Bunlar onun ashabına bıraktığı ve kemale ermiş dinde yoksa, insanlar neden yapıyor? Acaba Rasûl'ün Allah'ın şanını yeterince yücelttiğini kabul mü etmiyorlar yoksa bu yüceltmenin tam hakkını veremediğini mi düşünüyorlar? Onların Allah ve Rasûlü sevgisi adına yaptıklarını sahabe neden yapmadı? Allah Rasûlü'nü daha

21. 5/Maide, 3

22. İtisam, İmam Şatibi.

mı az seviyorlardı?

Allah Rasûlü kendi yapmadığına meyledenlere: *"Sünnetimden yüz çeviren benden değildir."*[23] dedi. Kıyamette bu cümleyi işitmekten korkmuyorlar mı?

Selefilik, aslı ismen İslam'dan alınıp netice olarak Hint, Budist ve Hristiyan ruhbanlığının karışımı olan mistisizme karşıdır. Allah'a tevekkül, O'na kulluk, O'ndan yardım isteme, O'nun beraberliğiyle yaşama itikadına sahip Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetini kabirlere çaputlara, taş parçalarına kul yaptılar. Amelî olarak başlayan sapma insanları bu habis eşyaya kul kıldı.

Ölülerden medet uman, taş parçalarıyla korunduğuna inanan; muskalar, büyücülerden ve falcılardan şifa ve mutluluk arayanlarla doldu toplum.

Aklî (felsefe-kelam) ve vicdanî (tasavvuf) bu sapkınlıklar ümmeti İslam düşmanlarının başına üşüştüğü av haline geldi. Biri sahih düşünmeyi ve inancı, diğeri istikameti felç etti…

3. Selefilik ve Haçlı Seferleri

İslam âlemi askeri yönden iki yıkım yaşamıştır. Haçlı seferleri ve Moğol istilası...

ABD ve onun yanında batılı ülkelerin İslam âleminde maddi ve ekonomik varlıkları haçlı zihniyetinin devamıdır. Yüzyıldır devam eden işgal faaliyetlerini resmileştiren ve ilan eden Bush; işgalin haçlı seferi olduğunu diliyle ikrar etmiştir.

23. Buhari

> *Allah'a hamd olsun ki tevhid ve cihadın bayrağını dalgalandıran selefiler ilk günden bu yana Ebu Riğal ve bel'amlarına karşı tutumlarını net bir şekilde ortaya koydular. Selefilik adı altında yaptıkları batı uşaklığını gün yüzüne çıkarmış oldular.*

Yapılan işgalleri ve batının İslam dünyasındaki askerî varlığından neredeyse Müslümanları sorumlu tutanları anlamak çok zordur. Batılıların operasyonlarını, Müslümanların askerî eylemlerine bağlayıp bundan sebep-sonuç ilişkisi çıkaranların, en basit ifadeyle Allah basiretlerini kör etmiştir. Taptıkları dünya hayatının bazı rahatlıklarının ellerinden kaçması ise bu meş'um yorumlarının asıl nedenidir.

Bu işgal Müslümanların kendisiyle eleştirildiği eylemlerden çok daha önce başlamıştır. Hatta köklerini asırlar öncesinde yapılan haçlı seferi zihniyetinde aramak isabetli olandır.

Batı; sanayi, eğitim, moda, kültür, edebiyat, spor vb. faaliyetlerle atalarından aldıkları işgal vazifesini devam ettirdiler. İçerde onların ruhuyla beslenmiş, onlar gibi düşünen işbirlikçiler askerî olarak orada bulunmalarına gerek bırakmamıştı.

Dünya insanlarının uyanışa geçmesi, ıslah çalışmalarının ve örgütlü İslamî hareketlerin çoğalması ve en-nihayetinde yerel işbirlikçilerin asıl düşman olduğunu savunan Selefî-Cihadî hareketlerin başta Mısır olmak üzere tüm dünyada etkisini göstermesi, onları tekrar askerî işgal fikrine döndürdü.

Biliyorlardı ki; insanları sömürüp, batıya uşak kılan yerel tağutlar bu cemaatlerle baş edecek durumda değildir. Kendi toprağını ve halkını düşmanına peşkeş çekenlerin zorda kaldıklarında efendilerini satma ihtimali vardı. İslam beldelerinde bizzat bulunarak bu süreci kontrol etmek istediler. Ve yeni haçlı seferleri başladı.

Gerek yerli gerek batılı işgalcilere karşı tevhid ve cihad bayrağını dalgalandıran, ümmetin gençlerini mücadeleye davet eden Selefî-Cihadî gruplardır.

Bu anlamda tek sorun modern Ebu Riğal; Suud devleti ve onun saltanat âlimleriydi. Ebu Riğal; Ebrehe ve ordusuna Kabe'ye yöneldiklerinde öncülük eden bedeviydi. Şahsi menfaatlerini önceleyip Allah'ın evini ve kendi insanını satmıştı. Suud ailesi ve bel'amlarının yaptıkları gibi. Kabirlerin şirkini görüp, sarayların şirkinden gafil olan daha sonra batının ılımlı İslam projesine uyum adı altında *'cehalet özürdür'* kalkanıyla varlık sebepleri kabirlerden de vazgeçtiler. Son olarak Suud'un din işleri başkanı Şeyh Salih Âl-i Şeyh'i, Türkiye Diyanet İşleri başkanıyla kol kola gördük.

Allah'a hamd olsun ki tevhid ve cihadın bayrağını dalgalandıran selefiler, ilk günden bu yana Ebu Riğal ve bel'amlarına karşı tutumlarını net bir şekilde ortaya koydular. Selefilik adı altında yaptıkları batı uşaklığını gün yüzüne çıkarmış oldular. Allah *subhanehu ve teâlâ* selefin ismiyle kötülük işlenmesine rıza göstermedi. Bu hareketlerin sahada belirmesiyle Ebu Riğal ve taifesinin hakikati anlaşılmış oldu.

Bir dergi yazısının müsaade ettiği kadar selefiliğin ne olduğunu ve neyle mücadele ettiğini izah etmeye çalıştık.

Herkesin haklarında bir şeyler söylediği, çoğunluğun sahih bilgi dayanaklarına sahip olmaması, sorunun temelini oluşturmaktadır.

Bu cahilane tutumun bir benzerini de Vahhabi düşmanlığı şeklinde görüyoruz.

İddiaların temeli; ***'Bir İngiliz ajanının itirafларıdır.'*** Değerlendirme ölçüsü bir ajanın *'İtiraf ediyorum'* dediği bilgilerdir. Kitabı neşreden şahsın eski bir T.C. askeri olduğunu da kaydedelim. Her dönem bir ajan çıkıp *'İtiraf ediyorum'* dese, bir camiayı kovalasa acaba nasıl bir tablo çıkar ortaya? Kendi camiaları için hiç kimsenin razı olmayacağı böylesi *'Örümcek yuvası'* kalitesinde iddiaları, tevhid ve cihad ehli için kabul etmek hangi ahlakla izah edilebilir? Dillerden

düşmeyen vahdet anlayışı, kardeşlik ahlakıyla mı?

Bazı kesimlerin değerlendirmelerinde aşırı kıskançlık ve kendinde olmayan hasletlerle tezahür problemini görüyoruz. Varlıklarını İslam düşmanlarının, İslam toprakları üzerindeki emellerine endekslemiş gruplar mevcut. Analiz ve yorum yapmayı, konuşup pankart kaldırmayı, işgale karşı sorumluluklarını yerine getirmek olarak görüyorlar.

Oysa onlar da bilir ki varlıklarını endeksledikleri İslam düşmanlarının onlardan haberleri dahi yok. Var olan mücadele yine batının raporları ve laik yazarların kitaplarıyla tanıyıp eleştirdikleri; selefiler ve batı arasında geçiyor. Onların kuruyemiş ve taze çay eşliğinde yaptıkları analizler batının semtine dahi uğramıyor. Batı; onların bağnazlık ve tutuculuk, dar görüşlülük ve yüzeysellikle yaftaladıkları selefi kardeşlerine(!) yönelik çalışmalar yapıyor. Yöneticilerinin tabiriyle *'gazları alınmış'* eylemlerini kimse umursamıyor. Galiba bu durum pek hoşlarına gitmiyor. Ve ulaşamadıkları ciğere *'pis'* diyerek konumlarını muhafaza ediyor, etba'larını biraz daha oyalıyorlar.

Diyoruz ki,

İnsanoğlu nankör ve unutkandır. Şu an var olan hareketlilik ve başkaldırıyı görmeyip, görmek istemeyebilir. Unutabilir. Düne kadar Müslümanların hiçbir probleminde görünmeyenler, üç-beş pankartla sürecin aktörü pozlarını kabullenebilir. Nevzuhur aktivistlerin *'hikmet'* adıyla korkaklık fıkhı geliştirdikleri, sürecin pankart Mücahidlerinin batılı filmleri izlemek, entelektüel eserleri perçinlemekle meşgul oldukları günlerde, Allah'a ve O'nun yanındakilere gönülden bağlı yiğitler batının hiç olduğunu kanlarıyla ümmete gösterdiler. Dünyanın dört bir yanında ölmek pahasına, zindan ve hicret yolunu göze alarak cihad sancaklarını açtılar. Yerel diktatörlerin ve batılı efendilerinin korkuları kalplerden böyle silindi. Onları ilahlaştırıp, onlardan, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korkar gibi korkan halklar, onların hakikatini anlamış oldu. Evet, insanlar bunları unutabilir. Üç-beş pankart, birkaç seminerle komutan edasıyla açıklama yapanlara kanabilir. Ancak kimsenin ecrini zayi etmeyen ve kalplerin sahibi Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* unutmamak gerekir.

Başlığı, giriş ve gelişme bölümü yazılmış, sonuca dair tek harfin yazılmadığı bir süreci yaşıyoruz. Kimse başlığı tahmin edememiş, giriş ve gelişmeyi öngörmemişti. İnsanlar pankart cazibesi ve cafcaflı seminer sunumlarına aldanıp bazı şeyleri göremeyebilir. Tek gerçek: Allah'ın adaleti ve hiçbir çalışmayı zayi etmeyeceğidir. Akıbet muttakilerindir. [24]

24. *Tevhidî ve cihadî selefiliği itikadî, amelî ve menhecî olarak tanımak isteyenlere www.tawhed.ws adresini tavsiye ederiz. Binlerce kitap, makale ve fetva bulabilecekleri site; bu menhece sahip âlim ve cemaatlere ait tüm yayınların bulunabileceği bir kaynaktır.*

EBU NUSEYBE | ebunuseybe@tevhiddergisi.com

Allah ile Konuştuğunda...

Hangi vakitte konuşmayı, ona derdini arz etmeyi, rahatlamayı istersen, varlığı daim olan bir Rabbinin olduğunu unutma! O'nu ne uyku alır, ne de uyuklama!

Allah'a adım adım giden yolda seninle bir oturumu daha nasip eden yüce Zat'a hamdolsun…

Manidar bir hikâyeyi seninle paylaşarak bu oturumumuza başlamak istiyorum.

Bir adam berbere tıraş olmaya gider. Berber ile aralarında hoş geçen sohbetten sonra, berber açıkça Allah'a inanmadığını söyler. Adam da bunun nedenini sorar. Berber ise, kendisinin ihtiyaç sahibi olduğunu, fakat Allah'ın ona yardım etmediğini, eğer Allah var olsaydı, böyle bir sıkıntısının olmaması gerektiğini söyleyerek, inanmadığını söyler. Adam şaşkınlık içerisinde berberin işi bitene kadar susmayı yeğler. Ücretini ödedikten sonra çeker gider…

Birkaç dakika sonra adam süratli ve kızgın bir şekilde geri döner…

— 'Sen berber falan değilsin! Berber olmaya da layık değilsin!', der. Berber:

— Neden? Ne oldu ki? Adam:

— Çünkü ben caddede giderken bir adam gördüm ki saçı uzun ve birbirine girmiş! Sen onu tıraş etmemişsin! Berber:

— Benden isteseydi onu elbette tıraş ederdim. Adam:

— Allah için en güzel misal vardır! Demek ki sen de Allah'a yönelip, O'ndan istemiş olsaydın, O da sana yardım edecekti.

Allah Kur'an'da bize bunu haber vermektedir:

"Kullarım sana beni soracak olursa, muhakkak ki ben onlara çok yakınım. Dua edenin duasına icabet ederim. O halde bana dua etsinler ve bana iman etsinler ki umulur ki doğru yola erişirler." [1]

İnsanın başına musibet geldiğinde, aklına gelen ilk şey, bu musibeti sevdiği kimseye haber vermektir. İnsanlar içerisinde kendisine en yakın olana anlatmak… Aslında bu insanın doğasında olan bir durumdur. Eş, işten eve geldiğinde işyerinde yaşamış olduğu olayları ilk olarak

1. 2/Bakara, 186

eşine anlatır. Çocuk, karşılaştığı olayları hemen ebeveyne anlatır… Kısacası kim kimi kendisine yakın görüyor ise, ona açılır, ona kendi durumunu arz eder.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kulların konuşmaya, yakın bir dosta muhtaç olduğunu bilmektedir. İhtiyaçlarını anlatacakları, hüzün ve kederlerini paylaşacakları bir dost…

Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarının isteklerini karşılar ve onlara bir kapı açar. Gece ve gündüz her an açık olan bir kapı… **Allah ile konuşmak!**

Hangi vakitte konuşmayı, ona derdini arz etmeyi, rahatlamayı istersen, varlığı daim olan bir Rabbinin olduğunu unutma! O'nu ne uyku alır, ne de uyuklama!

"O'nu ne bir uyuklama tutabilir, ne de bir uyku." [2]

Evet, bu ayeti belki taabbüden yıllarca okuduk, fakat Allah'a her an iltica edeceğimizi belki hiç düşünmedik… Allah *subhanehu ve teâlâ* her an diri olan, tüm beşerî zafiyetlerden uzak olandır. Biz hal-i pür melalimizi bize en yakın olan kimselere götürmeyi arzu ediyor, fakat en yakın olan, muvahhid kullarının dostu olduğunu Kur'an'da söyleyen Allah'a götürmüyor, sadece kullarla mutmain oluyorsak, bu Allah'ı dost görmediğimizin göstergesi değil midir kardeşim?

Şöyle bir örnekle düşünelim…

Bir ülkede bir kral var. Bu kralın muazzam bir mekanı veya sarayı var. Bu saray o kadar büyük ki senin krala ulaşman için, gelen kimseleri karşılayan sorumlu ile görüşmen gerekir. Bu kişi seni kapıdan da kovabilir, içeri de alabilir. Sen içeri girip bu sorumludan kral ile görüşmeyi talep etsen o, ya kralın randevu takvimine göre sana gün verecek veya vermeyecektir.

Diyelim ki bu sorumlu ile görüşmeyi başardın. Seni dinleme ihtimali de var, dinlememe ihtimali de… Dinlese senin isteğini kabul etmeyebilir de…

Ne haller ama…? Mahlûk… Muhtaç olan, aciz olan, Rabbi karşısında zelil olan mahlûk…

Bu ihtimaller sadece mahlûkat için geçerlidir. Ama Rabbin… O'nun için asla bunlar söz konusu dahi değildir.

O her daim mevcut olan, fani olmayandır. Senin yapacağın tek şey abdest alıp, kıbleye dönüp, *'Allahu Ekber'* diyerek tüm dünyayı arkana atmaktır. Bunu yaptığın anda Rabbin huzurunda, O'nun önündesin. Artık El-Melik olan Allah'ın huzurunda, onunla konuşmaya başlıyorsun ve O da seninle konuşuyor.

O'nun katında senin istediğin, hatta istediğinden fazlası var. Senin istek tahayyülünün ulaşamayacağı derecede her şey var…

Kardeşim, dünyanın içerisinde birçok istenmeyen ortamlarla muhtelit yaşıyoruz. Dünya adeta bir cangıl gibi… İçerisinden kendi nefsini kurtaran ne kadar az insan var. Sürekli kaygılarına kaygı katan, dertlendikçe dertlendiren birçok hadise oluyor. İşte bunların arz edileceği en yüce makam, senin bir anda önünde duruyor. Seni bu dünyada sıkan ne varsa ona arz et… Anlat, bahset, konuş ve unutma ki huzurunda durduğun Zat'a karşı yüzünü çevirmediğin müddetçe, O senden yüzünü çevirmez. Tıpkı Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* dediği gibi:

"Kul namazında iken (yüzüyle) sağa-sola dönmediği müddetçe Allah Teâla da ona yönelmeye devam eder, (yüzüyle) sağa-sola dönecek olursa, Allah da ona yönelmekten vazgeçer." [3]

Burada dikkat edilecek durumlardan biri de, Allah *subhanehu ve teâlâ* ile konuşmanın çok muazzam olduğunu unutmaman, lafızlarına, hareketlerine dikkat etmendir. Zira Allah *subhanehu ve*

2. 2/Bakara, 255

3. Nesâî, Sehv 10; Dârimî, Salât 134; Ahmed bin Hanbel, 5, 172.

teâlâ El-Halık, El-Melik olandır. O'na müstahak olan bir muamele ile muamele etmen gerekir. Sıradan bir konuşma O'na layık olabilir mi?

O halde;

Allah ile Konuştuğunda O'nunla Nasıl Muamele Etmelisin?

Aslında durum Allah'a dua edip, etmememiz değildir. Bilakis Allah bize icabet ediyor mu, etmiyor mu? Allah *subhanehu ve teâlâ* herkese icabet etmemektedir. Gece gündüz demeden Allah'a yalvaran, O'ndan isteyen nice kimseler vardır ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* onların hiçbirine icabet etmemektedir. Çünkü Allah'ın icabet etmesinin hiçbir sebebi, bunların yanında bulunmamaktadır. Bu konuda akıllı olan kimseler ise, Allah'ın kendilerinin dualarına nasıl icabet edeceğini bilmektedirler.

Allah'ın bize icabet etmesini istiyorsak şu hususlara dikkat etmemiz gerekir:

Öncelikle duada belirlemiş olduğumuz metodumuzu değiştirmemiz gerekiyor. Allah ile olan muamelemizdeki edebimizin güzelleşmesi için uygun bir ses tonu seçmemiz gerekmektedir.

"Kendi kendine, yalvararak ve ürpererek, yüksek olmayan bir sesle sabah akşam Rabbini an. Gafillerden olma." [4]

Bunun anlamı sesini çok yükseltmemek ve çok da kısmamaktır.

"Siz işitmeyen ve uzak olan kimseye dua etmiyorsunuz. Bilakis siz işiten ve yakın olana dua ediyorsunuz. Ve O sizinle beraberdir." [5]

Bu dil yönünden böyledir. Geriye ise kalp kalıyor. Dua esnasında kalbine çok dikkat et! Zira birçoğumuz Allah'a dua ederken sözlerimizi öylesine serdediyoruz. Ezberlediğimiz duaları alışkanlık halinde terennüm ediyoruz, fakat ne söylediğimizi bilmiyoruz. Dil, kalpten bağımsız bir şekilde hareket halinde nereye gidebilir ki? Beden bir bütündür. Kalp ve dil ise birbirinden müstakil hareket ettiğinde orada nifaktan başka bir şey söz konusu olamaz.

Dilimiz, Allah'a sünnetteki en nadide duaları ederken, kalbimiz hangi dünya meşgalesiyle münderiç halde. *'Acaba işler ne durumda?', 'Şu şahsa ne diyecektim?', 'Yarın hangi programı yapmam gerekiyor?', 'Derslerimi yetiştirebilecek miyim?'* vs… Dil Allah ile konuşurken kalp adeta İstanbul turu yapıyor… Dil, iştahlı bir şekilde harfleri, kelimeleri yutuyor, acele ile Allah'a dua ediyor ve sonra bitince *'Dua ettim, Allah'a hamdolsun'* deyip görevini tamamlıyor.

Allah ile konuştuğun dua vaktinde, kalbinin serdettiği kelimelerden gafil olmasından sakın. Allah ile ne konuştuğunu bilmez bir şekilde dua etme. Allah ile konuştuğun, onunla baş başa kaldığında tüm dünyayı arkana al ve sadece Allah ile konuştuklarını düşün…

Hayır Kardeşim, Allah bu duayı kabul etmez! Allah'ın şanı ve celaline bu dua, bu istek, bu konuşma yakışır mı? Dünyada beş kuruş etmeyen kafirlerin makamına çıktığında da aynı şeyi yapabilir misin? **Bunu sor kendine ve Alemlerin Rabbi'ne ettiğin dua ile kıyas et!**

"Biliniz ki Allah kendisinden gafil olan bir kalbin duasını kabul etmez." [6]

İnsanların bir çoğu secdede, ezan ve kamet arasında, vitir namazında birçok dua etmekle beraber başka şeyleri düşünmekteler. Kelimeler tekrarlanıyor, fakat kalbe muvafık değil…

İnsanî ilişkilerde dahi bunu kabul etmeyen bizler… Karşımızda ne söylediğini bilmeyen kimselere hakaret dahi edebiliyorken, Alemlerin Rabbi'ne hangi cüretle bu kelamı layık görüyoruz?

Sana şimdi bir örnek vereceğim. Diyelim ki, bir kardeşin seni telefonla arayıp, para istedi. Zira buna çokça ihtiyacı var. Sana bunu söylerken de kalbi başka şeyle meşgul… Sana söylediği kelimeleri önemsemeden tekrar edip

4. *7/A'raf, 205*
5. *Buhari*
6. *Tirmizi, Davet, 64.*

durmasına karşılık ne hissedersin?

Cevabını ben vereyim istersen: *'Bana ne dediğini bilmiyorsan ne diye arıyorsun'* der ve karşındakinin seni takmadığını, sana değer vermediğini düşünür ve onun isteğine karşılık vermezsin!

Allah için en güzel misal vardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* her şeyden daha yüce, en güzel olan zattır. Allah, kalbi meşgul olan bir duaya icabet etmemesi daha evla olan değil midir?

Kardeşim, Allah ile konuştuğun dua vaktinde, kalbinin serdettiği kelimelerden gafil olmasından sakın. Allah ile ne konuştuğunu bilmez bir şekilde dua etme. Allah ile konuştuğun, onunla baş başa kaldığında tüm dünyayı arkana al ve sadece Allah ile konuştuklarını düşün…

Tadarru' Hissi

Bazı insanlar da vardır ki, Allah'a dua ettiğinde kalbi gafil değildir. Çünkü duada çok hususi bir meseleye değinir. Bu dua, icabete en yakın olan duadır. Dua eden kimse bu esnada öyle hislere kapılır ki; bu hisler ona duanın lezzetini vermekle beraber, ona kuvvet de verir.

Bu hissin adı tadarru'dur. Yani, Allah'a karşı boyun eğme ve O'na huşu içinde yalvarmak… **Tadarru', haddi aşmanın ve Allah'a isyanda bulunmanın zıddıdır. Tadarru', O'na zilletini göstermek, nefsin tasgiri/küçülmesidir!**

"Rabbinize tadarru ile ve gizlice dua edin. Çünkü O, haddi aşanları sevmez." [7]

"Rabbini, tadarru ile ve korkarak, yüksek olmayan bir sesle sabah akşam an, gafilerden olma!" [8]

Kardeşim, Allah'a karşı fakir olduğunun göstergesi, tadarru' olarak dua etmendir. Sen Rabbi'ne fakirliğini söyle. O'ndan başka sığınacak hiç kimse yoktur. Rabbin senin bunu yapmanı ister. Senin aciz olduğunu, muhtaç olduğunu söylemeni, elem verici azabın sana isabet etmesini engellemek için bu derecede dua etmeni ister. Kul günahkâr dahi olsa Allah'a yönelip, tadarru' ile tevbe ettiğinde, Allah'ın da

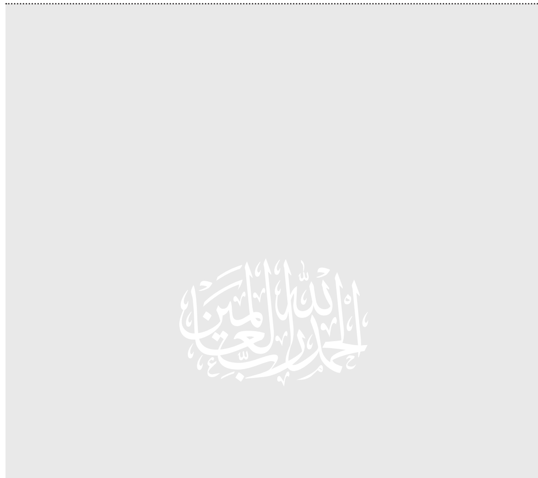
ona muamelesi farklı olacaktır.

Son olarak bir örnekle sohbetimizi noktalamak istiyorum. Allah Kur'an'da tadarru'dan öyle bir bahsediyor ki, bir kavmi bunu yapmaları için darlık ve sıkıntı ile imtihan ediyor!

"Senden önce de ümmetlere elçiler gönderdik. Tadarru'da bulunsunlar diye, onları darlık ve sıkıntı ile yakalayıp cezalandırdık. Hiç olmazsa kendilerine böyle baskımız geldiği zaman, tadarru'da bulunsalardı!" [9]

Kendim ve senin için; duamızı, ibadetimizi güzelleştirmesi için bize yardım etmesini, kendisine dua ettiğimizde, onu katında kabul etmesini Allah'tan isterim.

7. 7/A'raf, 55
8. 7/A'raf, 205
9. 6/En'am, 42-43

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Sağlıklı Kalbe ve Berrak Zihne Ulaştıran Vesile: Tefekkür

Kalpleri katılaşmış, akılları dumura uğramış cahili toplumlarda yaşayan müminler, aynı kalp körlüğünü, akıl tutulmasını yaşamamak için çaba sarfetmelidir. Bunun yolu ise önce tefekkür etmek, sonra da öğüt alıp kalbi canlandırmaktır.

Geçen yazımızda şirk toplumlarının içinde bulundukları bataklığın en önemli iki nedenini, heva ve hevese tabi olma ile taklitçilik zihniyeti olduğunu söylemiştik. Daha sonra da insanları taklitçiliğe iten etkenleri incelemeye başladık. Sonuç olarak karşımıza 3 neden çıktı:

1. Salih insanları övgüde aşırıya gitme.

2. Fıtratlarda var olan çoğunluğa uyma meyli.

3. Tağutların, geleneklerin arkasına sığınarak iktidarlarını güçlendirme arzuları.

Tüm bu ve benzeri nedenlerden ötürü taklitçi cahil toplum olma vasfını kazanan toplumlardaki fertler, bazı özellikleri üzerlerinde taşırlar. Mesela: İnançlarında şüphe içindedirler. Aynı şekilde kaba kuvvet diye tarif edebileceğimiz *'güç'*ten başka bir kuvvetleri yoktur. Çünkü gücün asıl sahibi Allah *subhanehu ve teâlâ* ile aralarındaki bağlar kopuktur. Bir başka vasıfları ise niye yaptıklarını bilmedikleri birçok ibadet çeşidini uygulamaya çalışırlar. Ama bunların hepsi onların omuzlarında bir yük olarak kalır. Halbuki Allah *subhanehu ve teâlâ* insana, sırtındaki yükleri hafifleten ve fıtratına uygun bir şeriat göndermiştir.

Şimdi kısaca özetlediğimiz bu vasıfları önceki yazılarımızda izah etmeye çalıştık. Bunlara ekleyeceğimiz son bir özellik de şu olacaktır: Taklitçi cahili toplumun fertlerinin duyu organları, Allah'ın rızasına uygun bir şekilde kullanılmadıkları için, işlevlerini kaybetmiştir. Kalplerine, Allah'tan başkasının sevgisini ve korkusunu, O'ndan başkasına bel bağlama duygusunu yerleştirdikleri için kalpleri katılaşmıştır. Akıllarını sadece, dünyada şehvetlerini daha iyi nasıl tatmin edebilecekleri ile ilgili konulara çalıştırdıkları için, zihinleri körelmiştir. Şimdi ayetler ışığında örnekleri çoğaltarak meseleyi daha iyi anlamaya çalışalım:

4. Kalpleri katılaşmış, zihinleri körelmiş, duyu organları yaratılış amaçlarına uygun hareket etme kabiliyetini yitirmiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Nahl suresinde şöyle buyuruyor:

"Allah sizi, analarınızın karnından hiçbir şey bilmediğiniz halde çıkardı. Şükredesiniz diye size kulaklar gözler ve gönüller verdi." [1]

Her nimetin şükrü olduğu gibi, ayette zikredilen nimetlerin de bir şükrü vardır. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* her halde hamd ettiğimizi söylemek, genel manada şükür için yeterlidir. Ancak bir de her nimetin kendine özel bazı şükür şekilleri vardır.

Bu da nimetten nimete değişiklik arz eder. Örneğin, göz nimetini verdiği için Allah'a hamd ettiğini söylemek gerekli, ama yeterli değildir. Aynı zamanda o gözü Allah rızasına uygun olarak kullanmak, haramlardan sakınmak, Allah'ın kitabını ve onunla irtibatlı eserleri okumak, kainatı tefekkür niyetiyle gözlemlemek gerekir.

'Bana konuşarak rahatça derdini anlatma nimetini veren Allah'a hamd olsun.' demek lisan ile yapılan şükürdür. Allah'ın dinini hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeden anlatmak... O'nun kitabını okumak... Güzel söz söylemek... Dilin afetlerinden sakınmak ise lisan-ı hal ile yapılan şükre örnek olabilir.

El, ayak vb. organların her birinin insanın emrine verilen birer nimet olduğunu düşündüğümüzde, bu ölçüyü ayrı ayrı hepsinde uygulayabiliriz.

Özellikle konumuzla alakalı olduğu için üzerinde daha fazla duracağımız iki nimet ise kalp ve akıldır.

Zira kalp bütün organların melikidir. O düzgün olduğunda, sâdıku'l mesduk olan Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* ifadesi ile diğer organlar da düzgün olur. Bozulma başladığında ise insan, kendisi için neyin hayır veya şer olduğunu bilmez bir halde şaşkınlık içinde debelenir durur.

1. 16/Nahl, 78

Akıl ise, kişiyi Allah katında sorumlu kılan şeydir. Çünkü onun yokluğunda organların yaptığı hiçbir şey kişiye herhangi bir yük yüklemez. Varlığı halinde ise şuurlu geçirilen saliselerin dahi hesabı sorulur insana.

Nimetlerle alakalı ikinci nokta ise şudur: Nimetler şükür ile artar, nankörlük halinde ise o güzelliğin zıddı ile cezalandırılır.

"Hatırlayın ki Rabbiniz size şunu bildirmişti: 'And olsun ki şükrederseniz elbette daha çok veririm. Nankörlük ederseniz benim azabım çok şiddetlidir.' " [2]

"Allah şöyle bir kasabayı örnek verir: O kasaba güven ve huzur içindeydi. Rızkı da kendisinde her bir yandan bol bol geliyordu. Fakat o ahali Allah'ın nimetlerine karşı nankörlük ettiler de onlara ısrarla işledikleri yüzünden açlık ve korku elbisesini giydirdi." [3]

Dikkat edilirse Nahl suresindeki ayette iki nimetten bahsediliyor: Emniyet ve her taraftan gelen rızık. Fakat gerekli şükür yapılmayınca karşılaşılan ceza nimetlerin tam zıddı: Emniyete karşı korku, bol rızka karşı açlık...

İşte taklitçi cahili toplumun fertlerinin kalplerini, akıllarını ve duyu organlarını kullanamamalarının sebebi bu nimetlerin şükrünü eda etmemeleridir. Dahası şükrü bir kenara atmakla yetinmemişler, Allah'ın verdiği bu nimetleri şeytanların ve nefislerinin emrine âmade kılarak en şerefli varlıkken, esfeli sâfiline yuvarlanmışlardır. Böylelerini Allah *subhanehu ve teâlâ* şu ifadeler ile tanıtıyor:

"Sen onların çoğunu dinler ve akıl erdirirler mi

2. 14/İbrahim, 7
3. 16/Nahl, 112

sanırsın? Onlar ancak hayvan gibidirler, hatta onlar yolca daha sapıktırlar." [4]

"Andolsun ki biz cin ve insanlardan çok kimseler yaratmışızdır. Onların kalpleri vardır. Fakat bunlarla anlamazlar. Gözleri vardır fakat bunlarla görmezler. Kulakları vardır fakat bunlarla işitmezler. Onlar hayvan gibidir. Hatta daha da sapıktırlar. Onlar gafil olanların ta kendileridir." [5]

Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabında bu insanları, kalpleri, gözleri, kulakları ve akılları olmasına rağmen *'yokmuş'* gibi tanıtıyor. Çünkü onlar bu nimetleri gerektiği yerde, halifelik görevini yerine getirmek için kullanmıyorlar. Nimete nankörlük ediyorlar.

Evet, bu nankörler seviyece hayvanlardan daha aşağıdadırlar. Çünkü hayvanlar iradeleri olmamakla beraber bir şekilde Allah'ı tesbih ederler:

"Yedi gök, yer ve bunların içinde bulunanlar O'nu tesbih ederler. O'nu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Fakat siz onların tesbihlerini anlamazsınız. Şüphesiz ki o halimdir, mağfiret edicidir." [6]

"Görmedin mi ki, göklerde ve yerde olanlar ve saf saf uçan kuşlar Allah'ı tesbih ederler? Onların her biri kendi dua ve tesbihlerini bilir. Allah onların yaptıklarını çok iyi bilendir." [7]

Aynı zamanda hayvanlar, içgüdüleri ile kendilerini tehlikelerden sakındırırlar. Mesela bir koyun uçurumun kenarına geldiğini fark ettiği anda geri çekilir. Fakat üzerindeki nimetlerin hakkını veremediği için hayvanlardan daha aşağı olan bu *'insan'*, cehennem çukurlarına koşa koşa gider.

Hayvanlar, içgüdüleri ile kendilerini tehlikelerden sakındırırlar. Mesela bir koyun uçurumun kenarına geldiğini fark ettiği anda geri çekilir. Fakat üzerindeki nimetlerin hakkını veremediği için hayvanlardan daha aşağı olan bu 'insan', cehennem çukurlarına koşa koşa gider.

İradesi olmayan hayvanlar bile tesbih ve dua halinde iken, bir de şu taklitçi cahili toplumun nimetleri kullanma şekline bakın:

Gözler Allah'ın yazılı kitabı Kur'an'ı ve yazılı olmayan kitabı kainatı okumak, tefekkür etmek için yaratılmışken bu insanlar ne yapıyorlar? Gözlerinin nurlarını küfür ve masiyet içerikli şeyleri okuyarak, izleyerek söndürüyorlar.

Kulaklar, Allah'ın kelamını duymak, O'nun izahını işitmek, nasihatlere dikkat kesilmek için yaratılmışken, bu hakka sağır güruh ne halde? En sevdiği politikacının, şarkıcının sesini, Allah dini ile dalga geçilen ifadeleri ve belamların sahte gözyaşları ile kamufle ettikleri saptırıcı konuşmalarını dinlemek için çaba sarfediyor.

Akıl tefekkürün ilk durağıdır. Biraz önce Allah'ın kula verdiği nimetlerden bazısının kalp ve duyu organları olduğunu Nahl suresinde gördük. Bu ve benzeri nimetlerin şükrünü eda etmeyenlerin ne seviyelere indiklerini de Furkan suresinde okuduk Allah bu iki ayetin akabinde kainattaki bazı güzelliklere dikkat çekiyor ve onları tefekkür etmeye çağırıyor. Böylece nimete nankörlükten kurtulmanın ve şükrün, tefekkürle gerçekleşebileceğini anlıyoruz. Bahsettiğimiz iki ayetten sonra zikredilenler gözlerin alışması nedeni ile hiç de dikkat çekmeyen şeyler:

Gölge... Barındığımız evler... Hiçbir destek olmadan havada uçuşan kuşlar... Soğuk ve sıcakta ihtiyaç duyduğumuz... Ölü toprağı canlandıran yağmur... Dinlenmek için gece, çalışmak için gündüz...

Saydıklarımız sadece bu iki ayetin devamında yer alanlar Kur'an'da dikkat çekilen diğer nimetlere sayfalar, orada bahsedilmeyip de hayatımızda var olan güzellikleri anlatmaya ise ömür yetmez.

---

4. 25/Furkan, 44
5. 7/Araf, 179
6. 17/İsra, 44
7. 24/Nur, 41

"O size, kendisinden istediğiniz şeylerin hepsinden verdi. Eğer Allah'ın nimetlerini saymak isteseniz dahi onları sayamazsınız. Gerçekten insan çok azmedici ve çok nankördür." [8]

İşte akıl bunları tefekkür için yaratılmıştır. O tefekkür edecek, düşündükçe kalp titreyecek, Allah'ın sevgisi, korkusu kalbe yerleşecek. Allah'ın kelamını düşünecek, öğüt alacak, hayatını ona göre düzenleyecek... Halifelik görevini ifa etmek için çabalayan insan, aklını bu ve benzeri şeyler için kullanır. Peki taklitçi toplumun fertleri ne yapacaklar? Onlar ahiretlerine fayda sağlayacak meseleleri düşünmezler. Hiç kafa yormazlar. Çünkü onların yerine, akıllarını kiraya verdikleri şeyhleri, hocaları veya efendileri düşünür. Aynı Mekkeli müşriklerin dini meseleleri Amr bin Luhay'a bırakıp, onun getirdiği putlara sorgusuz sualsiz ibadet etmeleri gibi. Dünyadayken zihinlerine halkalar takıp, onun kontrolünü başkasına verenler ahirette de bu halden kurtulamazlar:

"Boyunlarında demir halkalar olacak olanlar da bunlardır. İşte cehennemlikler de bunlardır. Onlar orada ebediyen kalacaklardır." [9]

Dinî meselelerde taklitçi cahili toplumun fertlerinin hali bu! Peki dünyevî meselelerde böyle mi? Dinlerini teslim ettikleri zatlara paralarını mallarını teslim ederler mi? Onlar ne diyorsa *'Baş-göz üstüne'* derler mi? Asla! Nefis, dünyalık söz konusu olduğunda akıl bir anda çalışır! Parlak fikirler ortaya çıkar! Bu da yetmez başkalarına da akıl vermeye başlar!

En önemlisi ise kalptir. Dilin söyledikleri eli, gözün gördükleri kulağı belki etkilemez. Ama tüm bu organların yaptıkları kalbi etkiler. Kalp de aynı şekilde onları hayra veya şerre sevk eder. Öyleyse kalp nimetinin şükrünü hakkıyla eda etmeliyiz ki diğer organlarımız da doğal olarak ıslah olsun.

İman, takva, ihlas ve sıdki tevazu ile diriltilmek için uğraşılan bir kalp... Allah'ın ayetlerini duyunca titreyen bir kalp... O'nun sevgisi. Korkusu, özlemi ile dolu bir kalp... İşte kalp nimetinin şükrünü eda etmenin bazı yolları.

Küfür, nifak, riya, kibir ile dolu, ayetlere karşı kaskatı kesilmiş olan bir kalp... Şehvetlerin ve şüphelerin, her zerresine sinmiş olduğu bir kalp... Yerin ve göğün Rabbinden başkalarının sevgisini, korkusunu taşıyan, O'ndan başkasına umut bağlayan bir kalp...

İşte bunlar da kalp nimetinin şükrünü eda etmeyenlerin hallerinden bir kaç tablo. Belki bu kalp vücuda hala kan pompalıyordur. Ama emri altındaki organlara hayır pompaladığını kimse söyleyemez.

"Acaba onlar yeryüzünde gezmezler mi ki kendileri ile akledecekleri kalpleri, kendileriyle işitecekleri kulakları olsun. Çünkü gözler kör olmaz. Asıl göğüslerdeki kalp kör olur." [10]

Kalpleri katılaşmış, akılları dumura uğramış cahili toplumlarda yaşayan müminler, aynı kalp körlüğünü, akıl tutulmasını yaşamamak için çaba sarfetmelidir. Bunun yolu ise önce tefekkür etmek, sonra da öğüt alıp kalbi canlandırmaktır. Böyle bir akıl ve kalp, Allah'ın rızasına uygun hayat sürdürmeye teşvik edici en önemli iki vesile olacaktır.

Öyleyse neyi, nasıl tefekkür etmeliyiz? İnşallah diğer yazımızda bunu anlatmaya çalışacağız.

Duamızın sonu alemlerin Rabbine hamddır.

8. 14/İbrahim, 34

9. 13/R'ad, 5

10. 22/Hac, 46

İslam Adına Sorumluluk Almak Emanettir: İtaat Etmek

'Emanet ve sorumluluk.' Evet! Beraberce karar kıldık ki her sorumluluk bir emanettir. Ve her birimiz İslam adına bir takım sorumluluklar almış bulunuyoruz. Söz konusu emanetse, burada üçüncüsü olamayan iki kavram belirir. *'Eda ve hıyanet.'*

Hamd, bizlere hidayet eden, dinine hizmet şerefiyle mükâfatlandıran Allah'adır.

Salât ve selam muvahhidlerin önderi Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, a'line ve ashabının üzerine olsun.

Kıymetli Dava Arkadaşım,

Es-selamu aleykum ve rahmetullah

Rabbimden dileğim iyilik halinde olmandır. Bir önceki hasbihalimizden bu yana inşallah ahvalinde olumsuz bir değişiklik olmamıştır.

Beni soracak olursan hamd olsun iyiyim. Rabbimden afv ve afiyet istemekle birlikte, O'nun *subhanehu ve teâlâ* hakkımda takdir ettiği günleri yaşamaktayım. Bulunduğum ortamın olağan sıkıntıları dışında belirgin bir sıkıntım yoktur.

Sana sürekli duacıyım. Sana ve senin gibi İslam davası için sorumluluk alanlara…

'Bizlere nasihat et' çağrından bu yana seninle halimizin muhasebesini yapmaya çalışıyorum. Adına *'Hasbihal'* deyişim de bundandır.

Duydum ki okudukların seni üzmüş. Meselenin hassasiyetini düşünüp endişeye kapılmışsın. *'Yanlış yapıp davaya ihanet etmektense, Allah'a sığınıp evimde oturmak daha hayırlıdır'* diyormuşsun.

İstedim ki hasbihale başlamadan seni müjdeleyeyim. Nasihat Müslüman'ın Müslüman üzerindeki hakkı olduğu gibi, müjdelemek de hakkıdır.

Müjdeler olsun sana! Umuma yapılmış bir nasihatten kalp payını alıyorsa bu, o kalpte hayat olduğunun ve selametin maraza galip geldiğinin göstergesidir.

Müjdeler olsun sana! Hususî hatası söylendiği halde yüzlerce mazeret arkasına sığınan, kaçış olmadığı için boynunu bükse de içinde itiraz volkanları patlayan, nifak tohumlarından nasibini almamış bir kalbe sahipsin.

Müjdeler olsun sana! İşini en güzel şekilde yapmaya çalıştığı halde yüreği titreyen yiğitleri hatırlattın bana. İnsanın başkasına Allah'ı ve salihleri hatırlatması ne büyük şereftir.

"Gerçekten, Rabblerine olan haşyetlerinden dolayı saygıyla korkanlar, Rabblerinin ayetlerine iman edenler, Rabblerine ortak koşmayanlar ve gerçekten Rabblerine dönecekler diye, vermekte olduklarını kalpleri ürpererek verenler; İşte onlar, hayırlarda yarışmaktadırlar ve onlar bundan dolayı öne geçmektedirler." [1]

Bu ayetlerde övülenler; ellerinden geleni yaptıkları halde *'Acaba yapabildim mi? Hakkını verebildim mi?'* diye ürperenlerdir.

Rabbimden sen ve senin gibi olanlar için temennim, bu sınıftan olmanızdır.

Sözü uzattığımın farkındayım. Hasbihalimizin asıl konusuna döneceğim. *'Emanet ve sorumluluk.'* Evet! Beraberce karar kıldık ki her sorumluluk bir emanettir. Ve her birimiz İslam adına bir takım sorumluluklar almış bulunuyoruz. Söz konusu emanetse, burada üçüncüsü olamayan iki kavram belirir. *'Eda ve hıyanet.'* Emanetin hakkını vermek ve onu eda etmek için; bize verilen sorumluluğu, bizden istenildiği şekilde yerine getirmek... İnsanlığımızdan kaynaklı acziyeti veya kaderî sebeplerden dolayı bir aksaklık olursa; Allah'a tevbe ve ilgililere bildirmek suretiyle emanetlere sahip çıkmış oluruz.

Hata yapmak hıyanet etmek değildir. Beşerin olduğu her yerde hata olacaktır. Amacımız hatasız insanlar zümresi oluşturmak da değildir. Hata yaptığında bunu kabullenen, Rabbine inabet ve tevbeyle...

Hıyanet ise; verilen işin hakkını vermeme, ondan şahsi çıkar sağlamak, Allah'ın dinini yüceltmek yerine nefsi yüceltmek ve makam, ünvan elde etmeye çalışmaktır. Veya aksaklıklarda Allah'a tevbe etmeyip günahta ısrar, ilgililere bildirmeyip insanları aldatmaktır.

Hata yapmak hıyanet etmek değildir. Beşerin olduğu her yerde hata olacaktır. Amacımız hatasız insanlar zümresi oluşturmak da değildir. Hata yaptığında bunu kabullenen, Rabbine inabet ve tevbeyle kendini yenileyen, emirlere bildirmek suretiyle davanın ve arkadaşlarının zarar görmesini engelleyen bir şuur oluşturmak derdindeyiz.

Hıyanetin en tehlikeli olanı işe başlamadan hain olmaktır. Bunu bir önceki dertleşmemizde konuşmuştuk. İslamî hareket dayanışma ve görev paylaşımı esasına dayalıdır. Her insan kendinde bulunan ve kendisiyle tezahür ettiği sıfatlara uygun görev alır. Sadık olanlar kendilerinde olan sıfatlara uygun görev alırlar. Böylece ister yaratılıştan, ister sonradan kazandıkları ahlakları onları Rabbine ulaştıran bir vesile görevi görür.

Yalancıların vay haline! Tezahür ettikleri sıfatları yoksun oldukları sıfatlardır. Ve onlara verilen her görev kuzunun kurda teslimi babındandır. Böylece her halleriyle Rabblerinden uzaklaşır ve her durumu aleyhlerine çevirirler. Bu gün emanete hıyanete, başka bir örnek vereceğim…

2. Misli Misline İtaat Etmek

İslamî çalışmalarda en hassas konu itaat meselesidir. İlk İslam cemaatinde itaat müminlerin, isyan ve itaat ediyor gibi görünmek ise münafıkların özelliği olarak kodlanmıştı.

Allah Rasûlü şöyle buyurdu:

"Kim bana itaat ederse şüphesiz ki Allah'a itaat etmiştir. Kim de bana itaat isyan ederse Allaha isyan etmiş olur. Emirine itaat eden bana, emirine isyan eden de bana isyan etmiş olur." [2]

“Kim bana itaat ederse şüphesiz ki Allah'a itaat etmiştir. Kim de bana itaat isyan ederse Allaha isyan etmiş olur. Emirine itaat eden bana, emirine isyan eden de bana isyan etmiş olur.” (Muttefekun Aleyh)

Buradaki inceliğe dikkat edelim. Allah Rasûlü; emirlere itaati Allah'a itaat, onlara isyanı Allah'a *subhanehu ve teâlâ* isyan olarak muhkemleştirmiştir. Böylece emire itaat İslam'daki en sağlam asla bağlanmıştır. **Allah'a isyanı emretmedikleri sürece emirlere** itaat, Rasûl'e *sallallahu aleyhi ve sellem* ve onun üzerinden Allah'a itaattir.

Bir Müslüman iki şekilde emirlere karşı sorumlu olur.

İslamî bir devlette yaşıyordur. Müslüman cemaatin umumî emrine bağlıdır. Veya İslamî

1. 23/Mü'minun, 57-61

2. Muttefekun Aleyh, Ebu Hureyre'den.

bir devlet yoktur. Müslümanlar kendi rızalarıyla bir emir seçmiştir. Ve ona bağlılık ve itaat hususunda söz vermişlerdir. Bu sözleri gereği emire karşı sorumludurlar.

Sen de biliyorsun ki İslamî çalışma görev paylaşımı esasına dayalıdır. Bize sorumluluk verenler, bizim hem lisanımız hem de halimizle itaat edeceğimize dair verdiğimiz sözlere binaen bizi görevlendirmişlerdir. Sen de kabul edersin ki lisanımızda veya halimizde itaatsizlik edeceğimize dair bir emare taşısak, hiçbir sorumluluk bize verilmezdi.

Doğal olarak; kendine verilen sorumlulukta istendiği gibi itaat etmeyenler sorumluluklarına ihanet etmişlerdir. Allah'a sığınırız. Burada en tehlikeli olan, zahirimizle batınımızda var olanın birbirinden farklı olmasıdır.

" 'Tamam-kabul' derler. Ama yanından çıktıkları zaman, onlardan bir grup, karanlıklarda senin söylediğinin tersini kurarlar. Allah, karanlıklarda kurduklarını yazıyor. Sen de onlardan yüz çevir ve Allah'a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter." [3]

Tehlike tüm boyutlarıyla bu ayette resmedilmiştir. Onlar itaat edeceğiz diyorlar. Sözleriyle, ortamda bulunmaları ve itaate dair alınan ifadelerinde söz, sükuttur. İkrarlarıyla böyle derler. Ancak bu inanca dayalı söz verme değildir.

Bu kalpte alt yapısı oluşmamış, zan ve vehimden ibaret bir inancın kelimelere yansımasıdır. Müslüman önce inanır veya inandığını bilir. Sonra inancın gereği olan sözler verir. Bilir ki itaat Allah'ın ve Rasûlü'nün emridir. Sağlıklı bir hareket için hayatî öneme sahiptir. Bin bir türlü insanı çatısı altında barındıran bir hareket, *'itaat'* olmaksızın ne yapabilir ki? Her insan her konuda kendi istekleri doğrultusunda hareket etse ortaya ihtilaf, adavet, niza ve bölünmeden başka bir şey çıkmaz. Farklılıklar ancak tek ses etrafında hareket edebilirler. Aksi halde her farklılık tefrika sebebi olur. Hem dinin emri olması hasebiyle, hem de aklın gerektirdiği bir netice olması hasebiyle cemaat içindeki fert itaat edeceğine dair söz verir ve emanetine sahip çıkar.

3. 4/Nisa, 81

Kalbinde hastalık bulunanlara gelince -ayette olduğu gibi- neye söz verdiklerini bilmezler. Daha doğrusu hiçbir alt yapı olmadan akideden yoksundur ağızlarında olan söz… Kökleri olmayan ağaç gibidir sözleri… Her esintide baş aşağı olur. Allah ve Rasûlü'nün emri olması onları etkilemez. Hareketin maslahatı ve gerekleri onların derdi değildir. Gerçi Rabbinin emirlerine lakayt olanın harekete karşı hassas olması da beklenemez ya!

Bundan dolayı Müslüman kendine verilen sorumlulukta itaat eder. Nasıl isteniyorsa o şekilde yerine getirir. Ekleme ve çıkarma yapmaz. Arkasını döndüğünde söylenilenin aksine projeler geliştirmez. Bilir ki şahsının içinde bulunduğu hareketin selameti ittiba' ve itaattedir.

Hastalıklı insanlar ise sürekli plan-proje-fikir üretme durumundadır. Hiçbir işi kendilerinden istendiği şekilde yerine getirmezler. *'İtaat edeceğiz'* sözleri her işte başaşağı olur.

Konun tehlikesi ise ayetin devamından anlaşılıyor:

"Sen de onlardan yüz çevir ve Allah'a tevekkül et." [4]

Bu alışıldık bir üslup değildir. Rahmetinin gereği olarak sınırları zorlayan Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu istiyor. İstediği ise, alemlere rahmet olarak gönderilen Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, yani rahmetin membaı ve yeryüzüne yansıması olan Nebisi'nin bu sıfata sahip insanlardan yüz çevirmesidir. Çünkü bu tip insanlar davaya ve Müslümanlara zarar verirler. Zahirlerinde verdikleri

4. 4/Nisa, 81

Evet kardeşim, bilmelisin ki selamet ittiba ve itaattedir. Şer ise yenilik ve zevkince harekettedir. Bu davranışın sorumluluk sahibini hıyanet ehlinden kılması bir yana nasıl bir felakete kapı araladığı düşünülmelidir.

sözlere binaen kendilerine güvenilen ve yaptıklarıyla bu güveni zedeleyen insanlar İslam davasına en büyük zararı verenlerdir.

Evet Kardeşim, bilmelisin ki bize verilen sorumluluklar hiç bir şeyin ilk adımı olmadığı gibi, son adımı da değildir. Yani ne ilktir deneme-yanılma genişliğine sahiptir; ne de sondur yorgunluk bahanesine açıktır. Bilakis başlanmış bir çalışmanın devamı ve ileride atılacak bir adımın mukaddimesidir. Misli misline itaat etmeyince hem bir önceki adımı ifsat ediyor, hem de atılacak adımı baltalamış oluyoruz. Onun için iyi niyet her zaman yeterli değildir. Bazen iyi niyetle yaptığımız şeyler geçmişi ve geleceği bulandıran yanlışlar olabilir.

Bu noktada bidatin çirkin mantığını hatırlatmak isterim. Bidat sahibi Allah'a daha yakın olmak için suret-i sibhi hak olan bir şey ortaya çıkarır. Ancak temeli olan bir amel, içinde birçok tehlike barındırır.

- Şeriatın kâmil olmadığı, onun ve benzerlerinin tamamlanmasına ihtiyaç duyduğu...
- En hayırlı neslin bidatçi ve benzerleri kadar Allah'a yakın olmadığı...
- Ve yaptığının Allah katında merdut olması…

Aslında bidat sahibi çok basit bir akıl yürütmesiyle bu hatadan kurtulabilir. Onun gibi her yıl bir insan bir bidat çıkarsa, müntesipleri milyarlarla ifade edilen bir dinin hali nice olur? Ortaya yepyeni bir din çıkar. Her yıl milyarlarca yeniliğin eklendiği bir şeyin aslı kalabilir mi?

Aynı şekilde sorumluluk sahibi Müslümanlar da düşünmelidir. Neden bana verilen görevlerde misli misline itaat etmek yerine farklı yollara başvuruyorum? Acaba bu sorumlulukları bana verenleri yetersiz mi görüyorum? Hakkını veremedikleri için mi benim eklememe ihtiyaç vardır?

Ve her sorumluluk sahibi bir konuda kafasına göre hareket edip, itaati terk etse nasıl bir sonuç çıkar ortaya? Yönetim tarafından planlanan hareket programıyla, ortaya çıkan sonuç arasındaki tezatın boyutu ne olur?

Evet kardeşim, bilmelisin ki selamet ittiba ve itaattedir. Şer ise yenilik ve zevkince harekettedir. Bu davranışın sorumluluk sahibini hıyanet ehlinden kılması bir yana, nasıl bir felakete kapı araladığı düşünülmelidir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bizleri bir bedenin azalarına benzetiyor. Kafanın bir yöne, ellerin başka bir yöne, ayakların terse hareket ettiğini düşünebiliyor musun? Böyle bir manzarayı göz önüne getir. Ne kadar çirkin ve ürkütücü değil mi? Bir bedenin azaları olarak, mensup olduğumuz hareketi bu duruma düşürmeye hiç birimizin hakkı yoktur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri emanetlerine sahip çıkan, sorumluluk sahibi itaat ehlinden kılsın. Bizleri bahsettiği hizmet nimetinin hakkını verenlerden eylesin. Seni emanetleri zayi etmeyen Allah'a emanet ediyor, bir sonra ki hasbihale dek afv ve afiyet içerisinde olmanı temenni ediyorum.

Ferhat Cura ferhatcura@tevhiddergisi.com

İstiğase

İstiğase Allah'tan başkasına dua etmek ve sadece Allah'ın gücünün yeteceği yerlerde, Allah'tan başkasından yardım talebinde bulunmaktır.

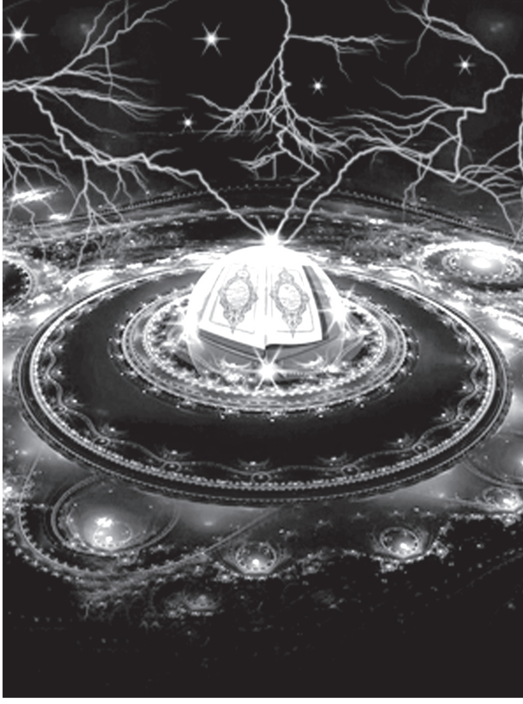
Her ne kadar zaman ve mekân değişse de veya uygulamalar farklılık arz etse de maalesef her asırda ve toplumda, özü itibarıyle değişmeyen bir takım şirk ve cürümler var olmuş ve olmaya da devam etmekte. 1400 yıl önce Mekke'de insanlar neden müşrik ve cahil diye isimlendirilmişlerse; günümüzde de insanlar aynı nedenlerden dolayı bu isimle müsemmalanıyorlar. Mesela, Mekkeli müşrikler yaratan, kâinata düzen koyucu ve rızık veren olarak Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* kabul ediyorlardı. Nitekim Allah bu hakikati Kur'an'nın birçok yerinde zikrediyor.

"De ki: 'Göklerden ve yerden sizlere rızık veren kimdir? Kulaklara ve gözlere malik olan kimdir? Diriyi ölüden çıkaran ve ölüyü diriden çıkaran kimdir? Ve işleri evirip çeviren kimdir? diye sorsan. Onlar sana: 'Allah'tır diyeceklerdir. Öyleyse de ki: 'Peki siz yine de korkup sakınmayacak mısınız?' " [1]

Dikkat edilirse ayette Mekkeli müşrikler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* birçok vasfını kabul ediyorlar. Bununla beraber aynı kişiler, kanun koyucu olarak Allah'ı kabul etmeyip, kanun koyma hakkını kendilerinde görüyorlar. Nasıl mı? Her kabilenin reisi, eşrafı kendi kabilesini temsil eder şekilde derme-çatma olan Daru'n Nedve'de toplanır ve orada günlük hayatlarını şekillendirecek yasalar belirleyerek, kanun koyma işlevini gerçekleştirirlerdi. Günümüzde zaman ve mekân çok farklı olsa da, bu meselede bir değişiklik olmamıştır. Toplumumuz aynı Mekkeli müşrikler gibi Allah'ın birçok vasfını kabul etmekle beraber, kanun koyucu olarak Allah'ı değil, belirli dönemlerde oylar vesilesiyle tayin ettikleri vekilleri kabul etmekte veya haram ve helal belirleyici olarak örfü kabul etmektedirler.

Ortak işlenen cürüm ve şirklerden bir tanesi de insanların Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başka varlıklara dua etmeleri, onlardan yardım istemeleridir. Nasıl ki önceki toplumlar bir talepte bulunmak veya bir sıkıntıdan kurtulmak istediklerinde salih olduklarına inandıkları insanlara veya meleklere dua ediyorlarsa; bugün insanların şirke düşme sebeplerinden bir tanesi

1. 10/Yunus, 31

de budur. Yani günümüzde insanlar fayda ve zararı defetmek, dertlerine çare, hastalıklarına deva ve sıkıntılardan kurtuluş yolu bulmak için Allah'a yönelmiyorlar. Kendileriden önce yaşayan milletlerin düştüğü hataya düşüyorlar. Ve artık o hale gelinmiştir ki; insanlar karşıdan karşıya geçerken dahi kendi şeyhinden yardım istiyorlar. Allah muhafaza.

İstiğase Ne Demektir?

İstiğase duanın bir çeşididir. Bundan dolayı istiğasenin bilinmesi için duanın mahiyetinin bilinmesi gerekir.

Dua lugat olarak, çağırmak, seslenmek, yardım talebinde bulunmak vb. manalara gelir. Şer'i olarak da dua, lugat manasından kopuk değildir. O da talepte bulunmak, yardım istemek ve talebin özel manası olarak sıkıntı halinden kurtarması için yardım istemektir. O zaman istiğase, Allah'tan başkasına dua etmek ve sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* gücünün yeteceği yerlerde, Allah'tan başkasından yardım talebinde bulunmaktır. İnsanların Allah'tan başka kimsenin gücünün yetmediği yerlerde, rızkın genişlemesi ve bereketlenmesinde, mal/mülkün çoğalmasında, herhangi bir işte başarı elde etmek istemesinde ve daha birçok şeyde Allah'ın dışındaki varlıklardan istemeleridir.

Yine başlarına sıkıntılar geldiğinde veya bela ve musibetlerle karşılaştıklarında, ölmüş salih insanlardan, evliyalardan ve velilerden yardım talebinde bulunmalarıdır. Sıkıntıda olan birinin: *'Medet ya Abdulkadir Geylani'* demesi veya *'Himmet ya falan şeyh'* vb. cümlelerle Allah'tan başkalarına dua etmesi buna verilebilecek birkaç örnektir. Bunun en kötüsü ise; yaşayan insanlardan bu yardımı istemeleridir.[2]

İstiğasenin Hükmü

Allah'tan başkasına dua etmek ittifakla küfür ve şirk amelleri arasına dâhildir. İstiğasenin küfür olduğunu iki şekilde açıklayabiliriz.

1. İstiğase, Allah'tan başkasına ibadeti sarf etmektir

Allah ve Rasûlü'nün yanında dua bir ibadettir. Nitekim Allah şöyle der:

"Rabbiniz dedi ki: 'Bana dua edin, size icabet edeyim. Doğrusu bana ibadet etmekten büyüklenenler; cehenneme boyun bükmüş kimseler olarak gireceklerdir.' " [3]

Bu ayete bakıldığında; ayetin girişinde önce *"...Bana dua edin..."* daha sonra ise *"...ibadetten yüz çevirenler..."* denilerek dua ibadet olarak isimlendiriliyor. Rasûlullah bu ayeti okuduktan sonra: *"Dua, ibadetin ta kendisidir."*[4] demiştir.

Yine Kur'an'da kendi kavmi arasında geçen diyaloğu ve berasını gerçekleştirdiği ayetlerin birinde, İbrahim *aleyhisselam* kavmine şöyle der:

" 'Sizden ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden kopup ayrılıyorum ve Rabbime dua ediyorum. Umulur ki, Rabbime dua etmekle mutsuz olmayacağım.' Böylelikle, onlardan ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinden kopup ayrılınca ona İshak'ı ve (oğlu) Yakup'u armağan ettik ve her birini Peygamber kıldık." [5]

"Allah'ı bırakıp kıyamet gününe kadar kendisine icabet etmeyecek şeylere ibadet edenden

---

2. *Allah'tan başka varlıklardan istenen her yardım, buna girer mi? Hayır, her talep buna dâhil değildir. Burada kastedilen; İslam'ın kabul etmediği ve kendisine şirk dediği dua, insanların gücünün yetmediği sadece Allah'ın gücünün yettiği yerlerde insanın, Allah'tan başkasından yardım istemesidir.*
3. *40/Mümin, 60*
4. *Tirmizi*
5. *19/Meryem 48-49*

Allah Kur'an'da birçok yerde bu fiile şirk demektedir. Çünkü müşriklerin hayatlarındaki en ciddi problemlerinden biri buydu. Onlar Allah'tan başka salih olduklarına inandıkları insanlara dua ederlerdi ve onları Allah ile kendi aralarında vesile kılarlardı.

daha sapmış kimdir? Oysa onlar, bunların ibadetlerinden habersizdirler. İnsanlar haşrolunduğu (bir araya getirildiği) zaman, (Allah'tan başka ibadet ettikleri) onlara düşman kesilirler ve (kendilerine) ibadet etmelerini de tanımazlar." [6]

O zaman bu naslardan anlaşılan şudur; Allah ve Rasûlü'nün yanında dua, ibadetin ta kendisidir. Öyleyse Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başkasına dua edenler, Allah'tan başkasına ibadet etmektedir. Ki ibadeti Allah'tan başkasına sarf etmenin küfür olduğunda, hiçbir akıl sahibi ihtilaf etmez. Nasıl namaz, oruç vb. ibadetleri Allah'tan başkasına sarf edenler kafir oluyorlarsa, aynı şekilde duayı Allah'tan başkasına yapan kişi de kafir olmaktadır.

2. İstiğase, mutlak küfür olan bir ameldir

Allah Kur'an'da birçok yerde bu fiile şirk demektedir. Çünkü müşriklerin hayatlarındaki en ciddi problemlerinden biri buydu. Onlar Allah'tan başka salih olduklarına inandıkları insanlara dua ederlerdi ve onları Allah ile kendi aralarında vesile kılarlardı. Allah şu ayetlerde bu insanların yaptığı fiile şirk, bu fiili işleyene de kafir demektedir.

"Elçilerimiz onlara geldiği zaman onların canlarını alırlar. O Allah'ın dışında dua ettikleriniz nerede? Derler ki: 'Onlar kaybolup gittiler ve kendi nefislerine şahitlik ederek kendilerinin kafir olduklarını söylerler.' " [7]

"Sizde olan tüm nimetler Allah tarafındandır. Sonra size bir musibet geldiği zaman sadece O'na dua edersiniz. Allah o sıkıntınızı giderdiği zaman sizden bir grup yine Allah'a şirk koşmaya başlar." [8]

"Allah'ın dışında dua ettikleriniz kıtmire(hurma çekirdeğinin dışındaki beyaz perde) bile sahip değillerdir. Şayet onlara dua ederseniz sizi işitmezler. İşitseler dahi icabet edemezler. Kıyamet gününde sizin bu şirkinizi inkar edeceklerdir." [9]

Bu ayetler ve birçok ayet, yapılan bu amelin mutlak şirk ve küfür olduğunu bize bildiriyor.

Davamızın sonu, alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

6. 46/Ahkaf 5-6
7. 7/Araf, 37
8. 16/Nahl, 53-54
9. 35/Fatır, 13-14

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Rıfk/Yumuşaklık

Yumuşaklık insanların gönüllerine daha çok tesir eder ve genel olarak daha faydalı neticeler doğurmaktadır. Sertlik ve kabalık ise karşıdakinin hatasını kabul etmemesine ve bizimle cedelleşmesine sebep olur.

Allah'a hamd Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

Bundan iki sayı önce İslam da güzel ahlakın önemini ve faziletini yazmaya çalışmış, güzel ahlakı ve çeşitlerini bir sonraki sayımızda yazacağımızı belirtmiştik. Araya özel sayının girmesinden ötürü konumuza ara vermek zorunda kalmıştık. Bu aydan itibaren kaldığımız yerden devam edeceğiz inşallah.

Güzel ahlak, vahye dayalı olan ahlaktır... Güzel ahlak, Peygamberimizin üzerinde olduğu ve sahabesini de üzerine yetiştirdiği ahlaktır... Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Muhakkak ki sen büyük bir ahlak üzeresin." [1]

Rasûlullah'ın nasıl bir ahlaka sahip olduğunu soran Urve bin Hişam'a Aişe *radıyallahu anha* şöyle cevap vermiştir:

"Onun ahlakı Kur'an ahlakı idi." [2]

Kişinin ahlakını, nefsinin isteklerine veya içinde olduğu bozuk topluma göre belirlememesi gerekir. Bu ikisine göre belirlerse, güzel ahlak sahibi olması mümkün değildir. Örneğin nefis, takdir edilmeyi severken kınanmayı, eleştirilmeyi sevmez. Sevmediği için, kınanacağı zaman yalana başvurmak ister. Eğer kişi burada nefsinin isteğine göre hareket ederse, güzel ahlak sahibi olamayacağı gibi bir de kötü ahlak olan yalan onda vasıf haline gelir. Veya toplumu düşünün... İnsanlık şu an her yönden zinaya teşvik ediliyor. Eğer kişi toplum buna teşvik ediyor ve insanların geneli de bunu yapıyor diye zina ederse, güzel ahlak olan iffeti kaybeder.

Kişi ancak Kur'an'ın istediği ahlakla ahlaklanırsa güzel ahlak sahibi olabilir. Bunun olabilmesi için Kur'an-ı Kerim'de zikredilen güzel ahlak çeşitlerini bilmesi gerekir. Kur'an-ı Kerim bize güzel ahlakı öğretirken farklı metotlar izler.

1. 68/Kalem, 4

2. Müslim

Bazen onu emreder… Bazen yapmayanları kınar… Bazen de örnek olan insanların hayatlarını beyan ederek teşvik eder…

Bu ay güzel ahlak çeşitlerinden ilkini yazmaya çalışacağız inşallah, o da yumuşaklıktır.

Yumuşaklık Peygamberlerin Ahlakıdır

Peygamberler en güzel ahlak ile ahlaklanmışlardır. Zaten Allah da *subhanehu ve teâlâ* insanlara örnek olacakları için güzel ahlak sahibi olan kimseleri Peygamber olarak seçmiştir. Örnek olacak olanların kötü ahlak sahibi olmaları düşünülemez. Peygamberlerde var olan ve Allah'ın Kur'an-ı Kerim'in farklı farklı yerlerinde zikrettiği ahlaklardan bir tanesi yumuşak huyluluktur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* İbrahim'den *aleyhisselam* bahsederken şöyle diyor:

"Çünkü İbrahim gerçekten yumuşak huylu, yufka yürekli ve kendisini tamamen Allah'a vermiş bir kimseydi." [3]

Şuayb'ın *aleyhisselam* kavmi onun için şöyle diyor:

"Şüphesiz sen yumuşak huylu ve aklı başında olan bir kimsesin." [4]

Yahya *aleyhisselam* için ise Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle diyor:

"Katımızdan ona kalp yumuşaklığı ve temizlik verdik." [5]

Bu ve benzeri ayetler yumuşaklığın Peygamberlerin ahlakı olduğuna işaret eder. Peygamberlerin ahlakı olarak zikredilen bu ahlakın, bizde de olması gerekir. Ve eğer bu ahlak Peygamberlerin ahlakı ise mutlaka bunun bazı faydaları vardır. Bu faydalardan bazıları şunlardır;

Bir müşriğe davet ederken veya kardeşimize yaptığı bir hatadan ötürü nasihat ederken başarılı olmanın bir yolu da yumuşaklıktan geçmektedir. Yumuşaklık insanların gönüllerine daha çok tesir eder ve genel olarak daha faydalı neticeler doğurmaktadır.

Yumuşak Huyluluk, Birliği ve Beraberliği Sağlar

Allah ve Rasûlü Müslümanlara cemaatleşmelerini ve bir emir altında toplanmalarını emretmiş, tefrikayı ve parçalanmayı yasaklamıştır.

"Hepiniz, toptan Allah'ın ipine sarılın parçalanıp ayrılmayın..." [6]

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. Böyleleri için büyük bir azap vardır." [7]

"Cemaate sarılın, ayrılıktan sakının. Çünkü şeytan, tek başına kalanla beraberdir. İki kişiden ise daha uzaktır. Kim, cennetin geniş yerini istiyorsa cemaatten ayrılmasın." [8]

İslam, cemaatleşmeyi emredip gerisini bize bırakmamıştır. Bilakis cemaatin devamlılığı için gerekli olan şeyleri de bize öğretmiştir. Ta ki cemaatleşme olduktan sonra parçalanma olmasın. İslam'ın birlikteliğin devamı için bize öğrettiği şeylerden bir tanesi de emirin yumuşak huylu olmasıdır.

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Allah'ın rahmetinden ötürü sen onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba ve katı kalpli olsaydın, şüphesiz etrafından dağılıp giderlerdi." [9]

Ayetten açık bir şekilde anlaşılıyor ki Peygamberimiz *aleyhisselam* insanları etrafına yumuşaklığı ile toplamıştır. İnsanlar katı, kırıcı bir insanı Peygamber bile olsa terk ederler. Eğer biz de insanları etrafımıza toplayıp onları İslam üzerine eğitmek istiyorsak, yumuşak huylu olmamız gerekir. Ani müdahaleler veya sert tepkiler sadece insanların bizden nefret etmelerine ve uzaklaşmalarına sebebiyet verir.

---

3. *11/Hud, 75*
4. *11/Hud, 87*
5. *19/Meryem, 13*
6. *3/Ali İmran, 102*
7. *3/Ali İmran, 105*
8. *İmam Ahmed*
9. *3/Ali İmran, 159*

Davette ve Nasihatte Yumuşaklık Çok Etkilidir

Bir müşriğe davet ederken veya kardeşimize yaptığı bir hatadan ötürü nasihat ederken başarılı olmanın bir yolu da, yumuşaklıktan geçmektedir. Yumuşaklık insanların gönüllerine daha çok tesir eder ve genel olarak daha faydalı neticeler doğurmaktadır. Sertlik ve kabalık ise karşıdakinin hatasını kabul etmemesine ve bizimle cedelleşmesine sebep olur.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor;

"İkiniz Firavuna gidin. Çünkü o, haddini aşmıştır. Ona yumuşak söz söyleyin. Belki öğüt alır yahut korkar." [10]

Düşünün! Firavun gibi ilahlık iddiasında bulunan, her daim insanlara zulmeden bir insana dahi Allah *subhanehu ve teâlâ* yumuşaklıkla davet yapılmasını emretmiştir. Çünkü ancak yumuşaklık onun, Peygamberlerin davetini anlamasına ve öğüt almasına sebep olur. Firavun'a gidip: *'Sen kâfirsin, zalimsin, yalancısın, cehenneme gideceksin'* deseler Firavun da kendisini savunup: *'Siz bozguncusunuz, toplumu bölmek istiyorsunuz'* der. Bu şekildeki bir davet metodu ile hiçbir fayda elde edilmez.

Başka bir ayette ise Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle diyor:

"Firavuna git. Çünkü o pek azmıştır. Ona de ki: 'Sen arınmak istiyor musun? İster misin ki sana Rabbine giden yolu göstereyim de korkasın.' " [11]

Soru sorarak yapılan bu davet, son derece yumuşak, nazik ve muhataba değer veren bir hitap tarzı ile yapılmıştır. Bu ayet bize davette yumuşak ve güzel konuşmamız gerektiğini gösterir.

Aynısını Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamber'e de *aleyhisselam* emretmiştir:

"Sen insanları Allah yoluna hikmetle ve güzel öğütlerle davet et." [12]

10. 20/Taha, 43-44
11. 79/Nazi'at, 17-19
12. 16/Nahl, 125

"İyilik ile kötülük bir olmaz. Sen kötülüğü en güzel şekilde önle. O zaman, seninle kendisi arasında düşmanlık olan kimse sanki candan bir dost gibi oluverir." [13]

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yirmi üç yıla yaklaşan Peygamberlik hayatı boyunca insanları dalaletten hidayete, küfürden imana çağırırken insanlara son derece yumuşak davranmış ve en güzel şekilde muamele etmiştir. Peygamber aleyhisselam ile Utbe bin Rebia arasında geçen diyalog buna şahitlik eden en güzel örneklerden bir tanesidir. Peygamberimiz Utbe'yi sabırla dinliyor. Konuşmasını bitirdikten sonra: "Bitirdin mi ya Ebe'l Velid?", 'Evet' deyince Peygamberimiz ona güzel bir şekilde tebliğ ediyor. Ve Utbe etkilenmiş bir şekilde müşrik arkadaşlarının yanına gidiyor.

Kardeşlerimize hatalarını düzeltmeleri için nasihat ederken de bu şekilde olmamız gerekir. Yumuşaklıkla, merhametle, baba şefkati ile kardeşlerimize yaklaşmamız gerekir. Bağırarak veya hatasını yüzüne vurarak değil... Düşün kardeşim! Bizim bir hatamız olduğunda biri gelse bize bağırsa veya onu yüzümüze vura vura düzeltmemizi istese hoşumuza gider mi? Gitmez... Bir de düşün! Eğer Allah *subhanehu ve*

13. 41/Fussilet, 19

teâlâ Firavun gibilerine dahi yumuşaklıkla yaklaşılmasını emretmişse kardeşlerimize daha da yumuşak yaklaşmamız gerekmez mi? Kardeşimize bağırarak veya hatasını yüzüne vurarak, sadece onların bizi sevmemesine ve bizden nefret etmesine sebep oluruz.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Bedevinin biri mescide ihtiyacını giderdi. İnsanlarda onun üzerine yürümek için ayağa kalktılar. Bunun üzerine Peygamber: 'Onu bırakın. İdrarı üzerine de bir kova su dökün. Sizler kolaylaştırıcı olarak gönderildiniz, zorlaştırıcı olarak gönderilmediniz.' "

Bedevi işini bitirdikten sonra Peygamberimiz ona şöyle diyor: *"Mescidler bunun için bina edilmemiştir. Mescidler, Kur'an okumak ve Allah'ı zikretmek için bina edilmiştir."* [14]

Peygamberimizin bu tavrı bizim için çok güzel bir örnektir. O insanların hatalı olmalarına rağmen sert, katı bir şekilde müdahale edilmesine müsaade etmiyor. Bedevi işini bitirdikten sonra güzel bir dille ona bunun yapılmaması gerektiğini anlatıyor.

Son olarak rıfkın/yumuşaklığın faziletiyle ilgili bazı hadisler zikrederek konuyu bitireceğim:

Aişe *radıyallahu anha* annemizden rivayeten Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Muhakkak ki Allah Refiktir, rıfkı sever. Rıfka verdiği sevabı kabalığa ve diğer şeylere karşı vermez." [15]

Yine Aişe'den *radıyallahu anha* rivayeten Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Bir şeyde rıfk/ yumuşaklık varsa o onu ancak güzelleştirir. Bir şeyden rıfkın kaldırılması da onu ancak çirkinleştirir." [16]

İbni Abbas'tan *radıyallahu anh* rivayeten Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Abdu'l Kays oğullarından olan Eşecc'e şöyle demiştir:

"Sende Allah'ın sevdiği iki haslet var: Yumuşaklık ve teenni." [17]

Cerir bin Abdullah'tan rivayeten Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

"Rıfktan mahrum olan kişi hayrın tamamından mahrum olur." [18]

Rabbim! Rıfkı sevdiğin gibi bize de sevdir ve bizi rıfk sahibi kullarından kıl... Allahumme Âmin

Davamızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

14. *Buhari*
15. *Müslim*
16. *Müslim*
17. *Müslim*
18. *Müslim*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

-1- Ebeveynlere Karşı Nebevî Muamele

Bizim nazarımız da ebeveynlerin konumu ne seviyede! Belki de yok denecek kadar az. İstisnalar olmakla beraber, *"Ebeveynimin benim yanımda yeri ve değeri büyüktür"* diyenlerin sözü gerçek, fakat ameli sanal durumda.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat, onun yanında yetişen ve o yol üzerine ilerleyen ehle selam olsun. Rabbim dünyamızı İslam, ahiretimizi de cennet mekânlarından eylesin.

İnsan, toprağın kendisinde şekil aldığı varlıktır. Fışkıran su, onun ham maddesidir. Suya evreler belirleyen Allah *subhanehu ve teâlâ* Adem'i, alakaya/kan pıhtısına, belirlenmiş bir mühletten sonra bir çiğnem mudğaya/çiğnem ete çevirmiştir. İnsanı hayrete düşüren bu dehasa oluşumu Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle haber verir:

"Muhakkak biz sizi (atanız Ademi) topraktan yarattık. Sonra (soyundan gelenleri) meniden, sonra alakadan, sonrada şekli belli belirsiz bir çiğnem etten yarattık." [1]

Ayetteki lafızları kullanarak Peygamber de *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabına insanın oluşum aşamalarını aynı şekilde bildirmiştir.

Dünya, insanın tanımadığı bir evrendir. Allah'a hamd olsun ki, anne ve babamız sayesinde bu evrenle tanıştık. Hayat ile mücadele edebilmek için Allah *subhanehu ve teâlâ* ebeveynimizi bizlere rehber kıldı. İsteseydi bizleri, birilerini sebep kılmadan direk gökyüzünden dünyaya gönderebilir; tek başına, aile, akraba ve kabile gibi sosyal çevre olmaksızın yaşamamızı isteyebilirdi. Fakat Rabbimiz birilerini sebep kılıp, daha sonra bizleri dünyaya gönderiyor. Çünkü insan sosyaldir. Bulunduğu yerde kendisi gibi sosyal fıtrata sahip kişiler olması gerekir. Bu nedenle ebeveynler akrabalık, kabile gibi sosyal çevre için aracı kılınmıştır.

Şöyle düşünelim, herhangi bir nedenle bulunduğunuz şehri değiştirdiniz. Kendinize yeni bir şehir merkezi edindiniz. Yaşamınızı artık orada sürdüreceksiniz. Ama ne o bölgeyi tanıyorsunuz ne de maddi yönden gelir sağlayacak bir işiniz ve çevreniz var. *'Ne yapabilirim?'* diye kendi kendinize soruyorsunuz. Derken biri gelip sizi bir yere götürdü. Size, gerekli personelleri yerleştirilmiş, iş düzeni rayına oturmuş, aylık belli bir cirosu olan büyük bir şirket verdi. Patron koltuğuna da sizi oturttu. İşi öğrenip, o konuda tecrübe sahibi oluncaya kadar da sizin yanınızda kaldı ve yardımcı oldu. Daha sonra hiçbir karşılık almadan selam verip yanınızdan

1. 22/Hac, 5

ayrılıp, gitti. Bu saatten sonra bu adama karşı muamelemizi düşünürsek, elbette bizim nazarımızda ondan daha değerli bir kişi olmaz, onu her yerde güzel sözlerle över ve ona karşı güzel muamelede bulunuruz. Böyle bir iyiliğe herkes böyle bir karşılık verir elbette.

Ebeveynlerimiz! Onlar da bizler için aynı konumdadırlar. Bir oluşumla bilmediğimiz anne rahmine, oradan da hayalini bile kurmadığımız yaşam alanı olan dünyaya geliyoruz. Tanımadığımız ve bilmediğimiz bir kara parçası. *'Burada ne yapmam gerekiyor?', 'Nasıl yaşayıp hayatıma devam ederim?'* gibi soruları sormadan, anne ve babanız sizlere, kundaktan büyüyüp, kendi ayaklarınızın üzerinde kalıncaya kadar belki de ölünceye kadar hem maddî hem de manevî yönden destek oluyorlar. Hem de hiçbir karşılık beklemeden. Bu süre zarfında da sizlerin onlara verdiği zahmete hiç çekinmeden, severek katlanıyorlar. Böyle fedakâr aile kurumunun şefkatli reisleri ebeveynlere karşı, nasıl muamele etmemiz gerektiğini bizlerin düşünmesi gerekir. Yukarıda verdiğim iş örneğinin gerçekleşmesi çok uzak olan bir ihtimaldir. Fakat anne ve babamızın karşılıksız muameleleri şu anda olduğu gibi gerçek ve hakikattir.

Anne ve babanın evlatlarına olan sevgi ve rahmetleri bitmek bilmeyen kaynağın dışa yansımasıdır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dünyada onlar için verdiği en büyük hediye ve ülfet, çocuktur. Onların nazarında dünyada bunu değiştirebilecekleri, kıstasını yapacakları başka değerli bir şey yoktur. Hayatları, her şeyleriyle sizin gibi evlatlarını korumakla ve iyilik yapmakla geçmiştir. Ebeveynler çocuklarına karşı bu denli heyecanlı ve meraklıdırlar.

Anne ve babaların evlatlarına karşı davranışları bundan ibarettir. Burada asıl konumuz evlatların ebeveynlere karşı muamelesidir. Zaten anne ve babalar yapması gerekenleri ifa etmek için elinden gelen çabayı gösteriyorlar. Önemli olan, onların nezaket, hoşgörü, rahmet ve sabırla yaptıkları güzelliklerin karşılığını verip, veremediğimizdir. *'Anne ve babamıza karşı hak ve hukuka dikkat edip adaletli olanlardan mı, yoksa hüsran ve gaflet içerisinde olanlardan mıyım?'* Bizler için bu soruların cevabı Nebevî muamele açısından çok önemlidir. Çünkü insan, içli-dışlı olduğu, sürekli beraber kaldığı kişilere karşı

davranışın ölçüsünü tutturmada problem yaşamıştır. Ve halen de yaşamaktadır.

Şu gerçeği hepimiz bilmeliyiz ki, zaman ilerleyip, bizler büyüsek de, anne-babamızın yanında halen ufak, halen güzel muamele edilecek yaştayız. Her zaman değerli ve en iyi şekilde korunması gereken kişiyiz. Fakat bizim nazarımızda ebeveynlerin konumu ne seviyede? İstisnalar olmakla beraber, *'Ebeveynimin benim yanımda yeri ve değeri büyüktür'* diyenlerin sözü gerçek, fakat ameli sanal durumdadır. Gerekçemiz ne olursa olsun, en ufak meselede anne-babaya, cariyenin efendisine yaptığı muameleyi çekinmeden yapabiliyoruz.

Burada dikkatinizi şu hadise çekmek istiyorum:

"Cibril Peygamberimize kıyametin alametlerini sorduğu zaman, Peygamber: '-bunlardan bir tanesi- Cariyenin efendisini doğurmasıdır' diye cevap verir." [2]

İmam Nevevi *rahimehullah* bu hadisin şerhinde şunları aktarmıştır: *'Bir görüşe göre bu hadis şu manayı ifade etmektedir: Anne-babaya saygı azalacak, çocuklar ebeveynlere kötü muamele edecekler. Çocuklar annesine sövüp sayacak, dövecek, kötü ve zor işlerde çalıştıracak, tahkir edecek… O hale gelecek ki anne, cariye hükmüne düşürülecek.'* İşte bu şekilde cariye, efendisini doğurmuş oluyor.

Tüyler ürpertici bir hadis-i şerif. Vakıamızı düşündüğümüzde kıyametin bu alameti gerçekleşmiş durumda. Anne ve babaya cariye ve köle muamelesi veya bunlara yakın davranışlar sergileniyor. Müslüman veya kâfir, iyi veya kötü

2. Müslim

evladın hemen hemen hepsi, bu davranışı yapıyor. *'Hayır, ben ebeveynime iyi davranıyorum'*, diyebilirsiniz. Bilmelisiniz ki, herkes normal durumlarda zaten ailesine güzel davranır. Bu sizin ailenize iyi davrandığınızın ölçüsü değildir. Bilakis burada ölçünüz, anormal olan durumlarda, tabiri caizse bıçak kemiğe dayandığı noktalarda ebeveyninize bütün benliğinizi tutup güzel muamelede bulunmanızdır. Bu ölçünün zıddını uygulamanız, her ne kadar anne-babaya iyi davrandığınızı düşünseniz de, cariye muamelesi yaptığınızın göstergesidir.

Burada *'Ebeveynlere Karşı Nebevî Muamele'* konusuna geçmeden önce gördüğüm ve duyduğum kadarınca yaşantımızdan anne-babaya karşı yaptığımız bazı davranışları alıntı yapıp örneklendirmeye çalışacağım.

Öncelikle herkes kendi yaşantısını ve aileye karşı davranışını düşünsün. Bunların her biri sizin için birer örnek ve ibrettir zaten. Bunlarla beraber şu örnekleri zikredebiliriz:

Bugün evli olup ailesiyle uzun veya kısa süreli kalanların yaşadığı sıkıntılardan bir tanesi, anne-babayla hanımının geçim sağlayamamasıdır. Ceviz kabuğunu doldurmayacak kadar önemsiz meselelerden problemler yaşanıyor. Misalen, geline göre kaynana ve kayınpeder, gelinin her yaptığı işe karışıyor ve beğenmiyorlar. Kaynana ve kayınpedere göre de gelin yaptığı işleri gereğince dikkatli ve severek yapmıyor, kendisini aile kurumundan görmüyor vs...

Evlat ortada kalmış, her gün eve geldiğinde işin yorgunluğu yetmezmiş gibi bir tarafta anne ve babasının gelinlerinden şikayetlerini, diğer taraftan da hanımın kaynanası ve kayınbabası hakkındaki şikâyetlerini dinliyor.

Taraflı olan evlat hemen anne ve babasına kızmaya başlıyor: *'Yaşınız ilerlemiş, şu anda size bakacak olan gelininiz. Onunla iyi geçinmeye çalışın. Haklı olsanız bile alttan alın. Böyle her meseleye karışıp tatsızlık çıkarmayın. Benim de huzurumu kaçırdınız. Bu ev onun sayılır. Onun dediği şeyler de bu evde geçerlidir. Rahat durmayacaksanız kendi evinize gidebilirsiniz'* gibi ezici cümleler kullanıyor. Her meselede anne ve babasını hatalı gördüğü için, onlar bir şeyler söyleseler de bir anlam ifade etmiyor. Hemen anne ve babasının geçmişte yaptığı hatayı zikrediyor: *'Siz zaten eskiden de böyleydiniz. Sesimizi çıkartmaya çıkartmaya tepemize çıktınız. Artık öyle değil. Şimdi sesinizi çıkarmadan evimin köşesinde oturacaksınız. Fikriniz sorulmadan konuşmayacaksınız. Zaten bir ayağınız çukura düşmüş, bırakın biz huzur içerisinde yaşayalım'* gibi ebeveyni tahkir eden, buna benzer efendinin cariyesine söylediği cümleler söylüyor.

Kıymetli Kardeşim! Bu örnek sırlar dünyası, kalp gözü gibi dizilerden aktarılan şeyler değil, bilakis bizlerin hataya düşüp anne ve babamıza uyguladığımız muamelelerdir. Burada anne ve babamızın haksız olup, olmaması problem değil, elbette herkesin hatası olacaktır. Fakat bizlerin de bu kişilerin üzerine baltayla gidip hem Allah *subhanehu ve teâlâ* katında hem de Rasûlü'nün yanında en büyük hata olanı yapmamız sıkıntıdır. Daha farklı bir şekilde olayı sakinleştirebiliriz.

Başka bir örnek, anne ve babalar çalışmayan veya işine dikkat etmeyen evlatlarına -onları çok düşündükleri, durumlarının kötü olmasını istemedikleri için- çok karışırlar. Sürekli bir şeyler anlatırlar. Bu konuda tecrübeleriyle onlara yol göstermeye çalışırlar. Ki evlat çalışsın, boş durmasın -Allah onlardan razı olsun-. Fakat biz evlatlar bu iyiliği suistimal edip hemen: *'Yahu yeter, bu da nedir papağan gibi başımda iş iş iş iş... Dünya batsın bana ne, çalışmıyorum. Gençliğimi yaşatmadınız, sanki köleyim. Hem size ne benim işimden, çalışırım çalışmam. İş arıyorum bulamıyorum, ben ne yapayım. İkide bir bu konuları açıp moralimi bozmayın'* şeklinde söylenmeye başlıyoruz. Bu saatten sonra zaten ebeveynler bir şeyler söylemeye çekiniyor, susmayı tercih ediyorlar. Böyle bir davranış efendinin cariyesine uyguladığı muamele değildir de nedir?

Bunlara benzer vakıamızda birçok örnek görüyoruz. Her biri bir diğerinden daha tehlikeli ve çirkef davranışlar. Rabbim bizleri bu durumdan muhafaza eylesin. Hakkı, hakkıyla yaşamayı, ebeveynlerimize adaletle muamele etmeyi nasip etsin.

Bir sonraki sayımızda anne-babaya *'Nebevî muamele nasıl olmalıdır?'* konusunu yazmaya çalışacağım.

Selam ve dua ile… Davamızın sonu alemlerin Rabbine hamd etmektir.

İkinci Sabite: Cihad Şahıslara Bağlı Değildir! -1-

Bugün görünen şu ki, İslam ümmeti sözleri ile olmasa da lisan-ı halleri ile cihadı şahıslara bağlamaktadır.

Bugün görünen şu ki, İslam ümmeti sözleri ile olmasa da lisan-ı halleri ile cihadı şahıslara bağlamaktadır. Hatta bazen Müslümanların büyük bir kesimi sana: *'Bu din, Allah'ın dinidir. Bu dinin hizmetkârı öldüğünde, Allah kendi dinini savunacak bir hizmetçi yaratır'* diyecektir. Fakat bu sözü vakıaya uyguladığımızda, bu menhecin hayatımıza uygulama adımlarına dahi ulaşamadığımızı görürüz.

Bugün edebiyat ve hutbeleri çerçevesinde İslam ümmetinin haline bakıldığında, azımsanmayacak kadar çok kimsenin, olayları kişilere/şahıslara bağladığı görülecektir. Bu da sadece cihad alanında olmayıp, bunun yanında davet, ıslah, emri bi'l maruf nehyi ani'l münker vd. alanlara kadar sirayet etmiştir.

Bu fasılda bizim için önemli olan cihadın fertlere ve komutanlara bağlı olmadığını doğrulamaktır. Cihadı şahıslara bağlamak -ister komutanlar, ister mücahidler olsun- Müslümanların sahip olduğu cihad/mücadele akidesinin köklerini sarsan büyük bir felaket olarak addedilir. Buna bağlı olarak cihadın şahıslara bağlanması, cihadın sürekliliği ve tüm zamanlarda ıslah edici olduğu düşüncesini zayıflatacaktır. Cihad yolunda yürümek ve kendisini buna adamak isteyen herkese en önemli ruhsal ve menhecî engel olacaktır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabını sadece kendi zatına ve dinine bağlı olmaları konusunda terbiye etmiştir. Onlara, şahıslara bağlı kalmanın batıl bir menhec olduğunu, bunun ameli o kişiye bağlamaya, o kişinin hayatının son bulmasıyla amelin de son bulacağı düşüncesine götüreceğini açıklamıştır. Allah *subhanehu ve teâlâ* sahabeyi kendileri gibi olan şahıslara bağlı kalmaktan sakındırmıştır. Hatta onları, şiarlarını bağladıkları ve Allah'ın yarattıklarının en şereflisi olan Muhammed bin Abdullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* bağlı kalmalarını dahi yasaklamıştır.[1]

---

1. *Şeyh, her ne kadar bu maddeyi cihad cemaatleri için zikretse de, bu durum davet vb. alanlarda hareket eden cemaatler için de geçerlidir. Hangi sahabe olursa olsun hareket, akide ve menhec harcıyla bir arada tutulmalıdır. Bunun icrası liyakat sahibi bir lidere bağlıdır. Lidere bağlılık şahsından dolayı değil, akide ve menhec üzere insanları bir arada tuttuğu içindir. Sevilen şahıs ne kadar sevilirse sevilsin, o şahsın Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kadar olamayacağı güneş gibi açıktır. Allah, Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem için dahi bu ayeti indirmişse, diğer cemaaî yapılanmaların kendi önderlerine endeksli bir hareket benimsemeleri, şahsa dayalı bir menhece sahip olmaları kadar abes bir durum olamaz. Lider öldüğünde veya hareketten geri kaldığında insanlar canlılık ve azimlerini yitiriyorsa orada suni*

Allah subhanehu ve teâlâ Nebi'nin sallallahu aleyhi ve sellem şahsına bağlı kalmalarını onlara yasaklamıştır.

"Muhammed, ancak bir Peygamberdir. Ondan önce de Peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür ya da öldürülürse, gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz? Kim (böyle) geri dönerse, Allah'a hiçbir şekilde zarar vermiş olmayacaktır. Allah, şükredenleri mükâfatlandıracaktır." [2]

Bu ayet sahabeyi radıyallahu anhum terbiye etmek, onları ibadetleri ifsat eden -bir ameli şahsa bağlamak gibi- fasit menheçten sakındırmak için nazil olmuştur. Ameli şahsa bağlamaktan kasıt, Allah'a ortak koşmak değildir. Bu küçük veya bazen büyük şirk olabilir. Bizim buradaki kastımız amelin şahıslara bağlılık göstermesidir ki, bu da Müslümanın bu ibadeti -özellikle cihadı- ancak Allah'ın falan adamı bu işi yapanların başına getirmesiyle başarılı olduğunu, ilerlediğini ve bir şeyi gerçekleştirdiğini düşünmesidir. İşte bu durum, Allah'ın yasakladığı menhecin en basit portresidir. Allah subhanehu ve teâlâ Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem ashabını bundan sakındırmıştır. Müfessirlerin bu ayet hakkındaki sözleri söylediklerimizi açıklığa kavuşturduğu gibi, dini kesin bir şekilde terk etmeye veya amelin zayıflamasına sebep olacak bu menhecin tehlikesini de açıklamaktadır.

Bizim buradaki kastımız amelin şahıslara bağlılık göstermesidir ki, bu da Müslümanın bu ibadeti -özellikle cihadı- ancak Allah'ın falan adamı bu işi yapanların başına getirmesiyle başarılı olduğunu, ilerlediğini ve bir şeyi gerçekleştirdiğini düşünmesidir.

İbni Kesir rahimehullah geçen ayetin tefsirinde şöyle der:

' 'Uhud günü Müslümanlardan bir kısmı bozguna uğrayıp bir kısmı da öldürülünce şeytan şöyle seslendi: 'Haberiniz olsun ki Muhammed öldürüldü!', İbn Kamîe de müşriklerin yanına dönüp onlara: 'Muhammed'i öldürdüm', dedi.

Halbuki Rasûlullah'a sallallahu aleyhi ve sellem sadece vurmuş ve mübarek başından yaralamıştı.

Bu (haber), insanlardan birçoğunun içine tesir etti ve Rasûlullah'ın öldürülmüş olduğuna inanarak Allah'ın birçok Peygamber hakkında anlattığı üzere onun da öldürülmüş olabileceğini kabullendiler.

Böylece bir durgunluk, zayıflık ve harpten çekilme duygusu ortaya çıktı. Bunun üzerine Allah subhanehu ve teâlâ Rasûlü'ne: "Muhammed, ancak bir Peygamberdir. Ondan önce de nice Peygamber gelip geçmiştir."[3] *buyuruyor. O size Peygamberlikte de, öldürülmesinin mümkün olduğunda da bir örnektir.'*

İbni Ebu Necîh babasından rivayet ediyor: 'Muhacirlerden birisi ensardan kan revân içinde olan birine uğrayıp; 'Ey falan Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem öldürüldüğünü duydun mu?' diye sordu. Ensar'dan olan o kişi; 'Eğer Muhammed öldürüldüyse hak dini bize tebliğ etti. Dininiz uğruna vuruşun', dedi. Bunun üzerine: "Muhammed, sadece bir Peygamberdir..." âyeti nazil oldu.'

Bu hadisi Beyhakî Delâilü'n-Nübüvve'sinde rivayet eder.

Sonra Allah subhanehu ve teâlâ kendilerine za'f ve durgunluk gelenleri kınayarak:

"Şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz? Kim geriye dönerse Allah'a hiç bir zarar vermez. Allah kendisine itâatta kâim olmak, dini yolunda muharebe etmek, ölü olsun diri olsun Rasûlüne uymak suretiyle şükredenlerin mükâfatını verecektir."[4] *buyuruyor.*

Sahîh, Müsned, Sünen ve diğer İslamî kitaplarda kesinlik ifade eden müteaddit tarîklardan rivayet edilen ve bizim, Ebubekir ve Ömer'in radıyallahu anhuma müsnedlerinden naklederek zikrettiğimiz hadise göre, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat ettiğinde Ebubekir radıyallahu anh bu ayet-i kerimeyi okumuştur.

Buhari diyor: "Bize Yahya b. Bükeyr Aişe'den rivayet etti ki; o şöyle haber verdi: 'Ebu Bekr, Sünh denilen yerdeki evinden atla geldi, atın-

---

ve balon misali bir hareket var demektir. -Çeviren-

2. *3/Ali İmran, 144*

3. *3/Ali İmran, 144*
4. *3/Ali İmran, 144*

dan indi ve mescide girdi. Kimseyle konuşmayarak Aişe'nin yanına girdi. Rasûlullah'ı sıvazladı. Rasûlullah'ın üzeri Yemen kumaşından bir elbiseyle örtülüydü. Yüzünü açtı, üzerine kapanıp öperek ağladı, sonra şöyle dedi: 'Anam, babam sana feda olsun, Allah'a yemin olsun ki, Allah sende iki ölümü cem etmedi. Senin için yazılan ölüme gelince; işte sen o ölümü tattın.' "

Zührî anlatıyor: "Bana Ebu Seleme, İbni Abbâs'tan nakletti ki: 'Ömer insanlarla konuşurken Ebubekir dışarı çıktı ve: 'Otur ey Ömer', dedi. Ömer oturmadı. Etrafındakiler de onu bırakarak Ebubekir'e döndüler. Ebubekir Allah'a hamd, Rasûlü'ne salattan sonra: 'Kim Muhammed'e tapıyorsa; bilsin ki Muhammed ölmüştür. Kim Allah'a ibâdet ediyorsa bilsin ki Allah diridir ve asla ölmez. Allah Teâlâ: "Muhammed sadece bir Peygamberdir... Allah şükredenlerin mükâfatını verecektir." buyuruyor', dedi."

İbni Abbas der ki: "Allah'a yemin ederim ki; Ebubekir okuyuncaya kadar insanlar, Allah'ın böyle bir ayet indirdiğini sanki bilmiyorlardı. Tüm insanlar böylece bu ayeti Ebubekir'den duymuş oldular da, duyan herkes onu okumaya başladı."

Saîd bin el-Müseyyeb, Ömer'in radıyallahu anh şöyle dediğini haber verir:

"Ebubekir'in bu ayeti okuduğunu duyunca hayretimden dona kaldım, ayaklarım, vücudumu taşıyamadı da olduğum yere çöktüm."

Ebu'l-Kâsım Taberânî diyor: 'Bize Ali îbn Abdülazîz'in... İbni Abbâs'dan naklettiğine göre, Ali radıyallahu anh, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem henüz hayatta iken: "Şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz?..." ayetini okur ve şöyle derdi: 'Allah'a yemin ederim ki; biz, Allah bize hidayet bağışladıktan sonra asla geriye dönmeyeceğiz. Yine eğer o ölür ya da öldürülürse, o ne için savaşmışsa o yolda ölünceye kadar savaşacağız. Vallahi ben onun kardeşi, dostu, amcası oğlu ve vârisiyim. Ona benden daha lâyık kim vardır?'

Allah subhanehu ve teâlâ:

"..Allah'ın izni olmadıkça hiç bir kimseye ölmek yoktur." buyuruyor.

Herkes ancak Allah'ın kaderi ile ve Allah'ın kendisi için koymuş olduğu süreyi doldurduktan sonra ölür. Bunun içindir ki: "Bir canlıya ömür verilmesi de, onun ömründen azaltılması da mutlaka bir kitaptadır." [5]

"O'dur sizi bir çamurdan yaratan. Sonra size bir ecel tayin eden. Bir de O'nun katında belli bir ecel vardır."[6] *ayetlerinde de geçtiği üzere Allah subhanehu ve teâlâ burada da: "O, vadesiyle yazılmış bir yazıdır." buyuruyor.*

Bu ayette (muharebeden) korkanlar cesaretlendirilmekte ve harbe teşvik edilmektedir. Zira gerek atılganlık gerekse harpten geri durmak ömrü ne kısaltır ne de uzatır.

Nitekim İbni Ebu Hatim diyor: "Bize Abbâs İbn Yezîd... Habîb İbn Suhbân'dan rivayet etti ki, o şöyle nakletmiş: 'Müslümanlardan birisi -ki Hucr İbn Adiyy'dir- Dicle nehrini kastederek: (Karşımızdaki) şu düşmana ulaşmanıza şu bir damlacık su mu engel oluyor? 'Allah'ın izni olmadıkça hiçbir kimseye ölmek yoktur. O vadesiyle yazılmış bir yazıdır.' dedi ve atını Dicle'ye sürdü. O atını sürünce diğerleri de atlarını sürdüler. Düşman onları görünce: Bunlar deli, dediler ve kaçtılar.' '[7]

Zadu'l Mesir'in sahibi[8] *bu ayetin tefsiri hakkında şöyle der: 'Allah'ın "Muhammed ancak bir Rasûl'dür" kavli hakkında;*

İbni Abbas radıyallahu anh şöyle demiştir: "Uhud günü şeytan "Muhammed öldürüldü" diye bağırdı. Bazı kimseler de: 'Eğer o öldü ise kendi ellerimizle onlara gideriz. Çünkü onlar bizim akrabalarımız, kardeşlerimizdir. Eğer Muhammed yaşıyor ise biz asla hezimete uğramayız'

---

5. 35/Fatır, 11
6. 6/En'âm, 2
7. İbni Kesir'in sözleri burada son bulmaktadır.
8. Abdurrahman İbnu'l Cevzi'dir. -Çeviren-

diyerek kaçma fırsatı buldular ve ardından bu ayet indi."

Dahhak ise şöyle demiştir: "Münafıklardan bir grup, 'Muhammed öldü! Önceki dininize geri dönün!' dedi ve ardından bu ayet indi."

Katade de şöyle demiştir: "İnsanlar, 'Eğer o Peygamber olsaydı öldürülmezdi' dediler." [9]

Fethu'l Kadir isimli eserin sahibi bu ayet hakkında şöyle der: ' "Muhammed ancak bir Peygamberdir. Ondan önce de Peygamberler gelip geçmiştir" ayetinin iniş sebebi şudur: Nebi sallallahu aleyhi ve sellem Uhud günü yaralandığında şeytan 'Muhammed öldü' diye bağırdı. Bunun üzerine bazı Müslümanlar umutlarını yitirdiler. Hatta içlerinden biri: 'Muhammed öldü. Teslim olun. Zira savaştığınız kimseler kardeşlerinizdir' dedi. Başka biri de: 'Eğer o Peygamber olmuş olsaydı öldürülmezdi' dedi. Allah da bunun üzerine onlara bunun cevabını verip, onun da bir Peygamber olduğunu, ondan önce Peygamberlerin gelip geçtiğini, onların gittiği gibi onun da gideceğini haber verdi. Daha sonra Allah subhanehu ve teâlâ: "Eğer o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz?" buyurmuştur. Yani, o öldüğü veya öldürüldüğünde nasıl mürted olup, onun dinini bırakacaksınız? Bunun yanında Rasûllerin gelip geçtiğini, Peygamberlerini ölüm veya öldürülerek kaybettikleri halde onlara tabi olanların dinlerini bırakmadıklarını da biliyorsunuz. "Kim topuklarının üzerinde dönerse" yani savaşa arkasını döner ve İslam'dan irtidat ederse Allah'a zararın tek bir çeşidini veremez. Ancak kendi nefsine zarar verir. "Allah şükredenlere karşılığını verecektir" Yani, sabrederler, savaşırlar, şehid olurlar. Çünkü bununla Allah'ın kendilerine bahşettiği İslam nimetine şükrederler. Kim kendisine emredileni yaparsa, şüphe yok ki Allah'ın kendisine verdiği bu nimete şükretmiştir.' [10]

El-Ucâb Fi Beyani'l Esbab isimli eserin sahibi şöyle der: *'Allah'ın "Muhammed ancak bir Peygamberdir. Ondan önce de Peygamberler gelip geçmiştir" sözüne gelince:*

Taberi, Said b. Urve, Rebi' b. Enes yolu ile olan rivayetinde şöyle der: *"Uhud günü Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem kaybolduğunda bazı insanlar şöyle dediler: 'Eğer o Peygamber olmuş olsaydı öldürülmezdi.' Başkaları da: 'Allah size fetih verinceye ve O'na kavuşuncaya kadar Peygamberinizin savaştığı gibi siz de savaşın.' Bundan sonra da bu ayet indi. Rebi' b. Enes, bu rivayete şunu ekleyerek demiştir ki: 'Muhacirlerden bir adam kanlar içindeyken, Ensar'dan olan bir adamın yanına gitti ve dedi ki: 'Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem öldürüldüğünü duydun mu?', Ensar'dan olan adam: 'Eğer Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem öldürüldü ise, davetini yapmıştır. Siz de dininiz için savaşın' dedi ve ardından bu ayet indi."*

Esbât'ın, Suddî kanalından olan rivayetinde ise Uhud günü olan kıssayı aktardıktan sonra şunları der: *"İnsanlar arasında Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem öldürüldüğü yayılınca bazıları: 'Keşke Abdullah b. Ubeyy bize elçi olsa da Ebu Süfyan'dan bizim için eman alsa. Ey insanlar öldürülmeden önce kavminize geri dönün' dedi. Enes bin Nadr ise şöyle dedi: 'Ey insanlar! Eğer Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem öldü ise, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem Rabbi ölmedi ya! O halde dininiz uğrunda savaşın!' Daha sonra Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir kayanın başına kadar geldi. İnsanlar onun başına toplandı. Bunun ardından 'Muhammed öldürüldü' diyenlere, "Muhammed ancak bir Peygamberdir" ayeti indi."*

İbni İshak ise şunu aktarır: *"Enes bin Nadr ellerinden silahlarını atan muhacir ve ensar topluluğunun yanına gelerek, 'Sizi oturtan şey nedir?', dedi. Onlar, 'Rasûlullah öldürüldü' dediler. Enes bin Nadr ise: 'Ondan sonra yaşayıp da ne yapacaksınız?! O ne uğrunda öldüyse, siz de onun uğrunda ölün!' Sonra insanlar savaşa katılıp, öldürülene kadar savaştılar."*

Yusuf El-Uyeyri *rahimehullah*

(Devam Edecek…)

Tevhid Dergisi İçin Çevrilmiştir.

9. *Zadu'l Mesir*
10. *Fethu'l Kadir c:1, s:385.*

Yiğit İnan | yigitinan@tevhiddergisi.com

Cihad ve Davet İnsanlar Sadece Allah'a İbadet Etsinler Diye Yapılır

Cihad, Allah'ın bu hakkını gasp etmeye çalışan zalimlere karşı sürdürüldüğü zaman, daha köklü bir mücadele ortaya konulup mücadelede herhangi bir eksen kayması meydana gelmeyecektir -Rabbimizin dilemesi müstesna-.

Kur'an-ı Kerim'e baktığımızda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insanları bir tek amaç için yarattığını görmekteyiz. Allah *subhanehu ve teâlâ* yaratılış amacımızı Zariyat Suresi'ndeki şu ayette bizlere bildirmektedir:

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk/ibadet etsinler diye yarattım." [1]

Rabbimizin Kitabı olan Kur'an'da daha yaratılmadan önce bu hakikate bağlı kalmamız adına vermiş olduğumuz sözden bahsetmektedir. Araf suresinde de şöyle buyurmaktadır;

"Kıyamet gününde, biz bundan habersizdik demeyesiniz diye Rabbin Âdemoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini çıkardı, onları kendilerine şahit tuttu ve dedi ki: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?', (Onlar da): 'Evet (buna) şâhit olduk', dediler." [2]

Hepimiz Allah'a *subhanehu ve teâlâ* O'na kul olmak adına söz verdik. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Rububiyetine/Rabbliğine dair vermiş olduğumuz bu söz, aslında O'na kul olacağımıza dair verdiğimiz sözdür. Çünkü Rabb kim ise, ibadet edilmesi gereken merci de odur. Ancak bu söz verme sahnesini hiçbirimiz hatırlamamaktayız. İşte Allah *subhanehu ve teâlâ* rahmetinden dolayı, insanların bu sözü verdiklerini onlara hatırlatması için insanlardan olan bir elçi, bir Peygamber göndermiştir. Bu Peygamberler kavimlerine Allah'a vermiş oldukları bu sözü hatırlatmışlar ve birer insan olmaları hasebiyle vefat edip Rablerine dönmüşlerdir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* yine sonsuz rahmetinin bir tecellisi olarak bu ibadet görevini hatırlatmak amacıyla Peygamberlerin kavimlerine iletmiş olduğu mesajları kitaplaştırmak suretiyle, bu mesajları ebedi hale getirmiştir. Ta ki insanların Allah'a hesap verdikleri gün sunacakları bir mazeretleri kalmasın ve biz bundan habersizdik demesinler diye Allah *subhanehu ve teâlâ* böyle takdir buyurmuştur. Bu mesajı ileten son Peygamber ise Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* idi. Allah'ın insanlara ilettiği ibadet veya kulluk mesajını içeren kitap ise önceki kitapların aksine hiçbir tahribat ve tahrifata uğramamış olan Kur'an-ı Kerim'di.

İnsanların ancak kendisinin yerine getirilmesi ile Müslüman olabilecekleri *'La ilahe illallah'* kelimesinin ifade etmiş olduğu mana da

1. *51/Zariyat, 56*
2. *7/Araf, 172*

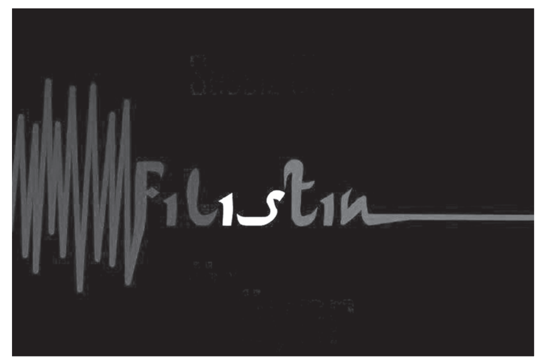
bizim Allah'a söz verdiğimiz, Peygamberlerin davet ettiği ve kitaplarda yerini bulan kulluk vazifesi ile paraleldir. Bu kelime *'Allah'tan başka ibadeti hak eden yoktur'* manasını ifade etmektedir. Bu ise kulluk vazifesinin sadece Allah'a yapılmasını gerektirmektedir. Kulluk ise hayatın sadece belli alanlarında değil hayatın tamamında yerine getirilmesi gereken bir sorumluluktur. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette şöyle buyurmaktadır;

"De ki: 'Namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabbi Allah içindir.' " [3]

Hayatın ve ölümün sadece Allah'a adanması kulluk vazifesinin yerine getirilmesidir. Bu ayeti okuyan bir kişinin kulluğu belli zaman ve mekânlara hasretmesi veya hapsetmesi büyük bir yanılgı olacaktır.

Buraya kadar aktardıklarımız hemen hemen çoğumuzun bildiği bir takım bilgilerdi. Bu bilgileri hatırlattıktan sonra bu bilginin pratize edilmiş halini, yani Müslümanın yürüdüğü yolda menheci olarak hayatına geçirmesi gereken asıl meselemize değinebiliriz.

Müslüman aksiyoner kimliğe sahip olan kişidir. Kimi zaman davet alanında Rasûllerin yıllarca kavimlerine aktardığı hakikatleri, kınayanın kınamasından korkmadan insanlara anlatır, kimi zaman ise bu davet ile insanların arasına set olan, Müslümanlara zulmeden küfür ehline karşı cihad eder. Kimi zaman onu bir sokakta karşılaştığı birine davet yaparken, kimi zaman dağlardaki bir mağarada kâfir ile mücadele ederken, kimi zaman da Rabbinin rızası doğrultusunda yaşamak için kendi vatanını terk etmiş bir halde gurbette görebiliriz. Yani Müslüman, hayata bilfiil müdahil olan kişidir. Lakin burada bilinmesi gereken nokta -ister cihad ederken olsun isterse de davet ederken olsun-mücadelenin asıl gayesinin ne olduğudur. İster davet olsun ister cihad olsun asıl gaye, insanların fıtratlarına geri dönmelerini, yani Allah'a kul olmalarını sağlamaktır. Bu gayeyi taşımayan ameller tecrübe ile sabittir ki mücadele sahasındaki Müslümanlara hüsran ve zarar olarak geri dönmüştür. Eğer mücadele ederken gaye, sahabenin tayin ettiği gibi tayin edilmezse akıtılan

kanlar, dökülen terler ve binbir imkânsızlık içerisinde verilen uğraşlar boşa gidecek, Müslümanların mücadele azmi kırılacaktır. Meselenin daha net anlaşılabilmesi için buna örnek vermekte fayda vardır.

Cihad eden taife cihad ederken verdikleri mücadelenin merkezine *'insanlara yapılan zulümleri ortadan kaldırmak'* şeklinde tarif edebileceğimiz bir gayeyi yerleştirirse, bu mücadelenin şekli ve sonucu değişiklik arz edecektir. Buna en güzel örneği Filistin meselesinden verebiliriz. Yahudiler ve Hristiyanlar birbirlerine olan kinlerine rağmen Müslümanlara karşı tek yumruk olarak ciddi manada zulmetmekte; yaşlı, kadın, çocuk demeden katletmektedir -Rabbimiz tüm mustazafların yardımcısı olsun-. Yahudi ile olan savaşı, zulüm ekseninde ele alanların halini bugün maalesef müşahede etmekteyiz. Maalesef bugün aynı taifenin sözüm ona demokratik haklar, devletsel statü kazanmak, tüm dünya devletleri tarafından tanınmak gibi tamamen kof, küflenmiş ve kokuşmuş gündemler peşinde olduğunu görmekteyiz. Binbir umutla, bir küfür birliği olan Birleşmiş Milletler'de kendilerine bir statü belirleme kaygısı içerisinde olduklarını ve daha düne kadar verilen bu statü ile göğüslerini kabarta kabarta gurur duyduklarına esefle şahit olmaktayız. Kâfirlerin kendilerine vermiş oldukları bu hediyeden(!) mutluluk duyuyorlardı. Çünkü artık zulme uğrayan mazlumun intikamını alacaklardı. Ama değişen bir şey olmadı. Roller aynı şekilde idi; zalim aynı zalim, mazlum ise aynı mazlumdu. Mücadele ederken belirlenen gaye, mücadelenin şeklini ve sonucunu değiştirmişti. Halkının intikamını almak ve akıtılan mazlum kanının hesabını sormak gayesiyle eline silah alan **Hamas**, bir anda kendisini demokratik bir seçimle parlamentoda bulmuştu. Artık bu silahı demokratik sistemi-

3. 6/Enam, 162

ni muhafaza etmek ve Birleşmiş Milletler'deki konumunu sağlamlaştırmak için kullanıyordu. Nitekim **Hamas**, Filistin'de kendi iktidarını tanımayıp İslamî talepleri karşılayacak İslamî bir imaret/emirlik/yönetim kurma teşebbüsünde bulunanları tabiri caizse kılıçtan geçirmişti.

Hâlbuki mücadele sahasında olan Müslümanların Yahudi ile olan savaşı, en büyük zulmü ortadan kaldırmak gayesiyle yapılan bir savaş olmalıydı. Şüphesiz en büyük zulüm de Kur'an'ın tabiriyle *'şirk'*tir. Ku'ran, Allah'a kulluğu bir kenara bırakıp yeryüzünde kullara kulluğu yaygınlaştıranları en büyük zalimler olarak isimlendiriyor. Cihad, Allah'ın bu hakkını gasp etmeye çalışan zalimlere karşı sürdürüldüğü zaman, daha köklü bir mücadele ortaya konulup mücadelede herhangi bir eksen kayması meydana gelmeyecektir -Rabbimizin dilemesi müstesna-. Aynı durum davet sahası için de geçerlidir. Davet eden taife davet ederken *'insan toplama'* merkezinde gayeyi belirlerse, davet eden kimse de davet edilen şey de bir süre sonra ciddi bir tahrifat ve tahribata maruz kalacaktır. Gayesi bu olan insanların sırf kitleleri kaybetmemek adına dini ve kendilerini nasıl yozlaştırdıklarını görmekteyiz. Kitleleri meydanlarda toplayıp kendilerine olan bağlılıklarını tazelemek adına *'kutlu doğum'* kutlamaları sergilediklerine şahit oluyoruz. İnsanları kaybetmemek için bir takım bidatları terk edemediklerini duymaktayız. Bidat meselesinde bu gevşekliği ve lakaytlığı gösteren topluluğun, şirk meselesinde hassasiyet göstermesi mümkün değildir. Nitekim bahsedilen grup, mücadelesini demokratik yollardan sürdürmeyi uygun görerek partileşme süreci içerisine girmiştir. Ve bu insanların meydanlara topladıkları kalabalıkları nasıl da övünerek anlattıklarını işitmekteyiz. Gaye insan toplamak olunca, haliyle övünülecek şeyler de bu kadar basitleşebiliyor.

Hâlbuki davet de aynen cihad gibi tek maksat uğruna ifa edilen bir ameldir. O maksat da insanları birbirlerine kul olmaktan uzaklaştırıp, sadece âlemlerin Rabbi olan Allah'a kulluğa yöneltmektir. Gaye dünyevî gücü elde bulundurup, siyasi gücü elde tutmak adına insanları rastgele toplamak olduğunda davet de, davetçi de, davet edilen kimse de ciddi bir hezimete uğrayacaktır.

Gayenin yeryüzünde kullara kulluğu kaldırmak olmadığı yerlerde mücadele, yapısı ve sonucu itibariyle değişikliğe uğrayacaktır. Bunu belirgin bir şekilde mücadelenin cihadi kanadında müşahede edebiliriz. Cihad dinin zirve noktasıdır. Allah ve Rasûlü bu amele ve onun ehline sayısız övgülerde bulunmuştur. Sayısız övgülere mazhar olmuş bu amel, şeytanın gözünden kaçmamıştır. Şüphesiz ki şeytan zirve olan amellerde daha fazla enerji sarf edip, bütün mesaisini yapılan ameli batıl kılmaya harcar. Siyere baktığımızda bütün fitnelerin veya ayrılıkların cihad saflarında meydana geldiğini görürüz. Çünkü karşımızdaki düşman, bu ameli batıl kılmaya kararlıdır. Muhakkak ki bu ameli batıl kılarken de şeytanın takip ettiği bir menheci, bir yöntemi bulunmaktadır. Ya mücahidin ihlasını zedeler onca akıtılan kanı, verilen mücadeleyi, sıkıntıları hiç eder; ya da cihad ameliyesini asıl gayesinden saptırır. Şeytan gayeyi saptırdığı zaman büyük bir zafere ulaşmış demektir. Çünkü gayesinden uzaklaşmış cihadî bir mücadele her yönüyle değişikliğe uğrayacaktır. Gaye siyasi gücü ele geçirmek olursa, cihadın şeklinin değişmesi kaçınılmazdır. Sonuç olarak ise bir cahiliye düzeni yıkılıp, yerine başka bir cahiliye düzeni kurulacaktır.

Bu sebeple Müslümanların İslamî mücadelenin her merhalesinde bir hedef kontrolü yapmaları gerekmektedir. Mücadele Allah ve Rasûlü'nün istediği gayeye yönelik olmadığı zaman, Müslümanların enerjileri boşa gidecektir. Allah *subhanehu ve teâlâ* cihad ederken de davet ederken de gayeyi belirlemiştir. Bu gaye de yeryüzünde otoriteyi Allah'a has kılıp, fitneyi yani şirki yeryüzünden kaldırmaktır.

Dualarımızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Umut, Hakikat ve Akıbet

Davet misyonunu yüklenmiş kişi ve cemaatlerin en önemli görevlerinin başında İslam'ın temel esasını öğrenmek olduğu gibi, bu esası ortaya koyma yöntemine, yani Nebevî menhece bağlı kalmak da olmalıdır.

"Rabbinin izniyle güzel memleketin bitkisi(güzel) çıkar; kötü olandan ise faydasız bitkiden başka bir şey çıkmaz. İşte biz şükreden bir topluluk için ayetleri böyle açıklıyoruz." [1]

Her bir muvahhid mümin tıpkı ayette belirtildiği üzere güzel, verimli ve bereketli bir belde/bir toprak gibidir.

Çiftçilerin de hoşuna giden ve sahip olmak için can attıkları güzel, verimli, gevşek ve ekip biçmeye elverişli bir toprak. Bu güzel toprağa ekilen tohum da iyi cins ise tek danesi bile yedi yüz kata varan yüksek verimlilikte bereketli ürünler verir. Oysa kötü ve kıraç bir topraktan tüm çabalamalar, emek ve cefalar sonucunda elde ancak cılız bir ürün kalır.

Bilindiği üzere fertler, cemaatler ve milletler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabı ve Allah'ın bizler için belirlemiş olduğu mizan/ölçüye göre değerlendirilirler. Öyle de değerlendirilmelidirler.

"Andolsun biz Peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik." [2]

Değerlendirmeler ve konumlanmalar kendisine göre yapılması gereken ölçüden uzaklaşmaya başladı mı, yeryüzü fesada boğulur.

Bugün olduğu gibi.

Ölçü (mizan), Allah'ın kitabıyla içiçedir. Biri diğerinden ayrılmaz bir bütünlük arzetmektedir. Ölçü (mizan) bozulduğunda insanlara, cemaatlere ve milletlere istikamet gösteren, yeni ufuklar açan ve merhaleler katettiren düşünceler ve ameller de doğal olarak bozulacaktır.

Ameller, fikirler ve menheclerin tarifi de bu bozulmanın kaçınılmaz bir neticesidir.

Ülkemizde çok açık bir şekilde şahit olduğumuz üzere davet ve menhec alanlarındaki yozlaşmalar hemen hemen bütünüyle ölçünün/mizanın bozulmasından kaynaklanmaktadır.

Ülkemizde egemen olan yönetim biçimiyle, yöneticilere, cemaatlere ve toplum içerisinde tanınıp bilinen kanaat önderlerine bakış açıları, her insan için, esas aldıkları ölçüye göre tespit edilir. Doğal olarak kişilere göre de değişebilmektedir.

Bununla beraber birçok insanda sabit bir fikre dönüşen ve hiç de sağlıklı olmayan ölçüler

1. 7/Araf, 58
2. 57/Hadid, 25

revaç bulur. Bunu bir örnekle açıklamaya çalışalım.

Diyebiliriz ki istisnasız olarak hepimiz birçok kez farklı ürün markalarının tanıtım ve reklam faaliyetlerine şahit olmuşuzdur. Sürekli olarak ve yoğun bir biçimde sürdürülen reklam ve tanıtım kampanyaları sonucu bir ürün cinsinin onlarca farklı markasıyla tanışırız.

Reklam ve tanıtımını çok daha fazla yapan ürün markası, diğerlerine göre daha çok bilinir ve tanınır. Bu markanın tanınma ve hatırlama oranı o kadar yüksektir ki mesela halk arasında *'süt'* denince süt veren koyun, keçi veya inek gibi hayvanlar değil de o meşhur marka(lar) gelir akla. Ya da *'un'* dendiğinde dahi çok ünlü birkaç markanın bisküvileri ve kekleri hatırlanıverir hemen.

Ülkemizin münbit topraklarında ve adeta *'Eşref Saati'*nde bulunan halkın içerisinde samimi olarak yapılan yoğun davet çalışmaları güzel ve bereketli bir hasadı müjdelemeye başlamıştı bir zamanlar.

Hayat kaynağı olan suyun verimli toprağa inmesi gibi kalpler de bu davete yönelmiş, suyu süzüp emmiş, zenginleştirip iyilikler üretmiş ve bu istikamette istikrar üzere devam edeceği ümidi gönülleri şad eylemişti.

Ne zaman ki dar boğazlar daha da daralmaya başlayıp adeta tüm genişliğine rağmen yeryüzü de küçülüp daraldı; tevhid önderleri Peygamberlerin yaptığı gibi davete Rabbani menhec üzere devam etmek yerine, o ana dek genel kabul gören ölçüye yöneldi, gözden geçirme gayesiyle.

Zira artık Rabbanî menhec nefislerin arzuladığı *'büyük başarılara'*, kitleselleşmeye kifayet etmiyordu.

Madem öyleydi, ölçü üzerinden *'minik tadilatlar'* yapılmasının kime ne zararı olabilirdi ki!?

Zamanın ruhunu iyi okumak gerekiyordu çünkü. Bundan sonraki süreçte öz ve asıl itibari ile hiç de umulmayan kapılar açılmaya başladı. Mazi ve marka, menteşeleri pas tutmuş bu dev kapıların, içerisinde ölüm iniltileri barındırdığı halde, sevinç çığlığı gibi yükselen sesler eşliğinde açılmasına mani olamadı.

Gerileme ve bozgun kapıları...

Daha önce de buna benzer misaller okunmuş, işitilmiş ve görülmüştü. Ancak şirk sisteminin içerisinde yer alma isteği ve hamlesi kabul edilse de edilmese de tevhid davasının terki ve hezimetin ilanı anlamına gelmekteydi.

Şirk sisteminin içerisinde yer alma isteği ve hamlesi kabul edilse de edilmese de tevhid davasının terki ve hezimetin ilanı anlamına gelmekteydi.

Maziyi Kutsarken Elden Kaçan İstikbal

Bizler çok iyi biliyoruz ki İslam'ın bir *'esası'* ve bu esası ortaya koyup pratiğe yansıtma *'metodu'* vardır. İslam'ın metodu yani menheci; gerekliliği, önemi ve kendisine yönelik tehditler açısından İslam'ın esasından daha aşağı değildir.

Davet misyonunu yüklenmiş kişi ve cemaatlerin en önemli görevlerinin başında İslam'ın temel esasını öğrenmek olduğu gibi, bu esası ortaya koyma yöntemine, yani Nebevî menhece bağlı kalmak da olmalıdır. Nebevî menhecin esaslarına muhalefet etmekle beraber Nebevî Davet'in davetçisi olunmaz, olunamaz.

Hayatının büyük bir kısmını şirk içerinde geçirmiş bir mücrimin hesap gününde kendisini şöyle savunması makul ve mümkün olabilir mi?

'Ey merhametlilerin en merhametlisi olan Rabbim! Ben geçmişte masumdum, günahsızdım. Pırıl pırıl, çıtı pıtı, tatlı bir çocuktum. Anne-babamın gözlerinin nuru, ellerindeki gülüydüm. Kalplerinin neşesi, ruhlarının süruruydum. İşte bunlardan dolayı beni affetmeni niyaz ediyorum!'

Şüphesiz ki bu mazeretlerle yapılacak niyaz makbul ve müstecap olmayacaktır.

Size de pek anlaşılır ve kabul edilebilir bir

mazeret olarak gelmedi, değil mi? *'Evet'* diyenlerin hepsinin haklılığını teslim ettikten sonra günümüzde şahit olduğumuz esef verici, ibretamız misallere dönebiliriz.

Er-Rafi olan Allah'ın lütfuyla geçmişte ortaya konmuş davet çalışmalarının ve meşru müdafaa zemininde yapılmış aktif mücadelenin, yedi göbek zürriyetlerinin dahi ebedî saadet ve esenlik yurdu cennete girişine vesile olacağı yönündeki sağlıksız yaklaşımların İndallah'ta hiçbir meşruiyeti yoktur.

Nasıl olabilir ki?

Mazide, zahiren ve lisanen tevhid akidesini yaşama iradesi ve müdafaa mücadelesi ile bugün gelinen acziyet hali ve uzlaşmacılık hastalığının, aynı şeyler olmadığı çok iyi bilinmelidir.

Eğer sırf geçmişteki hayırlı amellerle birileri kurtulacak olsa, akıllara ilk olarak İblis gelir. Zira o, mukarrebin meleklerle beraber idi ve seçkin bir konumda bulunmaktaydı. Dolayısıyla İblis'in (böylesi bir lütfa mazhar olmak açısından) benzer vakıalar içerisinde ilk sırada olması gerekirdi. Ancak hepimiz çok iyi biliyoruz ki böyle bir şey asla gerçekleşmeyecektir. Bu kuruntularla oyalananlar yalnızca kendi nefislerini avutabilirler. Mazilerini bayraklaştırıp marka değeri haline getirmeye çalışanlara da, üzerinde ciddiyetle durup düşünmeleri zaruri olan bir aldanış içerisinde olduklarını hatırlatmak gerekir.

Allah'a hamdolsun, yeryüzünün birçok yerinde -ki bazı yer isimlerini harita yardımıyla tam olarak bilmek mümkün olmaktadır- tevhid daveti tüm asaleti ve nezafetiyle yayılmaktadır. Bunun paralelinde dualarımızın yoldaşlığında, pazuları öpülesi muvahhid mücahidlerin mücadelelerini sürdürdüğünü görmekten kalplerimizin tüm hücrelerini sarsacak derecede coşkun bir mutluluk duymaktayız.

Ülkemizdeki gelişmeleri, aslında gelişmeden ziyade değişim olarak isimlendirmek daha doğru olacaktır. Çünkü gelişme, esas olarak olumlu bir anlamı canlandırır zihinde. Ülkemizde değişimler ve bu değişime kendini kaptırmış cemaat ve hareketlerin geldiği nokta, mazilerini de mukaddesattan sayma raddesine ulaşmıştır.

Nostaljik romantizmi, bir hareketin temel güç kaynağı yapmak, o harekete/cemaate ve tabilerine, dünyada da ahirette de hiçbir şey kazandırmayacaktır.

Dönemin şartları ile zamanın ruhunun gerektirdiğidir diyerek Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine düşman olanlarla aynı hiza ve istikamette bulunmak, yüce Allah'ın 'الحافظ' ismi celilinin tecellisinden başka bir şey değildir.

Konjoktürel şartlar ile Allah'ın tevhid dininin esasları arasında bir tercih yapmak niyeti ve girişimi dahi mağlubiyetin ve zilletin tescilinin son mührüdür.

Bugün egemen olan laik-demokratik sistem, hepimizin malumudur ki esasen fasit/bozguncu bir sistemdir. Fesatlarının derecesi ve büyüklüğü sadece daha fazla görünür olan ahlaki yozlaşmayla sınırlı değildir. Hatta sadece muvahhid Müslümanların neredeyse adam adama markaj yöntemiyle takip edilerek baskı altında tutulup hapsedilmeleri de değildir.

Aksine bu fesatlarının en açık ve en belirgin tarafı küfür ve şirkleridir. Bu küfür ve şirk insanların bulunduğu her yerde ve her mekanda onları zehirli sarmaşık gibi sarıp esir almıştır.

Geçmişte okunanlar, söylenenler, işitilenler, şahit olunanlar ve dinlenenler hatırına!

Sahih tevhid akidesi ve şaşmaz Nebevî menhec ile elde edileceği vaadolunan zafer ve izzet nerede; kokuşmuş ve her zerresi mümini iğrendiren necis bir leş gibi olan laik-demokratik sistemin patlak deliklerine *'yama'* olmaya çalışmanın mağdurane ve mahcubane zilleti ve mağlubiyeti nerede?

Münbit İklimi Bozkıra Çevirenlerle Mizanı Bozanların Akıbeti

Bu küfür sistemi, öyle zarif beyefendilerle naif hocaefendilerin (sistemin) içerisine girerek onu onarma ya da düzeltme çabaları ile ıslah olacak bir durumda değildir. Bu şirk düzeninin fesadı ancak yıkılıp kökünden sökülerek değiştirilebilir.

Ayrıntılara odaklanıp asıl olanı kaybedenler, bu hesaplarıyla dünya hayatında tamiri ve telafisi çok zor olan büyük bir vebalin altına girmiş-

lerdir. Bu hal üzere, ahirette de hiçbir dost ve yardımcı bulamayacaklardır.

Bu verimli ve güzel toprakları kendileri için çorak bozkırlara çevirenler ve onlara koyu bir taassupla bağlı olanlar Allah'a hakkıyla kulluk edebilecekleri başka bir alan ve araç arayışına girdiler de mi bulamadılar acaba?

Tevhid akidesi ile şirk ideolojilerini sözde fikir özgürlüğü adına eşit gören ve bu küfür sistemine intibak etmeye çalışmanın Allah *subhanehu ve teâlâ* katında zerre kadar bir önem ve değerinin olmaması bir yana, bu zevatın hiç beklemedikleri yürek yakıcı bir sürprizle karşılaşmaları kesindir.

"De ki: 'Size (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar;) iyi işler yaptıklarını zannettikleri halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir.' " [3]

Şeytanın telbisatı ve konjoktürel rüzgarların şişirdiği yelkenlerle okyanuslara açılma cüreti gösteren, ancak mizandan yoksun ve menheci *'Siyasi Partiler Kanunu'* olacak bir geminin yolcularının varacakları limanda karşılaşmaları mukadder olan böyle bir tablo, ne kadar da dehşet vericidir!

Kendilerine yönelik hitaplardaki tonlamalar da bu akıbete münasip olup, hiç de merhamet ihtiva etmeyecektir.

'Sizler, dünyadayken iyi işler yaptığınızı zannediyordunuz öyle mi?'

'İsimleri, tenleri ve dilleri sizler gibi olan tağutlara destek ve güç veriyordunuz ha! Bununla da yetinmeyip Allah'a, Rasûlullah'a sallallahu aleyhi ve sellem ve muvahhidlere karşı yerine ve zamanına göre farklı taktiklerle savaşan şirk düzeninin bir parçası oldunuz. Bunu da özgür iradenizle yaptınız! İsteyerek, hesaplayarak, planlayarak, sindire sindire, merhale merhale yaptınız tüm bunları...'

Kalplerinizi ve beyinlerinizi şirk zehirine karşı aşılattığınızı zannederek, bünyenizin bağışıklık kazandığını vehmettiniz. Şirk düzenine karşı mücadeleyi değil de şerbetlenmeyi(!) tercih ettiniz demek!

Artık birer demokratik figür olan bu zarif beyefendiler ve naif hocaefendiler acaba geçmişteki *'mücadele kürkünü'* bugün hangi dava(lar) uğruna ve hangi dava(lara) karşı üzerlerine almayı düşünmektedirler?

Demokrasi dinine müntesip olup, parti geleneğinden gelen ve kendilerini İslam'a nispet eden yönetimdeki tağutların ve avanesinin boş bıraktığı hangi hizmet alanları doldurulmak istenmektedir acaba?

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevdiği ve razı olduğu söz ve amellerde başarılı olmak için İslam'a gönül verip davaya can katacak bir neslin şirk ve fesat meydanlarında hezimete ve helake mahkum olmalarına rehberlik etmek hangi *'stratejik akıl'*ın eseridir?

Artık birer demokratik figür olan bu zarif beyefendiler ve naif hocaefendiler acaba geçmişteki 'mücadele kürkünü' bugün hangi dava(lar) uğruna ve hangi dava(lara) karşı üzerlerine almayı düşünmektedirler?

Sahip oldukları güç ve dinamizmle, muvahhid ve muttaki bir otoritenin önderliğinde yüce Allah'ın kelimesinin yükselmesi uğruna İslam'a hizmet etmeyi yürekten isteyen bir gençliği, tevhid davetine kanalize etmekten kaçınıp şirk sistemine yamamaya çalışmanın, Rabbanî menhecte hiçbir pratik karşılığı ve meşruiyeti yoktur.

Tevhid savunucusu muvahhid alimlere Sadabad Sarayından bakıyormuş gibi tepeden bakıp, şirk dini demokrasinin siyasi yelpazesinin solunda veya sağındaki paydaş partiler nezdinde kompleksli tavırlar sergilemek de esasen geçmişteki kimlikten eser kalmadığının güçlü bir kanıtıdır.

Kalplerini ve kapılarını demokrasi dinine açmadan evvel yüce dağlar misali çevrelerini gölgeleyen ve isimlerinin başına her türlü övgü

3. 18/Kehf, 103-104

sıfatı konulan kanaat önderleri, hocaefendiler, mollalar!

Tüm bunların bir rüzgarlık mı ömrü vardı? Mağrib'den doğuya doğru esmeye başlayan vicdanî bir rüzgarın yüce dağların zirvelerindeki karları eriteceği tahmin edilebilirdi.

Bu, beklenen de bir şey idi.

Fakat, dağ gibi görünen ağabeyleri ve hocaefendileri de yerlerinden zıplatacak kadar heyecana garkedip aynı topluluklarla *'dans'* etmeye kalkışacaklarını kimler öngörebilirdi ki?

Ölçü (mizan) bozulduğunda bilmelisiniz ki isimler ve sıfatlarda değişir. Çünkü demokratik kültürde mürtedler, müşrikler, kafirler, hristiyanlar, yahudiler, zerdüştler, şamanistler, yezidîler, ateistler ve diğer tüm sapkın ideoloji sahipleri birdir, dosttur ve kardeştirler.

Demokraside ötekileştirme yoktur(!)

Ötekileştirmeye hak ve yetkisi olan varsa da bu hak ve yetki, ancak ve yalnızca büyük efendilerindir. Büyük efendileri, zarif beyefendiler ve naif hocaefendiler gıyaben de olsa çok iyi tanırlar.

Ölçü değiştirildiğinde ya da bozulduğunda, kimileri dinin sadece bir kısmını alıp önemser ve bütün güç ve hassasiyetlerini bu kısım üzerine yoğunlaştırırlar.

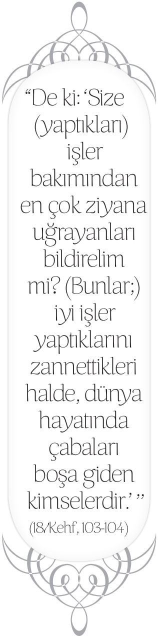
Günümüz tağutî rejiminin başındakiler bundan farklı davranmamaktadırlar. Bu tağutî rejimin başındaki adam bunu bizzat hem de milyonlarca insanın gözleri önünde itiraf etmiştir. Akıl ve basiret sahibi muvahhid Müslümanlardan başkası bunu fehmedebildi mi acaba?

Ne demişti tağut?

'Açık söylüyorum, biz toplum içerisindeki birçok aşırılıkları törpüledik. Onların adeta gazını aldık.'

En umulmadık kesimlerden demokrasiye katılım ve desteğin nedenleri hakkında net bir cevap gibidir bu sözler. Tağutun bu söyledikleri aynı zamanda partileşme sürecindeki kesimlerin, akıllara durgunluk veren hızlı dönüşümlerinin sebep-sonuç ilişkisine dair, güçlü ipuçları vermektedir.

"De ki: 'Size (yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar;) iyi işler yaptıklarını zannettikleri halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir.' " (18/Kehf, 103-104)

Ölçü değiştirildiğinde ya da bozulduğunda bugün sıkça yaşadığımız gibi, hak olarak gösterilmeye çalışılan batılın batıl olduğunu yüksek sesle dillendiren muvahhid davetçiler zindanlara atılarak sesleri kısılmaya ve nefesleri tüketilmeye gayret edilmektedir. Çünkü bu muvahhidlerin tüm çabalamalara, tehdit, baskı ve zindanlara rağmen *'gazları'* alınamamış, aşırılıkları da bir türlü törpülenememiştir.

Ölçü değiştirildiğinde ya da bozulduğunda artık kullanılan ölçekler de çift olur.

Tağutlar ve onların avanesi için farklı bir ölçek vardır artık. Özel kriterler imbiğinden damıtılarak elde edilen sınırsız kredi ve hoşgörüyü tartıp ölçebilecek ölçek bile bulunamaz mazinin meftunlarında. Çünkü onlar da aynı yolun yeni, utangaç ve heyecanlı yolcularıdır. Bu ölçek yarın onlar için de gerekecektir. Yalnızlık hissetmemek için, onlarla duygudaşlık ve onları kendilerinden bilmek ya da kendilerini de onlara katmak, sevmeye, korumaya, övmeye ve desteklemeye yarayacak bir ölçek olmalıdır ellerinde.

Diğer ölçek de tevhid ehli, tevhidin yardımcıları, dostları ve davetçileri için kullanageldikleri ölçektir. Onları sürekli olarak suçladıkları bağnazlık, katılık, apolitiklik, geçmiş asırlarda kalmışlık, haricilik ve tekfircilik töhmetleri altında ezmeye çalışırlar. Mizanları bozulduğundan böyle izansız suçlamaların da ardı arkası

kesilmez. Ölçüleri hem bozuk hem de çift!

"İnsanlardan, kendileri bir şeyi ölçerek aldıkları zaman tam alan; ama onlara bir şeyi ölçüp tartarak verdiklerinde eksik tutan kimselerin vay haline! Bunlar büyük bir günde tekrar diriltileceklerini sanmıyorlar mı?" [4]

İnsanlara, kesimlere, kavimlere ve ülkelere ulaşabilmek; işbirliği ve güç birliği yapabilmek için altında toplanılan şemsiye, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* gazabını celbetmektir.

İnsanlara, milletlere ve beldelere ulaşmaya çalışmayı Allah *subhanehu ve teâlâ* ile olan ahdi bozmayı gerektirecek derecede önemli görenler artık istidracın[5] kapsamındadırlar.

"...daha iyiyi daha kötü olan ile değiştirmek mi istiyorsunuz? O halde girin şehre. Zira istedikleriniz sizin için orada var..." [6]

Girin ve görün!

Şüphesiz bu gördükleriniz ve göreceklerinizi hiç bir zaman görmek istemeyeceklerinizdir.

Görülen Işık Tünelin Ucu mu Yoksa Trenin Farı mıdır?

Müminlerin mizanı asla değişmez. Müminlerin mizanı kendi nefsi arzularına göre şekillenmez. Onların, çıkarlarına göre değişmeyen tek ölçüleri vardır, o da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitapla beraber indirdiği mizandır.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ölçünün kriterlerini kıyamete kadar sabit kılmıştır. Öyle bir mizan ki, kendisini ölçü edinenler asla hataya düşmeyeceklerdir.

Bu şaşmaz ve şaşırtmaz ölçü, tevhiddir. Gerçek anlamda dost ve kardeşler işte bu tevhidin şartlarını ve gereklerini hakkıyla yerine getirenlerdir.

Düşünüşleri, yaşayışları, planlamaları, hesaplamaları, ticaretleri, diplomasileri, mücadeleleri, kavgaları, barışları, arkadaşlıkları, komşulukları, dostlukları ve hatta hayalleri dahi bu şaşmaz ölçüye muvafık olanlar; kalabalık, kötü ve isyanları itaatlerinden fazla olan bir topluluk içerisinde yaşıyor olsalar da, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* müjdesine nail olacaklardır, biiznillah.

Bir tünelin içerisinde zifiri karanlıkta yol alırken, uzunca bir mesafede karşıdan beliren bir ışığın gittikçe büyüdüğünü görürsünüz. Siz ileriye doğru yol aldıkça karşıda görülen ışık da büyür.

Bu ışık/aydınlık muvahhidler için tünelden çıkışın müjdesidir. Küçük, basit ve önemsiz ayrıntılarla kuşatılıp etkisizleştirilmeye çalışılan Müslümanı özgürleştiren tevhidin ta kendisidir o aydınlık.

Gözleri ve kalpleri iddia ettikleri gibi *'geçici'* de olsa *'ödünç'* de olsa demokrasiye yönelmiş kimseler, aydınlık zannederek güle oynaya ilerledikleri *'ışık'*ın, son nefeslerini vermek üzere altında kalacakları bir trenin farı olduğunu fehmederler mi acaba?

"Neyiniz var? Ne biçim hükmediyorsunuz? Yoksa okuduğunuz ve her istediğiniz şeyi içinde bulduğunuz bir kitabınız mı var? Yoksa size 'dilediğiniz gibi hükmedin' diye, kıyamete kadar sürecek bir ahit mi verdik?" [7]

Davamızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

4. *83/Mutaffifin, 1-5*
5. *İstidrac: Allah'ın bazı kimselere sapkınlıklarını arttırmak ve sonunda şiddetle cezalandırmak için derece derece nimetleri ve parlak talihleri arttırmasıdır.*
6. *2/Bakara, 61*
7. *68/Kalem, 36-39*

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Aldanmayalım!

Hedef belirlemek kadar hedefe ulaşmak için gidilen yolda sebat etmek, amacını hatırdan çıkarmamak da önemlidir. Çünkü hayatınızı anlamlandıran amacınıza ulaşmanıza engel olacak o kadar çok amil vardır ki...

Meddahın biri, ballandıra ballandıra terzilerin hilelerinden bahsediyor, onların lafa tuttukları müşterilerinden nasıl kumaş aşırdıklarını anlatıyordu. Hıtalı bir Moğol, bu hikâyeleri dinleyince birden öfkelendi:

— Söyle bana bu şehrin hilede en mahir terzisi kimdir?

— Ciğeroğlu adında bir terzi vardır ki lafazanlıkta ve hırsızlıkta ondan üstünü yok. İddiacı Moğol:

— Bahse girerim ki ne o, ne başkası benden bir iplik bile çalamaz, dedi. Meddah onu uyardı ve dedi ki:

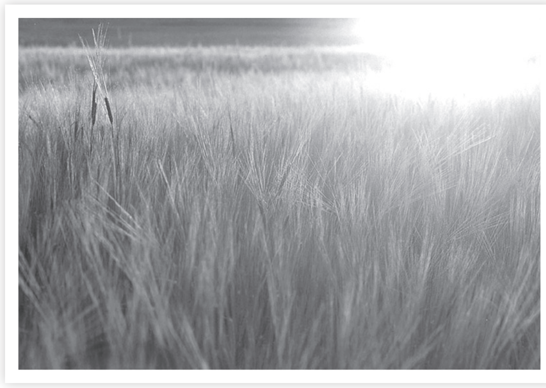
— Kendine bu kadar güvenme! Ben, senden daha gözü açık nicelerini bilirim ki onun hilesine mağlup oldular. Zarara uğramaktansa ondan uzak dursan daha iyi edersin.

Bu tartışma uzayınca Moğol'un ayranı iyice kabardı ve ortalığa şöyle dedi:

— İşte atım, onun üzerine bahse giriyorum. Eğer o terzi benden kumaş çalabilirse size atımı vereceğim. Ama ben galip gelirsem sizden de at isterim.

Böylece Moğol ve diğerleri bahse tutuşup ayrıldılar. Gece boyunca Moğol, terzinin hayaliyle uğraşıp durdu, uyuyamadı. Aldanmamak için orada nasıl davranacağına dair planlar yapıyor, planlar bozuyordu…

Nihayet ertesi sabah, koltuğunun altına bir parça atlas kumaş aldı ve terzinin yolunu tuttu. Terzi, onu saygıyla karşıladı ve tatlı diliyle bülbül gibi şakımaya başladı. Fakat aldanmamaya niyetli Moğol oralı olmadı ve kumaşı terzinin önüne atarak emretti:

— Bundan bana bir savaş elbisesi biç, belden aşağısı geniş üstü dar olsun!

Terzi ölçüp biçti ve elbisenin ne kadar kumaştan çıkacağını hesapladı. Bir yandan bu işleri yaparken, öbür yandan geçmiş beylerle ilgili hoş hikâyeler anlatarak müşteriyi oyalıyordu. Söz ilerledikçe Moğol'da, içeri girerken ki hal kalmamıştı; yumuşamış, anlatılan komik şeylere gülmeye başlamıştı.

Güldükçe zaten çekik olan daracık gözleri kapanıyordu. Onun gözleri kapanınca terzi fırsatı kaçırmadı ve kaşla göz arasında, kumaştan bir parçayı kesip oyluğu altına sakladı. Birinci hikâye bittiğinde, zavallı Moğol'un aklında ne geliş amacı, ne de rehin bıraktığı atı kalmıştı:

— Ne olur bana bir hikâye daha anlat, diye yalvardı. Terzi, ilkinden daha komik bir fıkra anlatınca bizimki gülmekten kahkahalara boğuldu. Tabii terzi de bu arada kumaştan bir parça daha götürdü. Anlatılan hikâye bitince Moğol tekrar:

— Ben ömrümde senin kadar tatlı dilli bir adama rastlamadım. Ömrüme ömür kattın. Bana bir hikâye daha anlat, diye yalvardı... Terzi, ilk ikisinden daha komik bir fıkraya daha başladı. Artık Moğol, iyice kendini kaybetti ve sırt üstü düştü, yerde debelenmeye başladı. Onun bu halinden faydalanan terzi büyükçe bir parça daha kesip sakladı.

Hıtalı Moğol, dördüncü sefer yine bir hikâye anlatmasını rica etti. Usta, merhamete gelip daha fazla çalmayarak, içinden, *'Meğer komik şeye ne kadar düşkünmüş. Aldanışından, zararından haberi yok!'* dedi. Moğol ise ustaya öpücükler dağıtıyor, *'Bir iyilik yap, bana daha hikâyeler söyle!'* diyordu.

Terzi dedi ki, *'Ey yanılıp duran adam, artık yeter! Başka bir komik hikâye daha söylersem, vay haline! Sonra atlas kumaşın daracık gelir. Hiç kimse bu işe razı olur mu? Bu sırrı anlasaydın gülmek nerede, gülüşün kan ağlamaktan beter olurdu.'*

Bazı gerçekleri ne de güzel anlatır hikayeler… İbret verir, ders verir insana… Her okuyan pek çok ve pek farklı dersler çıkarabilir bu hikayeden. Biz çıkaracağınız derslerden en güzel şekilde istifade etmenizi temenni ederek, sadece bu ay üzerinde durmak istediğimiz konu ile alakalı ibret/ders üzerinde yoğunlaşacağız.

'Ne için yaşıyorsun?' sorusuna herkes farklı farklı yanıtlar verir. Kimi dünya hayatında saadet, kimi ahirette rahmet, kimi hem dünya hem de ahiretini imar için çalışır durur şu geçici dünyada… Hedef belirlemiştir herkes kendine göre. İnsanı hayata bağlayan da hedefleridir. Hedefine ulaşmak için yaşar insan, çalışır çabalar, bu uğurda çektiği tüm sıkıntıları hiçe sayar. Ulaşmak istediği amaçtır, konumdur hedef.

Kimi zengin olmanın peşindedir. Paraya sahip olabilmek için helal veya haram yolları kullanarak çalışır, didinir.

Kimi eğitimi için planlar yapar. Amacı akademik kariyerini yükseltmektir. Günlük yaşantısında eşe, çocuğa ayıracak vakit dahi bulamaz. Kafasında saç kalmaz.

Kimi eşine adamıştır kendini. Onu razı edebilmek için çabalar. Hayatının tek gayesi, anlamı budur.

Kimi evladı için vardır. Hedefi onu iyi yetiştirebilmektir. Maddi manevi desteğini esirgemez evladından. Devamlı okul kapılarında, dershane önlerindedir.

Kimi Âlem-i İslam'ın derdiyle dertlenir. Davasının ateşli savunucusudur. İslam'ın hakimiyetinden ümitlidir. Bu ümitle hizmet eder, seferber olur.

Örnekleri daha da arttırabiliriz.

Her ne kadar hedefleri farklı olsa da bu insanların ortak bir noktası vardır ki o da, onların gözlerindeki ışıltıdır, hedeflerine olan tutkularıdır. Onların tutkuları bir erkeğin eşine, bir

annenin evladına olan düşkünlüğü gibidir. Hayalleri, düşünceleri, eylemleri hep hedefleriyle paraleldir. Enerji yüklüdürler. Önlerine çıkan engeller onları yıldırmaz. Hedeflerine kilitlenmişlerdir. Onlara göre başarısızlık, hezimet yoktur. Deneyim vardır.

Ampulü bulan adam hakkında anlatılır. Sayısı yüzleri geçen deneyler yapmıştır. Ancak ampulü icatta başarısız olmuştur. Çevresindekiler ona:

'Bırak vazgeç. Yüz bilmem ne kadar denedin olmadı.' deyince adam:

'Ben bu kadar yoldan ampulün bulunmadığını öğrendim.' şeklinde cevap vermesi bunun göstergesidir.

Peki hedefsiz bir insan düşünülebilir mi? Düşünülmemekle beraber, sayıları o kadar çoktur ki. Etraf, hayatın gayesini idrak edememiş, yaptığı hiçbir işten zevk almayan, hak olsun batıl olsun herhangi bir davaya intisap etmemiş, çevresinde olan biten her şey kendisine boş ve saçma gelen, aslında kendi hayatının boş olduğunu bir türlü fark edemeyen, mutsuz insanlarla doludur…

Müminin hedefi nedir? *'Cennet'* deyişinizi duyar gibiyim. Evet, mümin cennet için plan proje üretir. Zira Allah ona, *'...yarışanlar bunun için yarışsın.'*[1] diyerek cenneti hedef göstermiştir. Burada biraz duralım. Acaba hedefi olan insanların özellikleri gerçekten bizde var mı? Yoksa İslam'ın mümine yüklediği misyon nedeniyle, alışkanlık haline gelen bir ifade mi bizim cennet hedefimiz?

Hedefi cennet olan insan onu cennete götürecek amilleri araştırır. Duyduğu, öğrendiği ne varsa uygulamak için heyecanlıdır. Enerji doludur. İbadet onu yormaz bilakis şarj olur. Amele düşkündür. Hatta o kadar düşkündür ki bakanlara cennet ehlini hatırlatır. Hata yaptığında bu hata onu başladığı noktaya ya da daha geriye götürmez. Tevbe ile onu daha yükseklere taşır. Bu özelliklere bakarsak sanki bizim durumumuz hedef sahiplerinin hallerinden ziyade, hedef belirleyip de sebat edemeyen, aldanan Moğol'un haline benziyor.

1. 83/Mutaffifin, 26

Hedefi cennet olan insan onu cennete götürecek amilleri araştırır. Duyduğu, öğrendiği ne varsa uygulamak için heyecanlıdır. Enerji doludur. İbadet onu yormaz bilakis şarj olur. Amele düşkündür.

Hedef belirlemek kadar hedefe ulaşmak için gidilen yolda sebat etmek, amacını hatırdan çıkarmamak da önemlidir. Çünkü hayatınızı anlamlandıran amacınıza ulaşmanıza engel olacak o kadar çok amil vardır ki bunlardan ilki ve en önemlisi de aldatıcı dünyadır. Hikayemizdeki terzi dünyayı temsil eder. Anlattığı hikayeler de dünya hayatının süsü ve eğlenceleridir.

Dünyanın cazibesi; zevk, sefa, oyun, eğlence, kadın, erkek, evlat, mal, makam, şöhret, şehvetlerden ileri gelir. İşte insanın süslere aldanıp yoldan çıkması an meselesidir. Her sapma dönüşü imkansız bir yola sokmasa da insanı dikkat etmek gerekir. Hatada ısrarcı olmak, Moğol asker gibi hedefi tamamen unutmak, durum değerlendirmesi dediğimiz muhasebe yapmamak dönüşü imkansızlaştırır. Ve daha da kötüsü tüm bunlar olurken, ömrümüzün tıpkı terzinin aşırdığı kumaş gibi tükenmesidir. Aldanışımızla terk-i diyar etmemizdir.

Ecelin bizi bu aldanışımızla yakalamasını kim ister ki?

Aldanışlarımızın farkına varma dileği ile...

MİRSAD AĞINT

Davetçi

Davamız Allah'ın davasıdır. Bu usül de Rasûlullah'ın menhecidir. Benim bu anlattıklarımın çok daha fazlasını çok azgın bir toplumun içinde emrolunduğu gibi açıkça tebliğ etmiş bir Peygamberdir örneğimiz.

Kalın çerçeveli gözlüğünün ardından büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu Muharrem. Böyle bir şeyler duymamıştı şimdiye kadar. Altı kişilik kompartmandaki herkes gibi o da merakla kulak veriyordu konuşulanlara. Konuşanın sakallı olması ilk anda pek antipatik gelmişti ona. *'Hah! Buldu birkaç gariban yurttaş hemen tekkeye çorba içmeye davet edecek. Sonra da o kapitalist şıh efendinin köşkünde özgür ruhlarını kurban ettirecek şu zavallıların. Gerici!'*

Evet. Böyle düşünüyordu Muharrem. Oldum olası hiç hazzetmezdi sakallılardan. Sakallı derken istisnalar da var tabii. Hoşlanmadığı *'çember'* sakallılardı. Yoksa keçi sakallı, puan sakallı, dük sakallı veya filozof sakallılar ona göre modern ve saygın insanlardı. Sonuçta kıldı, tüydü ama düşüncesinin ve yaşam tarzının şeklî bir yansımasıydı. Nedense sakallı birilerine rast geldi mi aklına hemen şıhlar gelirdi. Din adına toplumun malını ve emeğini sömürdüklerine inandığından dolayı onlara karşı büyük bir hınç besliyordu.

Sadece kendisinin ve kendisi gibi düşünenlerin böyle bir saçmalığın ve sömürünün karşısında durduklarını düşünüyordu Muharrem.

Saatler ilerledikçe karşı koltuğun en solunda oturan ve kendisini *'Yavuz'* olarak tanıtan sakallı gencin anlattıkları hoşuna gidiyordu. Engelleyemediği bir ilgiyle delikanlıyı dinlerken eliyle buğulanan camı silmeye başladı. Sonra konuşulanları dinlemiyormuş gibi camdan dışarıyı seyretmeye başladı.

Geceden beri yağan aralıksız kar adeta toprak üşümesin diye serilen bembeyaz bir battaniye gibiydi. Kar battaniyesi.

Tam karşısında oturan yaşlı adam Yavuz'a doğru hafifçe eğilerek kısık sesle:

— Hoca, sana bir şey sormak istiyorum.

— Ben hoca değilim bey amca.

Bunu söylerken parlak gözleriyle yaşlı adama yöneltti bakışlarını. İçtenliği, gözlerinin akı-

na gömülmüş bir çift siyah akik gibi olan göz bebeklerinden okunuyordu Yavuz'un:

— Bildiğim bir şey ise memnuniyetle cevaplarım.

— Olsun. Hocalar bile senin gibi bilmiyorlar. Amma sana acıyorum molla efendi oğlum…

— Ne münasebet, nerden aklına böyle bir şey geldi bey amca?

— Doğru senin söylediklerin güzel şeylerdir. Fakat bunları her yerde söylememeni tavsiye ederim.

— Allah'ın dinini Allah'ın kullarından gizlemek Allah *subhanehu ve teâlâ* katında en büyük cürümlerdendir. Bunları bilmen lazım, değil mi?

— Haklısın. Amma her doğru her yerde söylenmez. Bunu anlatmak istedim yani… Yoksa onu ben de biliyorum.

Yaşlı adamın ürkek tavrı kompartmandaki diğer yolcuları da etkilemişti. Soğuk bir rüzgar esmişti sanki konuşmasındaki tehlikeyi(!) henüz fark etmişler gibi bir tedirginlik hissetmeye başlamışlardı.

Muharrem de bu olanları gözlemliyor, Yavuz'un ne yapacağını merak ediyordu. Yaşlı adamın söylediği birkaç cümleden sonra ortamın buz kesmesine o da epey bozulmuştu. İnsanlar durduk yere kendi kendilerini hapseden yüksek duvarlar örüyorlardı işte. Acaba bu yaşlı adam geçmişte bir travma yaşamış olabilir miydi? Kim bilir, belki de kafasında onlarca dipçik darbesinin izleri vardır. Yediği dipçik darbelerinin ağrıları dinmiş, yaraları iyileşmişti belki ama yüreğine işleyen korkuyu şu yaşına kadar taşıyordu halâ. Hem de büyüterek. Sadece kendisiyle de sınırlı kalmıyordu. Yanında ve çevresinde kimler varsa onlara da sirayet ettirecek ölçüde büyük bir korkuydu onunkisi. Bu psikolojiden kurtulmalıydı insanlar. Önceki kuşaklardan aktarılan sinmişlikten sıyrılmalıydı gençler.

Bozguncular ve inkârcılar her zaman tevhid davetinin önünü tıkmaya çalışmışlardır. Bazılarının kalplerine korku tortuları birikmiş, kimileri akıl ve heva girdabında boğulmuş, kimleri de...

— Ben de diyorum ki, demirden korksaydım trene binmezdim bey amca!

Yavuz'du konuşan. Muharrem'i daldığı düşüncelerden koparan bu sözler düşündükleriyle örtüştüğü için hoşuna da gitmişti.

— Davamız Allah'ın davasıdır. Bu usül de Rasûlullah'ın menhecidir. Benim bu anlattıklarımın çok daha fazlasını çok azgın bir toplumun içinde emrolunduğu gibi açıkça tebliğ etmiş bir Peygamberdir örneğimiz. Tevhid davası uğrunda başımıza bir şey gelecekse de, yüce Allah'tan yardım diler ve bunu büyük bir şeref olarak görürüz.

Yavuz'un yanında oturan ve yolculuğun başından beri onu dikkatle dinleyen genç adam sırası gelmiş gibi söze girdi:

— Arkadaş çok haklı. Boş davalar uğrunda millet neler çekiyor, her gün görüyoruz. İslam davası olmadığından emin olduğum değişik fikirler ve ideolojiler için hayatları mahvolanlar var. Yani ben de şaşırıyorum. Bir insan aynı anda nasıl hem Müslüman hem demokrat ya da hem Müslüman hem sosyalist olabilir?

Esefle derin derin soluklandıktan sonra:

— Demin arkadaş da söyledi. İşte bu insanlar bir de Müslümanız diyorlar… Yani kime sorsan bunu söylüyor ama, ne bileyim, bana tuhaf geliyor bu vaziyet.

Yolculardan orta yaşlı olanı, genç adama yönelerek ılık bir ses tonuyla:

— Tevbe de yeğenim, öyle konuşmak iyi değil.

— İyi de dayı, hani Nasreddin Hoca'nın hikayesi gibi bir durum var ortada. Hoca, kasaptan iki kilo et alıp sabah erkenden eve yollamış, hanımı güzel bir yemek yapsın diye. O gün komşu kadınlar misafirliğe gelmesin mi?

Hoca'nın hanım da eti pişirip hep beraber yemişler. Nasıl olsa akşam ziyafet var. Gün boyu aç gezen Hoca eve döndüğünde hemen sofranın kurulmasını istemiş. Hanımı, Hoca kızmasın diye: *'Hoca Hoca… Senin gönderdiğin eti kedi yedi!'* deyivermiş. Hoca şaşırmış buna, inanmamış tabii. Hemen kediyi alıp tartmış. Kedi tam iki kilo çekiyor. Sonra da öfkeli öfkeli söylenmeye başlamış: *'Yahu eti kedi yediyse kedi nerede?'*... İşte bizim Müslümanlığımızda tıpkı bu hikayedeki gibidir. Eğer *'Müslümanlığımız'* buysa İslam nerde? Arkadaşın dediği gibi, herkes birbirinin dindaşı olmuş yani. Lakin, hangi dinin?

Belli ki Yavuz'un demin söyledikleri kompartmandaki soğuk havayı dağıtmıştı. Bu genç adamın kavrayışından da memnun kalmıştı. Yol uzun, vakit de boldu. Öyleyse devam etmeliydi.

— Bozguncular ve inkârcılar her zaman tevhid davetinin önünü tıkmaya çalışmışlardır. Bazılarının kalplerine korku tortuları birikmiş, kimileri akıl ve heva girdabında boğulmuş, kimleri de dünya ve ahirette hiçbir faydası olmayan küfür davasının peşinde oyalanmaktadır. Tevhid davası adeta okyanuslarda yol alan cankurtaran gemisi gibidir. Ona yönelen, ona ulaşan kurtuluşa ermiştir. Suyun yüzeyindeki kabuklar ve çer-çöp bu gemiyi durduramaz. Öyleyse hepimiz şunu düşünmeli ve şu soruya dürüstçe cevap vermeliyiz:

'Ben neredeyim? Suyun yüzeyindeki köpük ve kabuk muyum yoksa geminin içerisindeki has yolculardan mıyım?'

Nerede olduğumuza dikkat edelim. Güvertede veya kamarada olmamız çok da önemli değil. Yeter ki geminin içinde olalım, asıl mesele budur.

Yaşlı adam bunları dinlemekten hoşnut olmadığını saklamaya gerek duymuyordu artık:

— Her şeyin başı huzurdur, hoca. Güzel vaaz veriyorsun amma biz Peygamber devrindeki müşriklerden değiliz ki, tevbe sümme haşa!

Durakladığında kısılı dudakları titriyordu.

— Hamdolsun her sokak başında camilerimiz var, senin gibi hocalar vaaz veriyor, herşey serbest... Senin söylediklerin de hoştur ama ne bir şeyh bıraktın, ne bir parti ne de bir devlet. Kara patostan beter ettin billahi!

Muharrem dayanamadı, yaşlı adama bir şeyler anlatmak isteğiyle sözünü keserek konuşmaya başladı.

— Bak amcacığım. Arkadaşın anlattıklarını dinlemeden önce İslam'ı şıh, tarikat ve particilik olarak tanımıştım. Son birkaç saattir anlattıklarından dolayı İslam hakkında biraz aydınlanmış oldum. Artık İslam ile particiliğin, şıhların ve sistemin işbirlikçisi sözde hocaların arasına büyük bir fark olduğunu anladım. Yani en azından İslam'ın böyle şeylerden uzak olduğunu kavramış oldum...

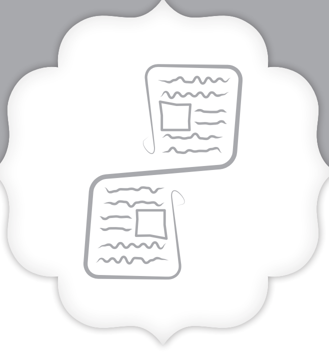
Muharrem, içinde yeşermeye başlayan tohumun çıtlamasını duyurmak istiyordu sanki. Yolculuğun başladığı andan beri anlattıklarına hep ilgisizmiş görünen Muharrem'in bu çıkışı Yavuz'u çok sevindirmişti. Yavuz'la karşılaşması öncesine dek farklı bir inanca sahip olduğu halde, birkaç saatlik davet neticesinde şu zemheri soğuğun sımsıcak eden hidayetin arılığıyla Muharrem'in zihni de berraklaşmaya başlamıştı. Artık kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından baktığında iyi ile kötüyü net olarak görecek, uzaklar daha da yaklaşacaktı.

Tren uzun bir tünelin içine girdiğinde lokomotif düdüğüyle beraber kompartman kapısı üst üste birkaç kez tıklandı. Yaşlı adam korkudan büzülmüş ve rengi atmış bir halde anlaşılır titrek bir sesle:

— Aha da geldiler, ben bir şey bilmiyorum…

Kompartmandaki herkes biraz hayret biraz da acıma duygularıyla yaşlı adama bakarken kapı hızla açıldı. Üzerindeki demiryolu üniformasıyla kapıda beliren tren kondüktörünün sesi doldurdu bu kez kompartmanın içini:

— Bilet kontrol!

Mali meselesi tam olarak nedir?

1. Mali meselesi Mali meselesinden ibaret değildir.

2. Mali ile komşuları Çad, Nijer, Burkina Faso ve Fildişi Sahili eski Fransız sömürgeleridir. Fransa, neo kolonyalizmin gereği olarak, değerli yeraltı kaynakları bakımından fevkalade zengin olan bu ülkeler üzerindeki kontrolünü muhafaza etmeye çalışmakta, kontrolden çıkan hükümetlere ve kendisine sadık hükümetlerin muarızlarına türlü çeşit saldırılar düzenlemektedir.

3. Mücahitlerin kontrolündeki Kuzey Mali'ye müdahale için istasyon olarak kullanılan Çad'da öteden beri Fransız askerleri bulunuyor. Bu askerlerin görevleri şimdiye kadar "Çad'daki Fransız vatandaşlarını ve Devlet Başkanı İdris Debi'yi korumak" şeklinde tanımlanıyordu. 1990'dan beri işbaşında olan Debi, ülkesinin petrolünü Fransa'ya peşkeş çeken bir diktatör. Geçtiğimiz yıllarda Debi'yi devirmenin eşiğine gelen gerillalar başkent N'camena'da Fransız ordusunun yardımıyla geri püskürtülmüşlerdi.

4. Nijer'in uranyum zengini Agadez bölgesinde bağımsızlık için savaşan Tuareg grupları var. Bu grupların Fransız uranyum şirketi Areva tarafından finanse edildiği ileri sürülüyor. Ülkeye gazeteci gibi kılıklarla giren Fransız ajanlarının Tuareg isyanına katkıları ise kesin. Bu yüzden Nijer devleti Fransa'ya tavır koymuş, ülkede yayın yapan Fransız radyosunu susturmuş ve Paris merkezli "Sınır Tanımayan Doktorlar"ın başkent Niyamey'deki bürosunu da yolsuzluk gerekçesiyle kapatmıştı. Derken Nijer'de askerî darbe oldu, yönetim değişti!

5. Mali'de de uranyum var. Ve dünya kadar Katolik misyoneri. Bunlar, bir tek Hıristiyan'ın bulunmadığı köylerde -harabe halindeki camilerin karşısında- muhkem kiliseler inşa ediyorlar. Sık sık uğrayıp ayin yapıyor, köylülere hediyeler dağıtıyor, çocuklara dondurma yediriyor ve mütemadiyen gülümsüyorlar. Hıristiyansız köyle kilisenin mantığı: Yeni nesiller kiliseye ve Hıristiyanlara aşina olarak yetişsinler ki ileride kendilerine Hıristiyanlık tebliğ edildiğinde yadırgamasınlar... "Bu ne saçmalık? Hıristiyan'ın yaşamadığı köyde kilisenin ne işi var? Buna niye karşı çıkmıyorsunuz?" diye sorulduğunda, Müslüman köylüler şöyle cevap veriyorlar: "Biz onlara bir şey dersek Mali'de din hürriyeti yok diye dünyayı ayağa kaldırırlar. Devletimiz bizi

uyarıyor, 'Karşı çıkarsanız bize yardımı keserler, kredi vermezler, üstümüze gelirler' diyor." Yani; 1. Katolik misyonerliği ile Fransız sömürgeciliği arasında sıkı bir irtibat var, 2. Mali'de Frenklerin en saçma ricalarını bile geri çevirmeyen basiretsiz, dirayetsiz bir yönetim var.

6. Mali'nin kuzeyindeki Azavat bölgesinde hakimiyet kuran İslamcı gruplar devleti ve cemiyeti İslamileştirmeyi hedeflerken, sömürgeciliğin / misyonerliğin ipini çekmeye de hazırlanıyorlar. Üstelik bunu sadece Mali'de değil, diğer komşu ülkelerde de yapmaya niyetli oldukları aşikâr.

7. Bundan üç-dört sene evvel Burkina Faso'nun başkenti Vagadugu'da görüştüğümüz feraset sahibi bir zat, "Burkina Faso, Nijer ve Mali'nin birleştiği havzada o kadar büyük bir yeraltı zenginliği var ki, birkaç sene içinde bu havzada korkunç savaşlar çıkabilir" demişti.

8. Fransa, büyük ölçüde kontrol ettiği ECOWAS'I (Batı Afrika Devletleri Ekonomik Topluluğu) "bütün bölgeyi tehdit eden İslamcı teröristlere" karşı seferber etti. ECOWAS, Kuzey Mali'ye askerî müdahale için Fransa'ya resmen çağrıda bulundu ve Fransa saldırıya geçti. Saldırının sadece ilk gününde ölen Müslümanların sayısı 100'ü buldu. Hava bombardımanından kurtulmak için nehre atlayan üç çocuk da boğularak öldü. Fransa Cumhurbaşkanı Hollande, "İslamcı grupların tehdidi altındaki Mali yönetimine yardım maksadıyla" hareket ettiklerini söylüyor, fakat maksatları elbette Afrika'daki sömürge çarklarını korumaktan başka bir şey değil.

8. Kendi aralarında acımasız menfaat kavgalarına girebilen Batılı devletlerin önde gelenleri bu işte beraberler. ABD ve İngiltere, Fransa'ya destek oluyor. Anglo-Amerikan uşağı Kanada da sahnede. Şu günlerde askerî harekâta katılmaları beklenen Batı Afrika devletleri askerlerinin bir kısmını eğitmekle meşgul. Eğittiği askerler Nijerli. Düne kadar Fransa'yla papaz olan Nijer devleti, Kuzey Mali harekâtında Fransa'ya en hararetli desteği veren -ve en çok asker taahhüt eden- ülkeler arasında bulunuyor.

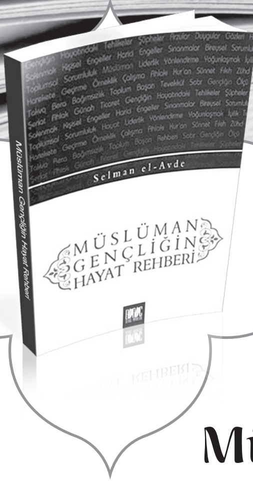
9. İslamcıların bundan 10 ay kadar evvel Kuzey Mali'de kontrolü ele geçirmelerinin hemen ardından, içlerindeki bazı gruplar bölge halkıyla lüzumsuz didişmelere girmişlerdi. O krizin aşılmış olduğunu, bölge halkının gönlünün kazanıldığını ümit ediyoruz. Öyle olursa direniş daha kavî olur. Mücahitler bu muharebede yenilseler bile harp devam eder ve er veya geç mücahitlerin zaferiyle sonuçlanır.

10. Allah büyük.

Ebu Ensar

ebuensar@tevhiddergisi.com

Müslüman Gençliğin Hayat Rehberi

Kitap: Müslüman Gençliğin Hayat Rehberi

Yazarı: Selman El- Avde

Yayınevi: Buruç Yayınları

Hamd ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve elçisidir.

Bu ay da yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız kitap gençlere yönelik olacak. Çünkü gençlik dönemi gencin kanının kaynadığı, kendini güçlü kuvvetli hissettiği, gözünü budaktan esirgemediği dönemdir. Gençlik günlerinin hızla ilerlemesi yaşın ilerlemesi ve bunları olumlu yönde kullanmaması büyük bir handikaptır. Selef imamlarından biri: *'Gençlik, bütün cesaretini taşıdığı silahtan alan, ama silahını düşürmüş birisinin durumuna benzer.'* der.

Oysa gençliğin, bu döneminde kendilerini bu dönemlerde uyaracak, içlerindeki cesareti ve enerjiyi doğru ve büyük idealler peşinde tüketmeleri konusunda kendilerine yol gösterecek sürekli hatırlatma ve nasihatlerde bulunacak rehberlere ihtiyaç duymaktadırlar.

Yine yaşam süreçleri içerisinde olabilecek ayak sürçmeleri, aceleciliğin neden olacağı zararları tecrübe yetersizliğine, şeytan ve dostlarının çeşitli entrikalarına karşı kendilerini sürekli uyaracak nasihate ihtiyaçları vardır. Hele hele yaşadığımız coğrafyada içkinin, kumarın, sigaranın, fuhşun, şehvetin ve her türlü rezaletin muassır medeniyetin alametin farikası sayılıp, kişiyi sırat-ı müstakime götürecek yollarını kapatıldığı, bunların çağ dışı, gerici ve demode şeyler olduğunun anlatıldığı bu zamanlarda gençliğin kendisini doğru yola ulaştıracak her türlü nasihate ihtiyacı vardır.

İşte tanıttığımız bu eser, gencin hayatındaki tehlikeleri, tehlikelere karşı çözüm yolları, gençliği bekleyen engelleri, kötülüklere karşı tutumu, kişisel gelişimi, karakteri ve toplumun inşasında gençliğin önemi konusunda güzel nasihatler içermektedir.

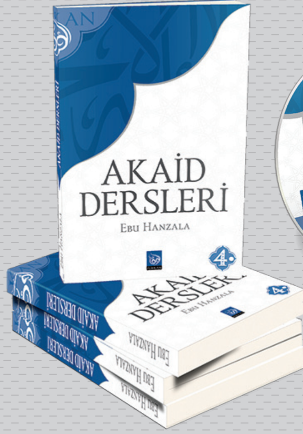
Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

TAYYİP'TEN ÖNCE: 'GAZ' DEVRİ...
La İlahe illallah! Allahuekber! Kah-rol-sun Ameri-ka!
Açık söylüyorum. Bu ülkede var olan aşırı uçları biz törpüledik. Toplumun adeta GAZ'ını aldık. Eee.. Bunlar kolay işler değil tabii...
AŞBAKAN KONUŞUYOR... BA
TAYYİP'TEN SONRA: 'HAZ' DEVRİ!
Ya Allah, Bismillah! Hadi Bize Eyvallah!

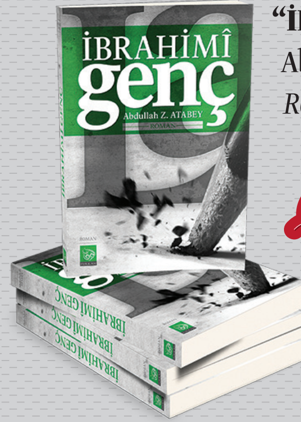
"Çağın Fikir Karmaşasına Vahyin Rehberliğinde Çözüm!"

"AKAİD DERSLERİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

CD Hediyeli
GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ yeni Baskı

"İBRAHİMÎ GENÇ"
Abdullah Z. ATABEY
Roman Boy

Yeni

"GÜNCEL İTİKAD MESELELERİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ yeni Baskı

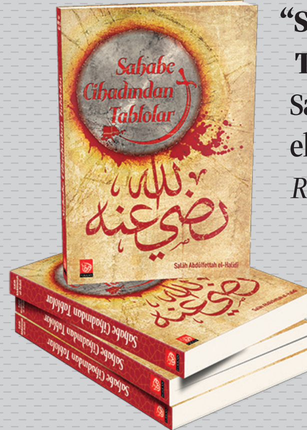

"YİĞİT MUVAHHİDLERİN ÖYKÜSÜ"
Anonim
Roman Boy

yeni Baskı

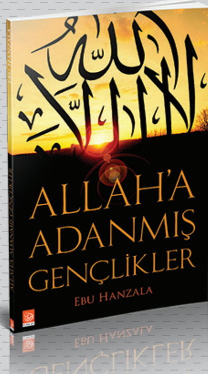
"TÜM RASULLERİN ORTAK DAVETİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

"SAHABE CİHADINDAN TABLOLAR"
Salâh Abdûlfettah el-Halîdî
Roman Boy

"WERÎN İSLAM'Ê"
(**Haydi İslam'a**)
Ebu Sehran es-Surî
Cep Boy
**Kürtçe*

"ALLAH'A ADANMIŞ GENÇLİKLER"
Ebu HANZALA

Yakında!..

TALEP ADRESLERİ:

POSTA İLE TALEP:
Emre UYAR P.K. 51
Güneşli-Merkez Postanesi
Bağcılar/İSTANBUL
WEB: *www.tevhiddergisi.com*
MAİL: *info@tevhiddergisi.com*
TEL: *+90 534 086 95 76*